

சித்ரு அரூ

டபுதலாந்தீன்

စီကြအဂ္ဂ

သမုဒယစံအိမ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအောင်စိုး (ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ)
(၁၈၂)၊ (၃၁)လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း၊ ဗြိတိန်။
- အတွင်းနှင့် အပုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးကျင်ရင် (၀၅၄၁၇) (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
(၂၂၅)၊ ၃၂-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း၊ ဗြိတိန်။
- ကွန်ပျူတာစာစီ - ပြည့်ပြီး
- အတွင်းဖလင် - ကိုပေါက်
- စာအုပ်ချုပ် - ကိုစိုးနိုင်နှင့်အဖွဲ့
- ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၄၊ မတ်လ။
- အုပ်ရေ / တန်ဖိုး - ၅၀၀ အုပ် / ၁၄၀၀ ကျပ်
- ဖြန့်ချိရေး - ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ
အမှတ် ၁၈၂ (B)၊ ၃၁-လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်း၊ ဗြိတိန်။ ရန်ကုန်။
ဖုန်း- ၀၉ ၇၃၀၅၁၆၆၄၊ ၀၉ ၇၃၁၂၆၃၅၈

၈၉၅ ၈၃

စီကြအဂ္ဂ
 သမုဒယစံအိမ် / စီကြအဂ္ဂ ။ - ရန်ကုန်၊
 ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ ။ ၂၀၁၄ ။
 ၂၅၃ - စာ ။ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ။
 (၁) သမုဒယစံအိမ်

အိန္ဒိယ

ပြည်

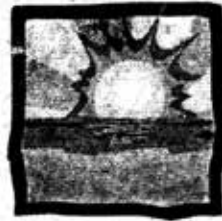

အခန်း (၅)

ဆုံစည်းခြင်းအရက်

ငယ်သံယောဇဉ်

ထူးခြားပုံတူ

အသုံး (၅)

ဘုံစဉ်းခြင်းအရုဏ်

ပန်းချီဆရာမလေး ခင်ဝင့်ဝါအနေဖြင့် ဒေါက်တာ
အောင်ကျော်ဦးဆိုသော လွန်စွာထူးခြားသည့် လူညိုချောနှင့်
စတင်ဆုံစည်းမိခြင်းသည်ပင်။ ဘဝတစ်သက်တာလုံး မေ့နိုင်
ဖွယ်မရှိသော ဖြစ်ရပ်ဆန်းများကို သည်းထိတ်ရင်ဖို ကြုံတွေ့ခံစား
ရန် ကံကြမ္မာဖန်လာခြင်းပင်ဖြစ်ပါတော့၏။

ရ နှစ် စဉ် ကြယ် စာ ဖေ

ခင်ဝင့်ဝါ၏ဇာတိမှာ မန္တလေးမှဖြစ်ပြီး ပန်းချီတော်မျိုးရိုး
မှ ဆင်းသက်လာသူလေးလည်းဖြစ်သည်။

ခင်ဝင့်ဝါ၏အဘိုးမှာ ပန်းချီတော်ဆရာချုံတို့နှင့် ရေးဖော်
ရေးဖက် နန်းတွင်းပန်းချီတော်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ခင်ဝင့်ဝါ၏ဖခင်မှာ
လည်း မန္တလေးမြို့၌ထင်ရှားသည့် ပန်းချီဆရာကြီးတစ်ဦးပင်
ဖြစ်လေသည်။

မိခင်ရော ဖခင်ပါ သေဆုံးကွယ်လွန်သွားပြီးနောက်
အပျိုဘော်ဝင်စအရွယ် ခင်ဝင့်ဝါမှာ မိဘလက်ငုပ်လက်ရင်း
နန်းရှေ့မှ အိမ်ပိုင်းလေးကိုရောင်းပြီး တစ်ဦးတည်းဆွေမျိုးအဒေါ်
ဖြစ်သူရှိရာ ရန်ကုန်သို့ ဆင်းလာလျက် သံပုံချိုင့်ရပ်ကွက်ရှိ
အဒေါ်၏အိမ်မှာပင် အတူနေခဲ့ရလေသည်။

“ငါ့တူမလေး ဘာမှအားမငယ်နဲ့၊ မိဘမရှိတော့ပေမယ့်
ဒေါ်လေးစောင့်ရှောက်မှာပေါ့၊ တူမလေးပါလာတဲ့ငွေရဲ့တစ်ဝက်
ကို ဘဏ်မှာအပ်ထားလိုက်၊ ကျန်ငွေတစ်ဝက်နဲ့ အိမ်ရှေ့မှာ
အိမ်ဆိုင်လေး ဒေါ်လေးတည်ပေးမယ်၊ ရောင်းရေးဝယ်တာက
ဒေါ်လေးရဲ့တာဝန်ထား၊ တူမလေး ပန်းချီဆွဲဖို့ အိမ်ဘေးမှာ

အဖီလေးဆွယ်ပြီး အခန်းသတ်သတ်ဖွဲ့ပေးမယ်”

အမိမဲ့သား ရေနည်းငါးဘဝဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့
ရောက်ရှိလာရသော်လည်း မိခင်၏ညီမဝမ်းကွဲ အဒေါ်ဖြစ်သူ၏
စီမံပေးမှုကြောင့် စားဝတ်နေရေးမပူပင်ရသည့်အပြင် ဘာမျိုး
ဘိုးတူဆိုသလို ပန်းချီဆရာမ၊ ဖြစ်ချင်သောဆန္ဒကိုလည်း စိတ်
အေးချမ်းစွာ ခင်ဝင့်ဝါ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ဖခင်ကြီးထံမှ လက်ထပ်သင်ကာ အခြေခံပိုင်နိုင်စွာ
ရရှိခဲ့လေသည့် ပန်းချီပညာရပ်ကို ရန်ကုန်မြို့မှ ပန်းချီဆရာ
အကျော်အမော် ဦးငွေကိုင်ထံတွင် သင်တန်းတက်ရင်း အဆင့်မြင့်
ပညာရပ်များ ထပ်မံဖြည့်ဆည်းနိုင်ခဲ့သဖြင့်လည်း သုံးလေးနှစ်
အတွင်းမှာပင် ပြပွဲတင်နိုင်သော ပန်းချီဆရာမလေးတစ်ဦး ဖြစ်
လာခဲ့၏။

ခဲခြစ်၊ ရေဆေး၊ ဆီဆေး စသည့် ပန်းချီရေးနည်း
အမျိုးအစားများတွင် ခင်ဝင့်ဝါက ဆီဆေးကိုအားသန်ပြီး ရှုခင်းပုံ
များထက် လူ့စရိုက်သဘာဝအဖွဲ့များ အထူးသဖြင့် ပုံတူပန်းချီ
ကားများ ရေးဆွဲခြင်း၌ ပိုမိုစိတ်ပါဝင်စားခဲ့လေသည်။

“တိုက်ခိုက်ရေးသမားကောင်းတစ်ယောက်ဟာ တိုက်

စိုက်နည်းမျိုးစုံကို သိရှိနားလည်တတ်ကျွမ်းထားရမယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုကောင်းနည်းကို စောင်းပေးပြီး အထူးပြုလေ့ကျင့်သင့်တယ်။

ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်တတ်ပြီး တစ်ခုကောင်းမှာတော့ မထူးချွန်လှဘူးဆိုရင် ပြိုင်ပွဲတွေမှာ ဝင်ပြိုင်နိုင်စွမ်းရှိပေမယ့် ရွှေတံဆိပ်တော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး ...။

ဒါကြောင့် တိုက်ခိုက်ရေးသမားကောင်းတစ်ယောက်ဟာ ပညာရပ်တစ်ခုခုမှာတော့ ထူးချွန်အောင် ဖောက်ချလေ့ကျင့် ဆည်းပူးထားရမယ် ...။

ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ဟာလည်း ဒီလိုပဲ ... ပန်းချီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မသိတာမရှိအောင် လေ့လာထားနိုင်မှ ပန်းချီဆရာ ဝိသမှာ ဖြစ်တယ်။ ပန်းချီဆရာလို့ နာမည်ခံထားပြီး စပ်ပန်းချီကို နားမလည်ဘူး၊ ယင်းပန်းချီကို မထိမတို့ဖူးဘူး၊ မှန်ရေးပန်းချီ ကို ဘယ်လိုရေးရမှန်းမသိဘူးဆိုရင် ညံ့ရာကျတယ်။ ပန်းချီဆရာ မဝိသဘူး။ ဒါကြောင့် ပန်းချီနဲ့ပတ်သက်ပြီး အားလုံးကိုတော့ လေ့လာထားသင့်တယ်။ ဆီမှ ရေမရေးတတ်ဘူးဆိုတာမျိုး မဖြစ် သင့်ဘူး ...။

အေး ... ဒါပေမဲ့ ဆီဆိုဆီ၊ ရေဆိုရေ၊ ရှုခင်း View

ဆို View ပုံတူ Portrait ဆို Portrait တစ်ခုကောင်းမှာ တစ်ဖက် ကမ်းခပ် ကျွမ်းကျင်အောင် စိုက်လိုက်မတ်တတ်လေ့ကျင့်ထားရ မယ်။ ဒါမှ ရွှေတံဆိပ်ရမှာ”

ဆရာကြီးဦးငွေကိုင်၊ ဦးဘဉာဏ်တို့ကဲ့သို့ ဆရာကြီးများ ထံမှ သြဝါဒကို ခံယူပြီးနောက် ခင်ဝင့်ဝါသည် သူမ အားသန်ရာ လူပုံရေးဆွဲခြင်းဘက်သို့ စောင်းပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုဆိုလျှင် သူမရေးဆွဲသော လူ့သဘာဝစရိုက်အဖွဲ့ ပန်းချီကားများ၊ ပုံတူကားများမှာ ပြပွဲတင်တိုင်း ရောင်းရသည့် အဆင့် ဖြစ်လာပြီး နာမည်လည်းရစပြုလာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

“မိဝါ ... နင် Portrait ပဲ ရေးတော့မှာလား”

“ဟုတ်တယ် ချစ်သွေး ... လူ့စရိုက် Character အဖွဲ့နဲ့ ပုံတူ Portrait ကို ရေးရတာပဲ အားသန်လို့ဟ”

“အေးပေါ့လေ ... ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပန်းချီ ဆရာမ အတော်များများဟာ သဘာဝရှုခင်းအလှ Natural Scene တွေကိုပဲ ရေးလေ့ရှိတယ်။ နင့်ကျမှ လူ့သဘာဝစရိုက် Character အဖွဲ့နဲ့ ပုံတူ Portrait ကို စိတ်ဝင်စားရတယ်လို့”

“ဒါတော့ ... လူတစ်ကိုယ် အကြိုက်တစ်မျိုးပေါ့ဟ”

သန်ရာသန်ရာပေါ့၊ နင်ကတော့ လှိုင်းစုံလိုက်လုပ်နေ၊ ကျောက်စိ
ပန်းချီလည်း နင် ပါလိုက်တာပဲ၊ ဓားခြစ်လည်း ဝင်ရောလိုက်တာ
ပဲ၊ ခုခေတ်စားစပြုလာတဲ့ စိတ္တဇ Psycho လှိုင်းလည်း ဝင်ပူး
လိုက်တာပဲ၊ အဲဒါနဲ့ ရွှေတံဆိပ်မရဘဲ နေမယ်နော်”

“ရပါတယ် ... ငါ ရွှေတံဆိပ်မရလည်း နင်ရရင် ငါ
ကျေနပ်ပါတယ်၊ နင်ရရင် ငါမရသလိုပဲ ... ဟဲ ဟဲ”

“ခွေးကောင် ... နင် ဒါပဲ”

၁၃-၁၄ နှစ်အရွယ်မှာမှ စတင်တွေ့သိကာ သူငယ်ချင်း
များ ဖြစ်ခဲ့ကြသော်လည်း ငယ်သူငယ်ချင်းများနယ် ပြောမနာ
ဆိုမနာ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြ၏။

ပန်းချီဆရာကြီးဦးငွေကိုင်ထံတွင် ပန်းချီပညာကို အတူ
ဆည်းပူးရင်း ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြသော ဝါသနာတူ သူငယ်ချင်းများ
ဖြစ်ကြလေသည်။

သို့သော် ... တကယ်အရွယ်ရောက် လူလားမြောက်
လာသည့် အသက် ၁၉-၂၀ ရောက်လာသည့်အခါမှာမူ ချစ်သွေး
သည် ပန်းချီဆရာအဖြစ် အသက်မွေးခွင့်မရတော့ဘဲ သူ၏ဦးရီး
ဖြစ်သူ ရန်ကုန်ပုလိပ်မင်းကြီး ဦးဘတူ၏ လမ်းညွှန်မှုကြောင့်

ဟိုက်စကားဖိုင်နယ်လ် အောင်ပြီးနောက် ဆပ်ကျောင်းတက်ခဲ့ရကာ
ပုလိပ်ဘက်သို့ ရောက်သွားရတော့၏။

သို့သော် ... ချစ်သွေးသည် သူငယ်ချင်းမလေး
ခင်ဝင့်ဝါကို မေ့နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ တာဝန်ကျရာ မြို့ရွာတို့မှ စာရေး
သားကာ ဆက်သွယ်မြဲ ဖြစ်ပေသည်။ ခင်ဝင့်ဝါဘက်မှလည်း
ဂရုတစိုက် စာပြန်လေ့ရှိရာ ချစ်သွေးထံသို့ လိပ်မူပြီး နောက်ဆုံး
ရေးသားပေးပို့ခဲ့သည့်စာမှ အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

ချစ်သွေးရေး ...

နင်ရေးလိုက်တဲ့စာကို ပြီးခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကပဲ
ရတယ်ဟာ။ ရမည်းသင်းခရိုင်မှာ နင်လိုက်တဲ့ သုံး
လောင်းပြိုင်သတ်မှု နှစ်ပတ်အတွင်း ပေါ်သွားတဲ့သတင်း
ကို သံတော်ဆင့်သတင်းစာထဲမှာ ငါဖတ်ရတယ်။

နင်က သိပ်တော်တာပဲနော်။ သတင်းစာဆရာ
တွေကလည်း အမှုလိုက်ကောင်းလှတဲ့ အိုင်အိုချစ်သွေး
ဆိုပြီး နင့်ကို ချီးကျူးထားကြတယ်ဟာ။

နင်က ပန်းချီဘက်မှာ ရွှေတံဆိပ်မရပေမယ့်

စုံထောက်လှိုင်းဘက်မှာတော့ ရွှေတံဆိပ်ရနေပါပြီဟာ။
ဆောင်းပါးရှင် ဆရာရဲ့ခေါင်မဲ့မောင်ကဆို နင့်ကို
စကော့တလန်ယာဇ်က စုံထောက်တွေလို အရည်အချင်း
ရှိသူလို့ကို သံတော်ဆင့်သတင်းစာထဲမှာ ချီးကျူးထား
တာဟာ။

ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်းအတွက် ငါ ဂုဏ်ယူပါတယ်
ဟာ။ ငါ့ရဲ့အောင်မြင်မှုကိုလည်း နင့်ကိုကြားရဦးမယ်ဟာ။

ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ဂျူဗလီဟောမှာ ကျင်းပပြု
လုပ်ခဲ့တဲ့ နွေဦးရိပ်ငြိမ်ပန်းချီပြပွဲမှာ ငါ့ရဲ့ပုံတူကား သုံး
ကားစလုံး ရောင်းရတယ်ဟာ။

ပထမနဲ့ ဒုတိယကားတို့က မင်းတုန်းမင်းကြီးရဲ့
ပုံတူကားနဲ့ နာဂအမျိုးသားကြီးတစ်ယောက်တို့ရဲ့ ပုံတူ
ကားပဲဟာ။

အဲ... တတိယမြောက်ဈေးအကြီးဆုံး ၃၀၀
တိတိနဲ့ ဈေးခေါ်ထားတဲ့ကားက ဘယ်သူ့ပုံတူကားလဲ
သိလား။

ဘယ်သူ့ပုံတူကားရမလဲ။ ဟဲ ဟဲ ... ငါ့ရဲ့

ပုံတူပန်းချီကားပေါ့ဟာ။

ဟဲ့ ခွေးကောင်... ငါ့ပုံတူကားဆိုတာနဲ့ မျက်
နှာက မဲ့ရဲ့မသွားနဲ့နော်။

ဆရာကြီး ဦးငွေကိုင် ငါ့ကိုပြောဖူးတာ နင်မှတ်
မိလား။ ငါ့ရဲ့မျက်နှာဖွဲ့စည်းပုံက မဟာဆန်တယ်တဲ့။
နန်းဆန်တယ်ပေါ့ဟာ။ မဟာနဖူးနဲ့ နှာတံလေးက
စင်းနေပြီး မျက်ခုံးလေးတွေက နက်မှောင်တန်းနေတာပဲ
တဲ့။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ပိရီသေသပ်ပြီး
မေးရိုးလေးပေါ်စင်းနေပုံက စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာတဲ့ ရာဇ
သွေးမျိုးတဲ့။

အဲဒါ ငါ့ကိုယ်ငါ အမွမ်းတင်နေတာ မဟုတ်ဘူး
နော်။ ဆရာကြီးဦးငွေကိုင်ကိုယ်တိုင် ချီးကျူးလိုက်တာ။

ဟဲ့ မနာလိုလည်း ဖြစ်မနေနဲ့ဦး။

ဒါပေမဲ့... ငါ့ရဲ့ပုံတူကားကို ပြပွဲပြီးခါနီးအထိ
ဝယ်မယ့်သူ မရှိတူးဟာ။ ပြပွဲတာဝန်ခံ ပန်းချီဆရာဝင်းဝေ
(အဖျောက်) က ပြောတာတော့ ကားက ဈေးကြီးလွန်း
တယ်တဲ့။

အဲ ... ဒါပေမဲ့ ပြပွဲရဲ့နောက်ဆုံးနေ့မှာ
စတူဗေကာ ကားကြီးနဲ့ရောက်လာတဲ့ လူရွယ်ချောချော
ခန့်ခန့်ကြီးက ဝယ်သွားတယ်တဲ့ဟာ။

နင် ငါ့ရဲ့အောင်မြင်မှုအတွက် ဝမ်းမသာဘူး
လား။

အခုဆို ပန်းချီကားရောင်းရငွေတွေ ငါ့လက်ထဲ
ရောက်လာပြီ။ နင်သာ ရန်ကုန်မှာရှိရင် ဟိုကံစွမ်းမှာ
ညစာလိုက်ကျွေး လိုက်ချင်ပါရဲ့ဟာ။

အိမ်ရဲ့စီးပွားရေးကတော့ သိပ်မဟန်ဘူးဟာ။
အိမ်ရှေ့မှာ ဖွင့်ထားတဲ့ ကုန်စုံဆိုင်လေးကလည်း
အကြွေးတွေ သိပ်ကျလို့ အရင်းပြုတ်ပြီးပိတ်လိုက်ပြီဟာ။
ငါကလည်း ပြပွဲရှိမှ ပန်းချီကား တစ်ကားတလေ ရောင်း
ရတာဆိုတော့ အိမ်ရဲ့စီးပွားရေးက ပိန်လိုက် ဖောင်း
လိုက်ပါပဲဟာ။ ဒေါ်လေးရဲ့ယောက်ျား ဦးလေးထွန်းရဲ့
မြင်းလှည်းဆွဲခလေးနဲ့ပဲ ရပ်တည်နေရတာ များပါတယ်
ဟာ။ ဒါတောင် မကြာဆင့်ဘဏ်က ငါ့ရဲ့လက်ကျန်ငွေ
လေး ထုတ်ပြီး မြင်းလှည်းထောင်ပေးထားလို့ ကိုယ်ပိုင်

မြင်းလှည်းလေးမောင်းရပြီး အိုကေနေတာဟာ။

ကဲ ... စာလည်း ရှည်သွားပြီ။ နင် ကျန်းမာပြီး
ဘေးကင်းစွာ အောင်မြင်သထက် အောင်မြင်ပါစေဟာ။

နင့်ရဲ့သူငယ်ချင်း

ပိဝါ

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူချစ်သွေးထံ စာထည့်ပြီး နောက်နေ့
ညနေမှာပင် ခင်ဝင့်ဝါတို့ သံပုံချိုင့်ရပ်ကွက်အတွင်းသို့ ခမ်းနား
ထည်ဝါလှသည့် စတူဗေကာကားနက်ကြီး ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဝင်
ရောက်လာပြီး ခင်ဝင့်ဝါတို့၏အိမ်ကုပ်လေးရှေ့ဝယ် ထိုးရပ်သွား
တော့၏။

သံပုံချိုင့်ရပ်ကွက်မှာ မြူနီစပယ်မှ တရားဝင်အကွက်ခိုက်
ချထားပေးသော ရပ်ကွက်မဟုတ်ဘဲ ကျူးကျော်ရပ်ကွက်ပုံစံမျိုး
ဆောက်လုပ်နေထိုင်ကြသည်ဖြစ်ရာ လက်လုပ်လက်စား ကျပန်း
အလုပ်သမားတို့ နေထိုင်သည့်ရပ်ကွက်ထုံးစံအတိုင်း နေအိမ်တို့
က ခမ်းနားထည်ဝါမှုမရှိကြလှဘဲ တဲအိမ်သာသာတို့သာ များပြား
လျက် လမ်းတို့ကလည်း ကျဉ်းမြောင်းလှပေ၏။

ထိုသို့သောရပ်ကွက်ထဲသို့ အဖိုးတန်စတူပေကာကားကြီး မောင်းဝင်လာရာ အထူးအဆန်းသဖွယ် ဖြစ်နေကြပြီး အထူး သဖြင့် ကလေးများက ကားနောက်မှ စုပြုံလိုက်ပါလာကြလေ သည်။

ကားကြီးရပ်သွားပြီး ကားပေါ်မှ မီးခိုးရောင်သက္ကလတ် ကုတ်အင်္ကျီနှင့် အနက်ရောင် သက္ကလတ်ဘောင်းဘီရှည်တို့ကို စမတ်ကျကျ ဝတ်စားထားသော လူရွယ်ချောချောခုံးခုံးတစ်ဦး ဆင်းသက်လာကာ ...

“ဒီအိမ်ဟာ ပန်းချီဆရာမ ခင်ဝင့်ဝါရဲ့အိမ်ပါလား ခင်ဗျာ”

ဟု အိမ်ရှေ့တံစက်မြိတ်အောက်သို့ လှမ်းကြည့်ရင်း မေးလိုက်ရာ အိမ်ရှေ့ကပြင်ဝယ် ဆန်ပြာနေသည့် ဒေါ်ထားရွှေမှာ ဆန်ပန်းကို ကပျာကသီချကာ ခရီးဦးကြို ပြုလေသည်။

“ဪ... ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ အိမ်ပေါ်ကြွပါ ကြွပါ”

လူရွယ်လည်း အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့် အကဲခတ်လိုက်ပြီးမှ အိမ်ပေါ်လှမ်းတက်လာခဲ့လေတော့၏။

အိမ်ရှေ့ကြမ်းပြင်ပေါ်ဝယ် သင်ဖြူးဖျာလေးခင်းပေးပြီး နောက် ဒေါ်ထားရွှေက ...

“ထိုင်ပါရှင် ထိုင်ပါ၊ တူမလေးရှိပါတယ်၊ ပန်းချီခန်းထဲ မှာပါ”

ဟု ဧည့်သည်ကိုပြောရင်း ဘေးအဖီဘက်သို့ လည်ပြန် ကြည့်ကာ ခင်ဝင့်ဝါအား လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။

“တူမလေးရေ... ဒီမှာ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်ကွဲ့၊ လာခဲ့ဦး”

ခင်ဝင့်ဝါမှာ ဧည့်သည်ဟုဆိုသဖြင့် အသိပန်းချီဆရာ များ ဖြစ်ကြသည့် ဝင်းဖေ (အဖျောက်) တို့ ဉာဏ်ကျယ်တို့လား ဟုထင်ကာ ပန်းချီခန်းထဲမှ အေးအေးဆေးဆေးထွက်လာရာ အထက်တန်းကျကျ သိုက်မြိုက်စွာဝတ်စားထားသည့် လူရွယ် ချောချောသန့်သန့်ကြီး အိမ်ရှေ့ခန်းဝယ် အခန့်သားထိုင်နေသည် ကို တွေ့လိုက်ရာ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သလို ဖြစ်သွားရာမှ မျက်နှာစိမ်းနေသဖြင့် ရှက်အမ်းအမ်းလည်း ဖြစ်သွားရှာလေ သည်။

“ပန်းချီဆရာမ ခင်ဝင့်ဝါဆိုတာ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မပါပဲရင်၊ ဘယ်လိုကိစ္စများ ရှိလို့ပါလဲ”

ခင်ဝင့်ဝါက ဧည့်သည်လူညိုချော၏ရှေ့တွင် ဣန္ဒြေရရ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း လိုရင်းကို မေးလိုက်လေသည်။

လူညိုချောက တောက်ပစွာပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ဪ... ပန်းချီဆရာမ ခင်ဝင့်ဝါဆိုလို့ မာနကြီးကြီး အရွယ်ရင့်ရင့်လို့ ထင်ထားတာဗျ။ ခုတော့လည်း ငယ်ငယ်ရွယ် ရွယ်လေးပါလား။ အင်း... ဒါပေမဲ့ ဆရာမရဲ့ပညာကတော့ လေးစားလောက်ပါရဲ့ဗျာ။ ဆရာမရဲ့လက်ရာပန်းချီကားတွေက ဂန္ထဝင်လက်ရာတွေပါပဲ”

ဟု ကရားရေလွတ် ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်လိုက်ရာ ခင်ဝင့်ဝါက အလိုက်သင့်ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

“ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ဒါထက် ဒီက အစ်ကိုက”

“ဪ... ကိုယ့်ရဲ့နာမည်က အောင်ကျော်ဦးပါ။ ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးပါ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ ... လာရင်းကိစ္စက”

“ဒီလိုပါ ... ဟိုတစ်လောက ဂျပန်ဗလီဟောမှာပြတဲ့ ပြပွဲတုန်းက ဆရာမရဲ့ ကိုယ်ပွားဆိုတဲ့ပန်းချီကားကို ဝယ်ခဲ့သူဟာ ကိုယ်ပါပဲ”

“ဪ... ဟုတ်လား။ ဝါဝါရဲ့အနုပညာကို အားပေး ချီးမြှင့်လို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

“အေးဗျာ ... အဲဒီတုန်းက ပန်းချီပြခန်းတာဝန်ခံက ပန်းချီဆရာမရဲ့ ကိုယ်တိုင်ရေးပုံတူကားလို့ ပြောခဲ့သေးတယ်ဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဝါဝါ ကိုယ့်ပုံရိပ်ကိုယ် ပြန်ရေးခဲ့ တာပါ”

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက ပေါ့ပါးစွာ ပြုံးလိုက်ရင်း ရယ်ဟဟဖြင့် ဆက်ပြောလေသည်။

“အဲဒီပန်းချီကားကို ဝယ်ရင်း ကိုယ်ကမေးမိတယ်၊ ကိုယ်တိုင်ရေးပုံတူကားဆိုတော့ ပန်းချီဆရာမဟာ ဒီကားထဲက အတိုင်း ငယ်ငယ်ချောချောလေးလားလို့ မေးလိုက်တော့ မျက်မှန် ထူထူ ခေါင်းစုတ်ဖွားနဲ့ အဲဒီပြခန်းတာဝန်ခံက လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် နှစ်ဆယ်လောက်ကပုံပါဗျာလို့ ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ ပြောလိုက်တယ်ဗျ ... ဒါကြောင့် ကိုယ်က ဆရာမကို ခုလိုတွေ့ရတော့ အံ့ဩနေ

တာ”

“အဲဒီပြခန်းတာဝန်ခံ ပန်းချီဆရာဝင်းဖေ (အဖျောက်) က အဲလိုပဲရှင့်၊ ဝါဝါကို သူ့မဟေသီထက် လှရမလားဆိုပြီး မနာလိုဖြစ်နေတာ ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ဟုတ်မယ် ဟုတ်မယ် ... ဟား ဟား ဟား”

သူနှင့်သူမတို့မှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်မောလိုက်မိကြရင်း ချက်ချင်းဆိုသလို တရင်းတနီးဖြစ်သွားကြ၏။ ခင်ဝင့်ဝါပင် တွေ့စကလို ရှိုးတိုးရှုန်တန် မဖြစ်တော့ချေ။

ဒေါ်ထားရွှေက ရေခွေးကြမ်းလင်ပန်းလေး လာချပေးရင်း ချက်ချင်းဆိုသလို တရင်းတနီး စကားပြောဖြစ်နေကြသည့် သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ကာ အံ့အားသင့်သွားရှာလေသည်။

“ဒေါ်လေး ဝါဝါရဲ့ပုံတူကားကို ၃၀၀ ပေးပြီး ဝယ်သွားတာ ဒီကအစ်ကိုပေါ့”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ အဲဒီပန်းချီကားလေးရောင်းရတာ ဒေါ်လေးဖြင့် ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်၊ ဈေးနည်းနည်းကြီးတော့ ဝယ်တဲ့သူမှရှိပါ့မလားလို့ ပူမိတယ်ကွဲ့၊ ပြီးတော့ အဲဒါမျိုးဆိုတာ တကယ့်အထင်ကရပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေရဲ့ ပုံတူကားတွေကိုမှ

လူတွေက ဝယ်တတ်ကြတာလေ”

“အင်း ... ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ပွားပန်းချီကားရဲ့လက်ရာကတော့ အတော်ကိုကောင်းပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော် ဝယ်ဖြစ်တာပါ”

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက ဒေါ်ထားရွှေကို မော့ကြည့်ကာ ခပ်ပြုံးပြုံးအမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်ပြီးမှ ခင်ဝင့်ဝါဘက် ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာကိုတည်လျက် ...

“အဲဒီလို ပုံတူပန်းချီလက်ရာကို သဘောကျလို့လည်း ကိုယ့်ဘဝအတွက် အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ပုံတူတစ်ပုံအပ်ချင်လို့ ပြခန်းတာဝန်ခံဆီက လိပ်စာစုံစမ်းလာခဲ့ရတာပါ ဆရာမ”

ဟု အလေးအနက်ထားဟန်ဖြင့် စကားတစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ... ဘယ်သူ့ပုံတူများလဲရှင့်”

“ကိုယ့်မေမေရဲ့ပုံတူပါ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ... လူကိုကြည့်ရေးရမှာပါလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေက ကိုယ် အသက်ကိုးနှစ်သားလောက်မှာပဲ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါပြီ”

“ဪ... စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်၊ ဒါဆို ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ဆွဲရမှာပေါ့... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဓာတ်ပုံက အတော်လေး ဟောင်းပြီး ပျက်ယွင်းနေပြီ၊ ဆွဲလို့ရပါ့မလားမသိဘူး၊ ဒီမှာပါ”

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် အညိုရောင်စက္ကူအိတ်ထဲမှ ၆ လက်မ x ၄ လက်မအရွယ် ဓာတ်ပုံဟောင်းတစ်ပုံကို ထုတ်ပြလေသည်။

ခင်ဝင့်ဝါက ဓာတ်ပုံကို ယူကြည့်လိုက်ပြီး မျက်ခုံးလေးများကို ပင့်လိုက်မိတော့၏။

“ဓာတ်ပုံက အတော်ပျက်နေတာပဲ၊ ဆွဲရတာတော့ ခက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာကျပုံ၊ မျက်လုံး မျက်ခုံးနေပုံတွေတော့ ဖမ်းလို့ရပါတယ်၊ အခြားပုံမရှိတော့ဘူးလားရှင်”

“လွယ်လွယ်ကူကူဓာတ်ပုံကတော့ အဲဒီပုံပဲရှိတော့တယ်ဗျာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ဆွဲပေးစေချင်တယ်၊ ဉာဏ်ပူဖော်ခလည်း ၅၀၀ ပေးပါ့မယ်”

“ဘုရားရေ”
၅၀၀ ပေးမည်ဆိုသဖြင့် ခင်ဝင့်ဝါမှာ မယုံနိုင်အောင်

ဖြစ်သွားပြီး စိတ်ထဲမှ ဘုရားပင်ဟလိုက်မိတော့သည်။

နံဘေးခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကပြင်၌ ဆန်ပျာရင်း နားစွင့်နေသည့် ဒေါ်ထားရွှေမှာ လက်ထဲမှ ဆန်ပန်းပင် လွတ်ကျလုလု ဖြစ်သွားရ၏။

“အို... အဲဒီလောက်ပေးဖို့ မလိုပါဘူးရှင်”

“ငွေကြေးက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ့်မေမေနဲ့ တူဖို့ပဲလိုပါတယ်၊ ကြိုးစားပြီးသာရေးပေးပါ၊ အခု စရန်ငွေ နှစ်ရာပေးခဲ့ပါ့မယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး ရေးပါ၊ လကုန်ကျမှ ကိုယ်လာခဲ့ပါ့မယ်”

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူတို့ကိုထုတ်ယူကာ ဖျာပေါ်ရှိ ဓာတ်ပုံပေါ်သို့ အသာတင်လိုက်ပြီး ...

“ကဲ... ခုတော့ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားလျက် စတူဗေကက ကားကြီးကိုမောင်းထွက်သွားပါတော့၏။

ကြောင်ငေးငေးဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည့် ခင်ဝင့်ဝါတို့ တူဝရီးမှာ အတန်ကြာမှ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သတိဝင်လာသလို လှည့်

ကြည့်လိုက်ကြပြီးနောက် မျက်နှာကိုယ်စီပင့်လိုက်မိကြတော့သည်။

“ရွှေ ... နေရာကျလိုက်တာ တူမလေးရယ်၊ ပုံတူ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ၅၀၀ ကြီးများတောင် ပေးအပ်သွားတယ် ဆိုတော့ မယုံနိုင်စရာဘဲ၊ ငါ့ဖြင့် အိပ်မက်လားထင်ရတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေးရဲ့၊ အဲဒီဆရာဝန်ဟာ အတော် ချမ်းသာပုံရတယ်၊ ဝါဝါရဲ့ပုံတူကားကို ၃၀၀ ပေးဝယ်ပြီး ခု သူ့အမေရဲ့ပုံတူကားကို ၅၀၀ ပေးအပ်ပြန်ပြီ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့တူမလေးတော့ စန်းထလာပြီဟေ့ ... ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ငယ်သံဃောရည်

တကယ်တော့ ထိုစဉ်က စန်းထသည်ဟု ထင်မြင်မိခြင်း မှာ အနာဂတ်ကို ကြိုမမြင်မိ၍ ဖြစ်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ အလုပ်လက်ခံမိပြီးမှတော့ တာဝန်ကျ အောင် လုပ်ဆောင်ရတော့မည်သာ ဖြစ်၏။

ခင်ဝင့်ဝါသည် နောက်နေ့မှစ၍ နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ပန်းချီခန်းထဲသို့ ရောက်နေပြီး ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦး၏ မိခင် ပုံတူကို ကြိုးစားရေးဆွဲလျက် ရှိလေသည်။

ဝါကြင်ကြင်အဆင်းဖြင့် အိုမင်းလျက်ရှိသော ဓာတ်ပုံထဲ

မှ အသက်သုံးဆယ်နီးပါးခန့် ခွံခွဲညားညား အမျိုးသမီးမှာ ရွှေဘီး တစ်ဘီးဆံပတ် ဆံထုံးကြီးနှင့် ပန်းထက်တို့တွင် ပဝါနှစ်စ အသာ ညှုလျက် ရှုတည်တည်ရပ်သွင်မျိုးရှိပြီး အတော်လေး ပိုးစားကာ ပျက်စီးယိုယွင်းနေသည့် ဓာတ်ပုံထဲမှာပင် သူမ၏အတ္တမာနများကို မြင်တွေ့နေရလေသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ခင်ဝင့်ဝါသည် ဖမ်းမိသမျှရပ်သွင်ကိုပင် အပီအပြင် ခြယ်မှုန်းလေရာ လကုန်ခါနီးနှစ်ရက်အလိုမှာပင် ပုံကို လက်စသတ်နိုင်ခဲ့ပေ၏။

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးမှာ သူ့စကားအတိုင်း လကုန် ရက်တွင် သူ၏ စတူဗေကာကားကြီးဖြင့် ရောက်လာပြီး ပန်းချီ ကားကို ရွေးလေသည်။

သူက ပန်းချီကားကို အတန်ကြာအောင် အနုလုံ ပဋိလုံ ကြည့်ပြီးနောက် သက်ပြင်းဖွဖွချကာ ဝေဖန်စကားဆိုတော့၏။

“အင်း... အရောင်ယူပုံနဲ့ ပန်းချီကားရဲ့စုတ်ချက်တွေ က ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မေမေနဲ့တော့ သိပ်မတူလှ ဘူး”

“မတူဘူး... ဟုတ်လား”

“အို ... အဲဒါဟာ ဆရာမခင်ဝင့်ဝါရဲ့ ချို့ယွင်းချက် မဟုတ်ပါဘူး။ မမြင်ဖူးတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဝိုးတဝါးတတ်ပုံကို ကြည့်ရေးရမှတော့ မတူတာမဆန်းပါဘူး။ ဆရာမရဲ့ ကြိုးစားမှုကို တော့ ချီးကျူးပါတယ်”

သူက ဉာဏ်ပူဇော်ခကျန်ငွေ ၃၀၀ ကိုပေးရာ ခင်ဝင့်ဝါ က တစ်ရာပဲထပ်ပေးပါရန် ပြောသော်လည်း မရချေ။

“ပုံမတူဘူးဆိုတော့ ဝါဝါ မယူချင်ဘူးရှင့်”

“အိုဗျာ ဒီတစ်ပုံမတူလည်း နောက်ပုံကျ တူမှာပေါ့”

“ဟင် ... နောက်တစ်ပုံ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... နောက်တစ်ပုံထပ်အပ်မယ်၊ ဒီဈေး အတိုင်းပဲ၊ မေမေက မာနကြီးပြတ်သားပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်မာ သူဖြစ်တယ်၊ လောကဝံကို ကြံကြံခံနိုင်တယ်၊ အဲဒီလို ကာယကံ ရှင်ရဲ့စိတ်သဘောထားစရိုက်တွေကို နားလည်ထားရင် ပုံပို ကောင်း ပိုတူလာပေါ့နော့၊ အားမလျှော့နဲ့ ထပ်သာရေး”

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက စရန်ငွေ ၂၀၀ ပေးကာ နောက်တစ်ကားထပ်ရေးဖို့ အပ်နှံသွားပြီး စကားပင် ကြာကြာ မပြောဘဲ ရေးပြီးသားပုံကိုပါ ထားခဲ့ကာ ပြန်သွားခဲ့၏။

တကယ်တော့ ရေးပြီးသားပုံကို ပြန်ရေးရန် အနုပညာ သမားတစ်ဦးပီပီ ခင်ဝင့်ဝါ စိတ်မပါလှချေ။

အနုပညာအလုပ်မှာ ကုန်ထုတ်လုပ်ငန်းနှင့်မတူချေ။ ကုန်ထုတ်လုပ်ငန်း Production တွင် ထုတ်ကုန်တစ်ခုကို ထပ်ကာ ထပ်ကာ ထုတ်ရခြင်းမှာ လုပ်ငန်းသဘာဝပဲ ဖြစ်သည်။

အနုပညာအလုပ်မှာမူ အနုပညာပစ္စည်းတစ်ခု ဖန်တီးရာ၌ စိုက်နှစ်ခဲ့သည့် ဈာန်ဝင်စားမှု Mood ကို ယင်းနှင့်အလားတူ နောက်ထပ်အနုပညာပစ္စည်း ထုတ်လုပ်ရာ၌ ထပ်မံထည့်သွင်းနိုင်ခြင်း ရှိချင်မှရှိမည်ဖြစ်၏။

အနုပညာဗီဇဝါသနာပါလာသဖြင့်သာ ပန်းချီဆရာမလေး ဖြစ်လာရသည့် ခင်ဝင့်ဝါမှာ စိတ်ပါဝင်စားမှုရှိမှသာ ပန်းချီကားတစ်ကားကို ရေးလိုသည်။ အာရုံနှစ်၍မရသော ပန်းချီကားမျိုး မရေးလိုပေ။

သို့သော် ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦး၏ခင်ပုံတူ ထပ်ရေးရမည့်အလုပ်မှာ လွှဲရှောင်၍မရသော အလုပ်သဘောဆောင်နေသည့် အလုပ်ပေသို့ အာရုံပြန်နှစ်နိုင်ရန် မနည်းကြိုးစားပြီး ဒုတိယပုံကို ဖျစ်ညှစ်ရေးခဲ့ရသည်။

မှန်တာပြောရလျှင် ရေးခမတန်တဆရထားသဖြင့်လည်း မဖြစ်မနေ ရေးမိရခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် ဆယ့်ငါးရက်တာမျှ အာရုံစိုက်နှစ်ရေးခဲ့သည့် ယင်း ဒုတိယမြောက်ပုံတူကားကိုလည်း ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက ဘဝင်ကျခြင်းရှိပုံ မရချေ။

သူက ပုံကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေးများ ကွေးရုံ ပြုံးလိုက်ကာ ခေါင်းကိုသာသာလေး ရမ်း၏။

သူ့ကိုကြည့်ရင်း ခင်ဝင့်ဝါမှာ စိတ်ဓာတ်အတော်ကျသွားရသည်။

“ပုံက အရမ်းကောင်းတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မေမေနဲ့ သိပ်မတူသေးဘူးဗျ”

သူက ပန်းချီခန်းလေးထဲတွင် သက္ကလတ်ဘောင်းဘီ အိတ်နှစ်ဖက်ထဲ လက်နှိုက်ရပ်ကာ မှတ်ချက်စကားဆိုပြီးနောက် ခင်ဝင့်ဝါကို လည်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“ဆရာမရဲ့ပညာကတော့ အံ့ဩချီးကျူးလောက်စရာပါပဲဗျာ၊ ဒီပန်းချီကားထဲက အမျိုးသမီးကြီးရဲ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ

၃၂ ○ ဇိဇာအခွ

မာနရိပ်တွေကို တွေ့ရတယ်။ နှုတ်ခမ်းတွေ ပိရိနေပုံကလည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်မာသူဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေတယ်ဗျ။ မေမေ့ရဲ့ စရိုက်လက္ခဏာတွေဟာ အဲဒီအတိုင်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်က သိပ် မတူလှဘူး။”

“ဒီအတိုင်း ဆက်ရေးနေရင်လည်း တူမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မှီငြမ်းရေးရတဲ့ဓာတ်ပုံမှာ ကာယကံရှင်ရဲ့ ပုံရိပ်ကို အပြည့်အဝ ဖမ်းမမိလို့ပါပဲ။ အခြားပန်းချီဆရာတွေဆီ ပြောင်းအပ်ကြည့်ပါလား ဒေါက်တာ”

ခင်ဝင့်ဝါ၏အကြံပေးချက်ကို လက်မခံဘဲ သူက ပြုံးလျက် ခေါင်းယမ်းသည်။

“အိုး ... နိုး နိုး နိုး။ ကိုယ်က ဆရာမရဲ့လက်ရာကိုပဲ ကြိုက်တာ၊ အရောင်ယူပုံတွေ၊ အလင်းအမှောင်ခွဲပုံတွေ၊ စုတ်ချက်ရဲရင့်ပုံတွေ၊ အဝတ်အစား အတွန့်အခေါက်လေးတွေကအစ သဘောကျတယ်။ အခက်အခဲရှိနေတာက မှီငြမ်းတဲ့ဓာတ်ပုံရဲ့ မပီပြင်မှုကြောင့်ပဲ”

သူက မျက်နှာကိုမေ့ကာ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ပြီး နောက် ဆက်ပြောသည်။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား ဆရာမ ... မေမေ့ရဲ့ဓာတ်ပုံတွေက တော့ ပိုးတွေရဲ့နှိပ်စက်မှုကြောင့် ပျက်ယွင်းကုန်ကြတာ များပါတယ်။ မေမေ့ရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ်တော့ မြိုင်ဟေဝန်က ကိုယ့်မိဘရဲ့ မြပုဏ္ဏမိခင်အိမ်မှာ ရှိလေရဲ့။ မန္တလေးက ပန်းချီဆရာကြီး ဦးကြီးထက် မကွယ်လွန်ခင်က ရေးဆွဲပေးသွားတဲ့ နံရံကပ်အင်္ဂတေပေါ်က ပုံတူပန်းချီကားကြီးပါပဲ ...။

အဲဒီပန်းချီကားကို ဆရာမ လိုက်ကြည့်ပြီး ရေးဆွဲမယ်ဆိုရင် မေမေ့နဲ့ လုံးဝတူတဲ့ပုံတူကား ရမှာအမှန်ပဲဗျ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရေးဆွဲခဲ့တဲ့ ပန်းချီဆရာကြီးက တကယ့်ထိပ်တန်း ပန်းချီဆရာကြီးဖြစ်သလို မေမေ့ကို မော်ဒယ်ထိုင်ခိုင်းပြီး ရေးဆွဲခဲ့တာမို့ အပြင်ကရုပ်သွင်နဲ့ ထပ်တူ တူတာကလား”

“အဲဒီပုံ အရမ်းကောင်းတယ်ဆိုလည်း အဲဒီပုံအတိုင်း ထားလိုက်ပါလား ဒေါက်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ထပ်ပွားပြီး ရေးဦးမှာလဲ”

“အဲဒီပုံက အိမ်ပေါ်ထပ်တက်တဲ့လှေကားအချိုးအကွေ့ နေရာ အင်္ဂတေပေါ်မှာ နံရံကပ်ပန်းချီကားအဖြစ် ရေးဆွဲခဲ့တာဗျ။ မေမေ အပျိုဘဝကပုံပေါ့။ ကိုယ်တွေ့ဖူးသမျှ မေမေ့ရဲ့ပုံတွေထဲမှာ

အနုပျိုဆုံးပုံ၊ အလှဆုံးပုံပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာလှပြီမို့ အင်တေသားကွာကျတဲ့နေရာက ကွာကျ၊ အက်ကြောင်းတွေ ပေါ်တဲ့နေရာကပေါ်ပြီး အတော်ယိုယွင်းနေပြီ၊ ဒါကြောင့် အဲဒီ ပုံတူကားကြီး မပျက်စီးခင် ဆရာမကသာ ကူးယူရေးဆွဲပေးမယ် ဆိုရင် ကိုယ့်အတွက်တော့ သားရွှေအိုးထမ်းလာတဲ့ကိန်း ဆိုက်မှာ ပဲဗျာ”

ဤတွင် ရေခွေးဗန်းနှင့် လက်ဖက်သုပ်ဗန်းကန် လာချ ပေးသော ဒေါ်ထားရွှေက ဝင်မေးလိုက်လေသည်။

“အဲဒါက နယ်မှာလိုက်ဆွဲရမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်လေး ... မြိုင်ဟေဝန်ဟာ မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်) နဲ့ နောင်ချိုအကြားက တောင်ပေါ်မြို့လေးပါ။ အပန်း ဖြေသဘောနဲ့ ဆရာမကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ဒေါ်လေးလည်းလိုက်ခဲ့ ပေါ့၊ စရိတ်စကအားလုံး ကျွန်တော့်တာဝန်ထားပါ၊ ပြီးတော့ ပုံတူရေးဆွဲခအဖြစ် ငါးထောင်ပေးပါ့မယ်”

“ငါးထောင်”

ငါးထောင်ဆိုသောငွေမှာ ဒေါ်ထားရွှေ၏တစ်သက် ကိုင် တွယ်သုံးစွဲဖူးဖို့ နေနေသဘာသာ မြင်တောင်မမြင်ဖူးသော ငွေကြေး

ပမာဏမို့ ပါးစပ်မှ လွတ်ခနဲ သံယောင်လိုက်ပြောမိသည့်အပြင် မယုံနိုင်သလိုဖြင့် ဒေါက်တာ အောင်ကျော်ဦးကို မျက်လုံးပြူး ကြည့်လိုက်မိသေးသည်။

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက ပြူးလိုက်ပြီး လေအေးအေး ဖြင့်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ စရိတ်ငြိမ်းပေးမှာပါ။ ဒါကလည်း ပုံတူ ကားနှစ်ကား ရေးဆွဲပြီးပေးမယ့် ကျွန်တော်လိုချင်သလို မရနိုင်ခဲ့တဲ့ အတွက် ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်တူတော့မယ်လို့ ယုံကြည်မျှော် လင့်ပြီး အဲဒီလောက်ပေးဖို့ ရည်ရွယ်တာပါခင်ဗျာ”

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦး၏စကားက ခင်ဝင့်ဝါ၏ ပန်းချီဆရာမမာနကို ထိပါးသလိုဖြစ်သွားသဖြင့် သူမက သူ့ကို ဆတ်ခနဲ ခေါင်းငဲ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“အို ... ဆရာကြီးဦးကြီးထက်ရဲ့ပုံကို ကြည့်ဆွဲရမှာပဲ ဘာဖြစ်လို့ မတူရမှာလဲ၊ ပုံတူပန်းချီဆရာတစ်ယောက်အတွက် သူရေးတဲ့ပုံတူက မတူဘူးလို့ အပြောခံရတာလောက် ခံရခက်တာ မရှိဘူး”

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက ခပ်ပြုံးပြုံးအမူအရာဖြင့်

ခေါင်းငဲ့ကြည့်သည်။

“ဒါဆို ကိုယ့်ရဲ့ကမ်းလှမ်းချက်ကို ဆရာမ လက်ခံတယ် ပေါ့”

“အင်း... လက်ခံချင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပထမ ပန်းချီကားနှစ်ကားအတွက်လည်း ဒေါက်တာ့အနေနဲ့ ဆုံးရှုံးသလိုဖြစ်ထားတော့ ဝါဝါ အားနာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်ဝေးလံပြီး မရောက်ဖူးတဲ့ဒေသကို သွားရမှာမို့ အဲဒီလိုလိုက်လည်း မလိုက်ချင်ဘူး။ အဖော်လည်း ပါမှဖြစ်မှာ”

ဤတွင် ငါးထောင်ဟူသော ငွေကြေးထုထည်၏ဆွဲအားကြောင့် ဒေါ်ထားရွှေက ပျာပျာသလဲ ဝင်ပြောတော့သည်။

“အို... အဖော်အတွက်တော့ ဘာပူမလဲ၊ ဒေါ်လေး တစ်ယောက်လုံး လိုက်မှာပေါ့။ ဒီမှာ နင့်ဦးလေး တစ်လလုံး ခြင်းလှည်းဆွဲတာ တစ်ရာထက် ပိုရဖူးလို့လား”

ဒေါ်ထားရွှေက စီးပွားရေးတွက်ကိန်းသဘောကိုပါ တူမဖြစ်သူ သတိထားမိစေရန် တမင်ထည့်ပြောလိုက်ရာ အိမ်၏ စီးပွားရေးအခြေအနေကို သိနေသည့် ခင်ဝင့်ဝါမှာ ခေါင်းညှိတ်တိုက်ရတော့၏။

“ကောင်းပြီလေ... ဒေါ်လေး အဖော်လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ မြိုင်ဟောဝန်ဆီ လိုက်ပြီး ပန်းချီဆွဲပေးပါ့မယ်”

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက တောက်ပစွာ အားပါးတရ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဝမ်းသာတယ်ဗျာ ဆရာမ၊ အဲဒီအလုပ်ကို လက်ခံတဲ့အတွက် ကျေးဇူးလည်းတင်တယ်။ ကဲ... ဒီတော့ ခုရက်ပိုင်းအတွင်း ဆရာမ လိုက်နိုင်ဖို့ စီစဉ်ထားပါ။ မနက်ဖြန်ကျရင် စရန်ငွေ နှစ်ထောင် ဒရိုင်ဘာကို လာပို့ခိုင်းလိုက်ပါမယ်။ ကိုယ်လည်း ဒီက ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေကို လက်ထောက်တွေနဲ့ လွှဲပေးဖို့ စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟင်... ဒေါက်တာက ဆရာဝန်မဟုတ်လား၊ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းဆိုတာက”

“ဪ... ဒီလိုပါ... ကိုယ်က ဆရာဝန်ဆိုပေမယ့် ဘယ်ဆေးရုံမှာမှအလုပ်မဝင်ပါဘူး။ ဆေးခန်းလည်း မဖွင့်ဘူး။ ဆေးဝါးဖြန့်ဖြူးရေးကုမ္ပဏီပဲ ထောင်ထားတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ကုမ္ပဏီကတော့ ဘားလမ်း (ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း) က တူဒေးကုမ္ပဏီပါပဲ”

ထိုအခါကျမှ ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးမှာ တကယ်

နာမည်ကြီး ဆေးဝါးကုမ္ပဏီကြီး၏ ပိုင်ရှင်သူဌေးဖြစ်ကြောင်း
ခင်ဝင့်ဝါသိရတော့ရာ အသက်ရှူမှားမလိုပင် ဖြစ်သွားရပါတော့
သတည်း။

ခင်ဝင့်ဝါတို့တူဝင်များမှာ ရန်ကုန်မှမန္တလေးသို့ အမြန်ရထား
ကြီးဖြင့် အထက်တန်းတွဲ Upper Class မှ လိုက်ပါခဲ့ရပြီး
မန္တလေးရောက်တော့လည်း အဆင့်မြင့်သောဟိုတယ်တစ်ခုတွင်
တစ်ညတာ ကျကျနန တည်းခိုနေထိုင်ခွင့်ရခဲ့ကြလေသည်။

တစ်လမ်းလုံး အတူလိုက်ပါလျက် ဂရုစိုက်ခဲ့လေသည့်
ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက နောက်နေ့နံနက်တွင် ဈေးချိုတော်
သို့ ခင်ဝင့်ဝါတို့ကိုခေါ်သွားပြီး ...

“ဆရာမတို့တူဝင်များအတွက် လိုအပ်တဲ့အသုံးအဆောင်
ပစ္စည်းတွေ ဒီမှာ တစ်ခါတည်း ဝယ်သွားနော်၊ မြိုင်ဟောဝန်မှာ
စတိုးဆိုင်ကောင်းကောင်းမရှိဘူး”

ဟုပြောကာ ပစ္စည်းပစ္စယများ လိုတာဝယ်ရန် ငွေ ၅၀၀

ထုတ်ပေးရာ ခင်ဝင့်ဝါက ငြင်းပယ်ပြီး မိမိတို့၏ပိုက်ဆံဖြင့် ဝယ်
ပါမည်ဟုပြောသော်လည်း မရချေ။

“ဆရာမတို့က ကိုယ့်ရဲ့ အထူးဧည့်သည်တွေပါ၊ ပညာ
ရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ခုလိုလိုက်ပါလာတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှ
ပါပြီ၊ ကဲပါ ... လိုတာတွေ အေးအေးဆေးဆေး သွားဝယ်ကြ၊
အချိန်တစ်နာရီ ရတယ်၊ ကိုယ် ဒီနားက ဆေးကိုယ်စားလှယ်
တစ်ဦးရဲ့ဆိုင်မှာ ရှိနေမယ်၊ ဆိုင်နာမည်က မန်းသိဒ္ဓိတဲ့၊ ဈေးဝယ်
ပြီးရင် လာခဲ့လေ၊ အဲဒီကနေ ကိုယ်စောင့်နေမယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

ခင်ဝင့်ဝါလည်း သူပေးသည် ငွေစက္ကူများကို လက်ဝယ်
ဆုပ်ကိုင်ကာ ဈေးထဲလှမ်းဝင်ခဲ့ရတော့၏။

“တူမရယ် ... ညည်းကလည်း ဘာဖြစ်ဖြစ် ငြင်းနေ
တာချည်းပဲ၊ သူက သူဌေးပဲအေး၊ ဒီလောက်ကုန်ကျတာကို မမှုပါ
ဘူး၊ သူပေးရင် ယူသာယူ”

“ဪ ဒေါ်လေးရယ် ... သူ့ဘဝနဲ့ ဝါဝါတို့ရဲ့ဘဝက
မိုးနဲ့မြေလောက် ကွာတာ၊ ပေးတိုင်းယူ ကျွေးတိုင်းစားရင် အထင်
သေးသွားမှာပေါ့”

“ဟင်း ဟင်း ဒါကြောင့် ညည်းလေးက မူတယ်ပေါ့”

“မူတာမဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်၊ တစ်ဖက်သားရဲ့ လိုက်လျောမှုတိုင်းကို အခွင့်အရေးမယူချင်တာပါ”

ရွှေဆိုင်တန်းကို ကွေ့ရှောင်ကာလာကြရင်း ဒေါ်ထားရွှေက ဘေးဘီကို ဝေ့ကြည့်အကဲခတ်ပြီးမှ ပြုံးစနဲ့နဲ့ဖြင့်ပြောသည်။

“ဟဲ့ တူမရဲ့ ... တစ်လမ်းလုံး မောင်အောင်ကျော်ဦး ဂရုစိုက်ပုံများ ဩချရတယ်နော်၊ ပြီးတော့ တစ်ခါ တစ်ခါ ညည်းကို သူ စိုက်စိုက်ကြည့်နေတာ ဒေါ်လေးသတိမူမိတယ်ကွဲ့၊ ဧကန္တ ... အဲဒီသူဌေးလူပျိုကြီးက ငါ့တူမကို မျက်စိကျနေပုံ ရတယ် ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ရှက်သွေးရဲသွားသည့် မျက်နှာနီထွေးထွေးလေးဖြင့် ဘေးဘီသို့ ခင်ဝင့်ဝါ ကြည့်လိုက်မိပြီးမှ အဒေါ်ဖြစ်သူကို ခပ်တိုးတိုး ပြောဆိုဟန့်တားရသည်။

“အို ဒေါ်လေးကလည်း ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မဟုတ်တာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့၊ ခုဟာက အလုပ်ကိစ္စအတွက် လာတဲ့ခရီး ဆိုတာကိုလည်း သတိပြုပါဦး”

“အို အေ ... ဘုရားလည်းဖူး လိပ်ဥလည်း တူးရင်းပေါ့၊

သူ့လို သူဌေးက ချိတ်တော့လည်း နာစရာလားအေ၊ ငါတော့ ငါ့တူမဆီကို ဖုဿရထားဆိုက်ပြီထင်တာပါပဲ ... ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

“ဒေါ်လေးကတော့လေ ပြောလေ ကဲလေပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီခရီးကို လိုက်မလာချင်တာ ... သိလား”

“လိုက်မလာလို့ ဖြစ်မလားအေ၊ ငွေငါးထောင်ကြီးများ တောင် ရမယ့်ဟာ၊ လိုက်လာရမှာပေါ့၊ ရန်ကုန်မှာနေပြီး ညည်းပန်းချီဆွဲရင် တစ်ကားမှ တစ်ရာ တစ်ရာကျော်လောက်ပဲ ရမှာ၊ ဒီမှာ ပန်းချီတစ်ကားတည်းဆွဲရုံနဲ့ ငွေငါးထောင်ကြီးများတောင် ရမှာ၊ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုး ဘယ်မှာရနိုင်မှာလဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲဒါဆိုလည်း ပါးစပ်ကိုပိတ်ပြီး လိုက်ခဲ့ပါ၊ ကဲ ကဲ ... ဝယ်စရာရှိ မြန်မြန်ဝယ်မှ၊ အချိန်က တစ်နာရီ လောက်ပဲ ရတာတဲ့”

သူမတို့ဝယ်စရာရှိသည်တို့ကို ဝယ်ခြမ်းပြီးနောက် ရှေးချိုထဲမှ ပြန်ထွက်လာစဉ် ...

“ဟဲ့ မိဝါ”

ဟူသော ခေါ်သံကြောင့် အသံကိုကျက်မိပြီးဖြစ်သဖြင့် ခင်ဝင့်ဝါမှာ အသံလာရာဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိလေ

ရာ ကာကာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ထလာသည့် ချစ်သွေးက သူမတို့ဆီသို့ ဝမ်းသာအားရမျှန်နှာဖြင့် ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဟဲ့ချစ်သွေး ... နင် မန္တလေးရောက်နေတယ် ... ဟုတ်လား”

“အေး ... အမှုကိစ္စတစ်ခု စုံစမ်းရင်းရောက်နေတာဟာ နင်ရော မန္တလေးကို လာပြန်လည်တာလား။ ဒေါ်လေးလည်း ပါတာကိုး”

“အေးကွယ် ... မင်းသူငယ်ချင်း ပန်းချီဆရာမကြီးလေး ပုံတူပန်းချီကားတစ်ချပ်ရေးဖို့ အလုပ်လက်ခံထားလို့ မြိုင်ဟောဝန်မြို့ဆီ သွားမလို့ကွဲ့၊ ဒီမန္တလေးမှာ တစ်ထောက်နားတာ”

“မြိုင်ဟောဝန်ကို ... ဟုတ်လား”
ချစ်သွေးက အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် ခင်ဝင့်ဝါကို ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်ချစ်သွေး ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ နေပါဦး ... မြိုင်ဟောဝန်က ဘယ်သူ့ဆီ သွားပြီး ဘယ်သူ့ရဲ့ပုံတူကို ရေးမှာလဲ”

“ဒီလိုဟာ ... ရန်ကုန်မြို့က တူဒေးဆေးဝါးပြန်ချိရေးကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးရဲ့အမေပုံတူရေးဖို့ပါဟာ”

“ဪ”

“ကဲ ... ငါတို့သွားရတော့မယ်၊ ချစ်သွေး မြိုင်ဟောဝန်မှာ တစ်လလောက်တော့ကြာမယ်ထင်တယ်၊ လမ်းကြိုရင်တော့ ဝင်ခဲ့တာနော်”

“အေး ... အေးပါ”

ထို့နောက် အချိန်က တစ်နာရီပြည့်နေပြီဖြစ်သဖြင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို ခပ်သွက်သွက်နှုတ်ဆက်ပြီး ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦး ညွှန်ပြခဲ့ရာ ဆေးဆိုင်ဘက်သို့ တူဝရီးနှစ်ယောက် ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

အိုင်အိုချစ်သွေးမှာမူ ငယ်ကတည်းက သံယောဇဉ် ဗြိတွယ်ခဲ့ရသည့် သူငယ်ချင်းမလေးကို လိပ်ပတ်လည်အောင်ပင် စကားပြောခွင့်မရလိုက်သောကြောင့် မချင်မခဲဖြစ်ကာ ငေးကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့သတည်း။

ထူးခြားပုံစံ

မန္တလေးမှနေ၍ မြိုင်ဟောဝန်သို့ ဂျစ်ကားစင်းလုံးငှားကာ ခရီးဆက်ကြရသည်။

“မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်) ကျော်ရင် လမ်းက နည်းနည်း ကြမ်းတယ်၊ ဖြစ်ပါတယ်နော် ဆရာမနဲ့ဒေါ်လေး”

“ဖြစ်ပါတယ်ကွယ်၊ တောင်ပေါ်လမ်းတွေက ဒီလိုပဲ ပေါ့”

“မြိုင်ဟောဝန်က လူဦးရေနည်းပြီး သီးခြားဆန်တဲ့မြို့ လေးပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မြိုင်ဟောဝန်ကထွက်တဲ့ မက်မန်းဟာ အရည်

အသွေး အရမ်းမြင့်တယ်၊ ဒါကြောင့် မက်မန်းခြံတွေပေါပြီး မက်မန်းဝိုင်လုပ်ငန်းထွန်းကားတယ်”

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက ကားရှေ့ခန်းမှနေ၍ လည် ပြန်လှည့်ကြည့်လျက် သူ၏မြို့လေးအကြောင်းကို ရှင်းပြနေ သည်။

ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းနေသည့် ဒရိုင်ဘာကလည်း ဝင်ရောက်ထောက်ခံ ပြောဆို၏။

“မြိုင်ဟောဝန်က သူဌေးမြို့ပါဗျာ၊ ဆင်းရဲသားဆိုလို့ ခြံလုပ်သားတွေနဲ့ ဝိုင်ချက်စက်ရုံတွေက လုပ်သားတွေပဲ ရှိပါ တယ်၊ ကျန်တာတွေကတော့ ခြံပိုင်ရှင်၊ စက်ရုံပိုင်ရှင် သူဌေး သူကြွယ်တွေချည်းပါပဲ”

အနီးစခန်းကျော်လာတော့ အအေးဓာတ်ဝင်လာသဖြင့် အနွေးထည်များ ထုတ်ဝတ်ကြရသည်။

မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်) ကို ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးနောက်တွင် နောင်ချိုဘက်သို့ ဦးတည်လာခဲ့ရသည့်လမ်းမှာ တောင်တက် တောင်ဆင်းများဖြင့် အသည်းတအေးအေး ရှိလှသည်။

ညနေစောင်းခန့်တွင်မူ မြိုင်ဟောဝန်လမ်းခွဲသို့ ရောက်လာ

ပြီး ထိုလမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်ခဲ့ရာ မိုးချုပ်စတွင် မြိုင်ဟောဝန်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပါတော့၏။

မြိုင်ဟောဝန်သည် လူနေကျပါးလှသော ခြံကျယ်ဝန်း ကျယ်များဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည့် မြို့လေးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပြီး ညဦးပိုင်းမှာပင် လမ်းများပေါ်၌ လူသူကင်းရှင်းကာ မြို့လယ်ပိုင်း ဟုယူဆရသော နေရာတွင်သာ စတိုးဆိုင်အချို့နှင့် ခေါက်ဆွဲ ကြော်ဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ဘီယာဆိုင် စားသောက်ဆိုင် အနည်းငယ်ကို တွေ့ရ၏။

အောက်လင်းဓာတ်မီးရောင်များဖြင့် ထိန်လင်းနေပြီး လူသံသူသံ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြားရသည့် ယင်းမြို့ လယ်ဝန်းကျင်လေးကို ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးနောက်မှာမူ လူသူရှင်း လင်း မည်းမှောင်လျက်ရှိသည့် လမ်းတစ်လမ်းသို့ ရောက်သွား ခဲ့ကာ ထိုလမ်းအတိုင်း ဆယ်မိနစ်ခန့် မောင်းခဲ့ပြီးနောက် ခြံဝင်း တံခါးများဖွင့်ထားသော ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ ဂျစ်ကား လေးက ချိုးဝင်ခဲ့တော့၏။

ဂျစ်ကားလေးသည် ကုန်းမို့မို့ထက်သို့ ခပ်မော့မော့ တက်သွားရာမှ ရဲတိုက်ကြီးနယ် ထည်ဝါလှသည့် နှစ်ထပ်တိုက်ခံ

အိမ်ကြီးရှေ့ရှိ ဆင်ဝင်အောက်၌ ထိုးရပ်သွားတော့သည်။

“ကဲ... မြပုဏ္ဏမိကို ရောက်ပါပြီဗျာ၊ ဆင်းကြပေရော”
ဒေါက်တာ အောင်ကျော်ဦးက ခပ်ရွှင်ရွှင်လေးပြောရင်း ကားခရုင်းပေးလိုက်ပြီးနောက် ကားပေါ်မှ ပေါ့ပါးစွာ ဆင်းလိုက် တော့သည်။

မြပုဏ္ဏမိအိမ်ကြီး၏ တစ်နေရာဆီမှ အင်ဂျင်စက်သံကို ကြားနေရပြီး မှန်ပြတင်းပေါက်များမှ အလင်းတို့ဖြာထွက်လျက် ရှိသည်ကိုတွေ့ရကာ ဆင်ဝင်မှ မီးသီးမှာလည်း လင်းကျင်းလျက် ရှိပေ၏။

အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကို ဟင်းလင်းဖွင့်ထားပြီး အသက် ၅၀-ကျော်ခန့်ရှိမည်ဖြစ်သော တစ်ခေါင်းလုံး ဖြူဖွေးလျက်ရှိသည့် အသားညိုညိုနှင့်လူကြီးတစ်ဦးက ကျောက်သလင်းဖြူလှေကား ထစ်တို့အတိုင်း ခပ်သွက်သွက် ဆင်းလာနေသည်။

“လမ်းထဲကို ကားတစ်စီးမောင်းဝင်လာသံ ကြားလိုက် ကတည်းက မောင်ဦးတို့လာပြီလို့ ထင်သား၊ ပေး ပေး... အိတ် ဦးနန္ဒော သယ်ခဲ့မယ်၊ ဟဲ့ ဝါးဆေးနဲ့အိပ်နံ... ဒီမှာ ညှပ်သည် တွေ့ရဲ့အိတ်တွေ ကူသယ်စမ်း”

ဦးနန္ဒောဆိုသည် လူကြီးက ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦး
၏ သားရေလွယ်အိတ်ကို ယူလိုက်ပြီး အိမ်အတွင်းဘက်ဆီ
လှမ်းခေါ်လိုက်ရာ အိမ်ကြီးထဲမှ အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ်ခန့် မိန်း
ကလေးနှစ်ဦး အပြေးလေးထွက်လာကြကာ ခင်ဝင့်ဝါတို့ တူဝရီး
၏ ခရီးဆောင်အိတ်တို့ကို ဝိုင်းသယ်ကြတော့၏။

“မောင်ဦးဆီက ကြေးနန်းရကတည်းက ဦးနန္ဒော
အားလုံးစီစဉ်ထားပြီးသား”

“ဟင်း ဟင်း... ဒါကြောင့်လည်း ဦးလေး ဦးနန္ဒောကို
စိတ်ချတာပေါ့။ ဧည့်သည်တွေကို သူတို့အတွက် အသင့်ပြင်ထား
တဲ့ အိမ်ခန်းတွေဆီ လိုက်ပို့ပေးပြီး သူတို့ ခဏနားပါစေ၊ ပြီးမှ
ညစာစားကြမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ကောင်းပါပြီ၊ ဟဲ့ ကောင်မလေးတွေ
... ဧည့်သည်တွေကို နင်တို့ပြင်ထားတဲ့အခန်းတွေဆီ ခေါ်သွား
ကြ၊ လိုတာမှန်သမျှ တာဝန်ကျေအောင်လုပ်ပေးနော် ... ကြား
လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးကြီး”
ဦးနန္ဒောမှာ အိမ်ဖော်ဖြစ်ဟန်တူသော မိန်းကလေး နှစ်

ယောက်ကို ညွှန်ကြားခိုင်းစေလိုက်ပြီးနောက် သူကိုယ်တိုင်လည်း
သားရေအိတ်ကြီးလွယ်လျက် ကျွန်းလှေကားကြီးအတိုင်း ရှေ့မှ
တက်သွားတော့ရာ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်လည်း ပန်းချီပစ္စည်း
များနှင့် ခရီးဆောင်အိတ်တို့ကို ဆွဲလျက် တက်လိုက်သွားကြတော့
၏။

“ဒေါ်လေး လိုက်သွားလေ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာမတို့
စကားပြောရင်း လိုက်လာခဲ့မယ်”

“ဪ... အေး အေး”

ဒေါ်ထားရွှေမှာ ခမ်းနားထည်ဝါလှသည့် အိမ်ကြီး၏
အရှိန်ကြောင့် ရွံ့တွန့်တွန့်ဖြစ်နေရာမှ သံပတ်အပေးခံရသလိုဖြစ်
သွားကာ ဝါးဆေးတို့၏နောက်မှ ထက်ကြပ်လိုက်ပါသွားတော့၏။

ခင်ဝင့်ဝါကမူ ကျွန်းလျှာထိုးကြမ်းခင်းပေါ်မှ ခန်းလုံးပြည့်
မျှခင်းထားသော နိုင်ငံခြားဖြစ် အကောင်းစားကော်စောကြီးများ
ကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်းသားဆက်တီခုံကြီးများနှင့် ပန်းကနုတ်
များဖြင့် မွမ်းခြယ်ထားသည့် ကျွန်းဗီရိုကြီးများကိုလည်းကောင်း
မျက်နှာကြက်မှ တွဲရရွဲကျနေသော ရောမ မီးပန်းဆိုင်ကြီးကို
လည်းကောင်း၊ ပြတင်းပေါက်များမှ ကတ္တီပါလိုက်ကာကြီးများကို

လည်းကောင်း ငေးကြည့်နေမိရာ ...

“ဆရာမ ... အပေါ်ထပ်တက်ရအောင်”

ဟု ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက လောဆော်မှ သတိဝင်
လာပြီး ရှက်ပြီးလေးပြီးလျက် လှေကားဆီသို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်မိ
တော့၏။

“ဒေါက်တာရဲ့ အိမ်ကြီးက အတော်ခမ်းနားတာပဲနော်”

“ကိုယ့်မိဘရဲ့အိမ်ပါ ဆရာမ”

“ဝါဝါကို ဝါဝါလို့ပဲခေါ်ပါလား”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကိုယ့်ကိုလည်း ဒေါက်တာလို့ မခေါ်စေ
ချင်ဘူး။ ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုအောင်ကျော်ဦး”

“အာ ... နာမည်အပြည့်အစုံခေါ်ရသလား။ နားထောင်
ရတာ စိတ်မရှည်ဘူး”

“အံ့မယ် ... နားထောင်ရတဲ့သူကပဲ ပြောရတယ်လို့၊
ဒါဆို အစကတည်းက နာမည်ကို ရှည်ရှည်မှည့်မထားနဲ့ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ကိုအောင်ကျော်ဦးလို့ မှည့်မယ့်အစား
ကိုဦးလို့ပဲ မှည့်ရမှာ၊ ဒီတော့ ဝါဝါလည်း ကိုဦးလို့ပဲ ခေါ်ပေါ့

ဟုတ်လား ... ဟဲ့ ဟဲ့”

“ကောင်းပါပြီရှင် ကောင်းပါပြီ ... ဟင်း ဟင်း”

ကိုဦးဟု အခေါ်ခံချင်နေသည့် ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦး
ကိုကြည့်ရသည်မှာ ခါတိုင်းတွေ့နေကျလို တည်တည်ခုံခုံမဟုတ်
ဘဲ လူငယ်လေးတစ်ဦးနယ် နူးညံ့သွက်လက်နေဟန်ရှိကြောင်း
ခင်ဝင့်ဝါ သတိပြုမိသည်။

“ဒါထက် ဒေါက်တာ အဲလေ ... ကိုဦးက ရန်ကုန်မှာ
အနေများတော့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဘယ်သူနေသလဲဟင်”

“ဒီမှာ စောစောက ကိုယ့်မိဘလက်ထက်ကတည်းက
လူယုံတော်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဦးနန္ဒောတစ်ယောက်တည်းနေတယ်၊ မေမေ
ဆုံးပြီးကတည်းက ဒီအိမ်ကြီးကနေ ကိုယ်ထွက်ခွာပြီး ရန်ကုန်
ဆင်းသွားခဲ့တယ်”

“ဪ”

“ရန်ကုန်မှာအိမ်ဝယ်နေပြီး တစ်နှစ်မှတစ်ခေါက်လောက်
ပဲ ဒီအိမ်ကြီးဆီ ပြန်ဖြစ်တယ်၊ နောက် ကိုယ် ကာလကတ္တားမှာ
ဆေးကျောင်းသွားတက်ခဲ့တယ်၊ အိန္ဒိယကပြန်လာတော့လည်း
ရန်ကုန်မှာပဲ အခြေချပြီး ဆေးဝါးကုမ္ပဏီထောင်ခဲ့တယ်၊ ဦးနန္ဒော

ဟာ သစ္စာရှိရှိနဲ့ ဒီစံအိမ်ကြီးကို နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ ခု ကိုယ်တို့လာမယ်ဆိုမှ အိမ်မှာ အလုပ်သမားတွေခန့်ပြီး အိမ်သန့်ရှင်းရေးတွေ လုပ်ထားတာ၊ မွမ်းမံထားတာ”

“ဪ ဒါထက် ... ကိုဦးရဲ့မိဘတွေကရော မက်မန်းခြံတွေ ပိုင်ခဲ့တာပဲလား”

“ပိုင်ခဲ့တာပေါ့၊ ဒီမြို့မြောက်ဘက်က စမ်းခြောက်ကြီးလျှိုဘက် ဆင်းသွားတဲ့ ဆင်ခြေလျှောက်တစ်လျှောက် ကေသုံးဆယ်လောက် ပိုင်တယ်လေ။ ကိုယ့်ရဲ့လက်ထက်မှာ ခြံလုပ်ငန်း မလုပ်နိုင်တော့ပါဘူး။ နှစ်ချုပ်နဲ့ အငှားချထားတယ်”

စကားတပြောပြောဖြင့် ကော်စောထူထူခင်းထားသည့် လှေကားထစ်များအပေါ် နင်းတက်လာရာ လှေကားတစ်ဆစ်ချိုးသို့ ရောက်လာခဲ့တော့၏။

ယင်းလှေကားတစ်ဆစ်ချိုးကို ကွေ့လိုက်သည်နှင့် နောက်ထပ် လှေကားအတိုင်းမတက်မီ ရှေ့တူရှုရှိ နံရံပေါ်၌ ပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ်ကို တွေ့ရတော့သည်။

“အဲဒီပန်းချီကားပဲ ဝါဝါ”

နံရံဆေးရေးပန်းချီကားကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်မိသည်

ခဏမှာပင် ခင်ဝင့်ဝါ၏ခန္ဓာကိုယ်လေးမှာ တောင့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး အသက်ရှူပင်ရပ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရတော့၏။

“အို”

ပန်းချီကားပေါ်မှ နန်းဆန်ဆန်ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည့် အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်အရွယ် မိန်းမပျိုလေးမှာ မိမိနှင့် ရုပ်ချင်းအတော်တူနေသဖြင့် ခင်ဝင့်ဝါ အံ့ဩတုန်လှုပ်မင်တက်မိသွားရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါ ဒါ ကိုဦးရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဝါဝါ ... အဲဒါ ကိုယ့်ရဲ့မေမေပါ။ မေမေ ဒေါ်သျှင်ပုဏ္ဏမိပါ”

“ဒေါ်သျှင်ပုဏ္ဏမိ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဝါဝါ။ မေမေက အနွယ်တော်တစ်ဦးက နေ ဆင်းသက်လာတယ်လို့သိရတယ်။ ဒါကြောင့် နန်းဆန်ဆန်ဝတ်စားနေထိုင်တတ်တယ်။ ရာဇသွေးပါလို့လားမသိဘူး ... မာနကြီးပြီး စိတ်သိပ်ထက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်အပေါ်မှာတော့ သိပ်ကိုကောင်းခဲ့တယ်”

မိခင်၏ပုံကို ငေးမော့ကြည့်ရင်း တတွတ်တွတ်ပြောနေ

သည် ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦး၏မျက်နှာက ကလေး တစ်
ယောက်နယ် နူးညံ့လျက်ရှိသည်။

“ကဲပါ... အခုတော့ ခရီးပန်းလာတယ်၊ နားလိုက်ပါဦး
ဝါဝါ၊ သိပ်အေးတယ် ရေတော့မချိုးနဲ့ပေါ့၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး
ရင် ညစာစားကြရအောင်၊ ဦးနန္ဒောက အားလုံးစီစဉ်ထားပြီးပြီ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

ကျန်လှေကားထစ်တို့ကို ဆက်တက်ခဲ့ကြပြီး အိမ်ပေါ်
ထပ် ရောက်တော့ အိမ်ဖော်မလေးတစ်ဦးက ခင်ဝင့်ဝါကို သူမ
နေရမည့် အခန်းဆီ လိုက်ပို့ပေးလေသည်။

မှိုင်းလုံးကော်စောကြီးများခင်းထားသည့် စကြာအတိုင်း
လျှောက်ခဲ့ရပြီး အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်ရရာ
အခန်း၏အလယ်တွင် တစ်ယောက်အိပ် ကျွန်းခုတင်တစ်လုံးကို
သာ အိပ်ရာခမ်းနား လှပစွာပြင်ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်
ဘဝင်မကျ ဖြစ်သွားရတော့သည်။

“ဟင် ... တို့က ဒီအခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း
အိပ်ရမှာလား၊ တို့ရဲ့ဒေါ်လေးရော”

“မမရဲ့ဒေါ်လေးက ဟိုဘက်အခန်းမှာပါရှင်၊ ဒီအိမ်ကြီး

မှာ အိပ်ခန်းတွေအများကြီးရှိလို့ ဧည့်သည်တွေ လွတ်လွတ်
လပ်လပ် တစ်ဦးချင်းတည်းနိုင်အောင် ဦးလေး ဦးနန္ဒောက စီစဉ်
ထားတာပါ”

သွက်သွက်လက်လက်ရှင်းပြရှာသည့် အိမ်ဖော် ကောင်မ
လေးကို မည်သို့မျှ ထပ်ပြောချင်စိတ်မရှိတော့ဘဲ ခုတင်ဆီ
လျှောက်သွားကာ ဖဲမွေ့ရာပေါ် ခြေပစ် လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်မိ
တော့၏။

ဤစံအိမ်ကြီးကား ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသည်မှာ မှန်ပါ
၏။ ကြွယ်ဝချမ်းသာသူတို့၏ စံအိမ်ကြီးဖြစ်ကြောင်းလည်း ထင်
ရှားပါ၏။ ယခု မိမိရောက်ရှိနေသည့် အိပ်ခန်းတစ်ခန်းတည်း
သည်ပင် ရန်ကုန်သံပုံချိုင့် ပျံ့ကျရပ်ကွက်မှ မိမိတို့၏အိမ် တစ်
လုံးလုံးထက် တန်ကြေးပိုရှိသည်မှာ မှန်ပါ၏။

သို့သော် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ... ဤစံအိမ်ကြီးသည်
ဖိမ်ကျကျ နေထိုင်မွေ့လျော်ဖွယ်ကောင်းသော စံအိမ်ကြီးဟု
စိတ်ထဲတွင် မည်သို့မျှ ယူဆ၍မရ ဖြစ်နေသည်။

အထူးသဖြင့် လှေကားထစ်တစ်ဆစ်ချိုးတွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရ
သော ဒေါ်သျှင်ပုဏ္ဏမိ၏ ပုံတူပန်းချီကားကြီးကြောင့် စိတ်ဝယ်

အတော် ကသိကအောက်ဖြစ်ရသည်။

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးမှာ ရှေးမဆွကပင် ယင်းပန်းချီ

ကားကြီးကို အထပ်ထပ် တွေ့မြင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ထိုပုံတူပန်းချီကားထဲမှ သူ့မိခင်၏ရုပ်သွင်မှာ မိမိနှင့် အတော်တူကြောင်း သူသိပြီးဖြစ်လိမ့်မည်။

ယင်းသို့ သိထားပါလျက် သူ့မိခင်နှင့်မိမိ ရုပ်ချင်း အတော်တူကြောင်း သူ ဘာကြောင့် ထုတ်မပြောပါလိမ့်။

ထိုပန်းချီကားကို စတွေ့လိုက်ရစဉ်က မိမိ တုန်လှုပ် အံ့အားသင့်သွားသည်ကို သူ့သတိပြုမိမှာသေချာသည်။ သို့သော် သူက ဘာမျှသတိမမူမိသလို ဟန်မပျက်နေတာ ဘာကြောင့်ပါ လိမ့်။

အိမ်ဖော်မလေး အခန်းထဲမှထွက်သွားပြီးနောက် ဖဲ ဓမ္မရာပေါ် ပစ်လွဲချရင်း စိတ် ကယောက်ကယက်ဖြင့် ဟိုတွေး သည်တွေး တွေးနေမိရာမှ ခရီးပန်းလာ၍လားမသိ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

ခင်ဝင့်ဝါမှာ မည်မျှအိပ်ပျော်သွားသည်မသိ တစ်စုံ တစ်ယောက်က သူမ၏လက်မောင်းကို ညှင်ညှင်သာသာ ကိုင် လှုပ်နှိုးလေမှ ဖျတ်ခနဲ လန့်နှိုးလာတော့၏။

“ဟင် ... ဒေါ်လေး”

“တူမလေး အိပ်ပျော်သွားသလား၊ ထလိုက်ဦး ... အောက်ထပ်မှာ ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပြီတဲ့၊ ဝါးဆေး လာပြီးအကြောင်း ကြားတယ်၊ ညစာစားရအောင်၊ ပြီးမှအိပ်ပေါ့၊ မောင်အောင် ကျော်ဦးလည်း စောင့်နေတယ်တဲ့”

ခင်ဝင့်ဝါမှာ အိပ်ရာပေါ် လူးလဲထထိုင်လိုက်ရင်း အဒေါ် ဖြစ်သူကို ကြောင်ငေးငေးဖြင့် ကြည့်နေသောကြောင့် ဒေါ်ထားရွှေ မျက်ခုံးပင်လိုက်မိ၏။

“ဟဲ့ ... ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ၊ ထ ... ထမင်း စားဖို့ သွားကြရအောင်၊ ဒေါ်လေးလည်း ခိုက်ဆာလှပြီ”

“ဒေါ်လေး ... ဒီအိမ်ပေါ်ကိုတက်လာရတဲ့ လှေကား တစ်ဆစ်ချိုးက ပုံတူပန်းချီကားကြီးကို တွေ့ခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း ... ဒေါ်လေးဖြင့် သတ်မထားမိဘူးကွဲ့၊
လှေကားထစ်တွေအပေါ်မှာ ခင်းထားတဲ့ ကော်ဇောအကွက်တွေ
က လှလွန်းလို့ ငုံ့ကြည့်ရင်း တက်လာမိလို့ ထင်တယ်၊ ဘာဖြစ်
လို့လဲ”

“ကဲ ... ဒါဆို လာ ... ပြမယ်”

ခင်ဝင့်ဝါက ခုတင်ပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး အဒေါ်ဖြစ်သူ၏
လက်ကိုဆွဲလျက် အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်းလှေကားကြီးအတိုင်း အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့
ကြသည်တွင် လှေကားတစ်ဆစ်ချိုးအရောက်၌ ခင်ဝင့်ဝါက ရပ်
တန့်လိုက်ပြီး နံရံထက်မှ ပန်းချီပုံကြီးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်၏။

“အဲဒီပုံကိုကြည့်စမ်း ဒေါ်လေး”

ဒေါ်ထားရွှေမှာ ပန်းချီပုံကိုမြင်တော့ မျက်လုံးပိုင်းသွား၏။

“ဟဲ့ ... ဒါ ဒါ ဘယ်သူပုံလဲ”

“ကိုဦးမေမေရဲ့ပုံပေါ့”

“အံ့မယ် ... ကိုဦးတွေ ဘာတွေဖြစ်နေပါလား၊ တယ်
မြန်ပါလား”

ဒေါ်ထားရွှေ၏မျက်နှာက ပြုံးဖြဖြဖြစ်သွားသည်။

“ဒေါ်လေးကလည်း အရေးထဲ၊ ကဲ ... အဲဒီပုံကို
သေချာကြည့်စမ်းပါ။ ဘယ်သူနဲ့တူသလဲလို့”

ထိုအခါမှ ဒေါ်ထားရွှေမှာ မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်ပြီး တူမ
ဖြစ်သူ၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၊ ပန်းချီကားကြီးကို မော့
ကြည့်လိုက်လုပ်နေသည်။

“ဘယ်သူနဲ့တူရမလဲ ... ညည်းနဲ့တူနေတယ်၊ အဲဒါ
ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“ဘယ်သိမလဲ၊ ဖြစ်နိုင်တာက ကိုဦး အဲ ... ဒေါက်တာ
အောင်ကျော်ဦးရဲ့အမေဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက ဝါဝါနဲ့ ရုပ်ချင်း
အတော်တူခဲ့လိမ့်မယ် ဒေါ်လေး”

“အေး ... ဖြစ်နိုင်တာပေါ့အေး၊ လူတူမရှား နာမည်တူ
မရှားဆို မဟုတ်လား၊ ရုပ်ချင်း မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်တတ်
တာပဲ”

“ထူးဆန်းတာက သူ့အမေငယ်ငယ်တုန်းက ဝါဝါနဲ့
တူတယ်ဆိုတာ သူသိလျက်နဲ့ တစ်ခွန်းမှမပြောခဲ့တာဘဲ”

“ဪ ... ဒါကတော့ သူ မပြောချင်လို့ဖြစ်မှာပေါ့
အေး”

“ထားပါတော့၊ သူ့အမေနဲ့တူတဲ့ ဝါဝါ ဒီအိမ်ကြီးပေါ်
ရောက်လာတာကရော မတော်တဆတိုက်ဆိုင်မှုလို့ပဲ ဆိုမလား”

“တိုက်ဆိုင်မှုလို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့၊ ညည်းက ပုံတူဆွဲတာ
တော်တဲ့ ပန်းချီဆရာမလေး၊ သူက သူ့အမေရဲ့ပုံတူကို ဆွဲချင်
တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ပန်းချီဆွဲပေးဖို့ ပန်းချီဆရာမကို သူက
ငှားတယ်လေ၊ အဲဒီမှာ အဆွဲခံရမယ့်သူနဲ့ ဆွဲမယ့်သူ ရုပ်ချင်း
လာတူနေတာတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ တိုက်ပဲတိုက်ဆိုင်
လွန်းပါတယ်အေ၊ ကဲ ကဲ ... ထမင်းဆာလှပြီ၊ ဟော ...
ဝါးဆေးတောင် ထပ်ခေါ်ဖို့ အိမ်နောက်ဘက်ကနေ ထွက်လာပြီ၊
လာ လာ ... ငါ့တူမ သွားကြရအောင်”

သို့ဖြင့် ခင်ဝင့်ဝါမှာ ထမင်းစားခန်းထဲရောက်သွားပြီး
ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ထားသည့် ညစာထမင်းပိုင်းဝယ် ဒေါက်တာ
အောင်ကျော်ဦးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လျက် စားသုံးရတော့၏။

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုဖြင့်
ညစာစားရင်း သူ့အိန္ဒိယပြည် ကာလကတ္တားမှာ ဆေးကျောင်း
တက်ရင်း ကြုံခဲ့ရသည့် ဆေးကျောင်းသားတို့၏ ရယ်စရာ
ကမောက်ကမဖြစ်ရပ်များကို ပြောပြလျက်ရှိလေသည်။

ခင်ဝင့်ဝါမှာမူ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသဖြင့် ထမင်း တစ်
ပန်းကန် ဘယ်လိုကုန်သွားမှန်းပင် မသိလိုက်ချေ။

ညစာစားပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည့်အခါမှာ
မူ ခင်ဝင့်ဝါမှာ လှေကားတစ်ဆစ်ချိုးမှ ပန်းချီကားကြီးကို မကြည့်
ဘဲ မျက်နှာလွှဲလျက် တက်လာခဲ့မိပါတော့သတည်း။

အသုံး (၂)

ဝိညာဉ်ခေါ်ရာ

ပျောက်ဆုံးခဲ့သည့်မျက်ဝန်းများ

ဝိညာဉ်အခန်းကိုဖွင့်ခြင်း

အသုံး (၂)

ပိညာဉ်ငေါ်ရာ

နောက်နေ့ နံနက်ပိုင်းမှစပြီး ခင်ဝင့်ဝါမှာ လုပ်ငန်းစရ
တော့၏။

လှေကားတစ်ဆစ်ချိုးနေရာမှာပင် ပန်းချီဒေါက်ကို
ထောက်ပြီး အခံဆေးအဖြူသုတ်ထားသည့် ကင်းဘတ်စ်အပေါ်၌
ပီးသွေးခဲတံဖြင့် ကောက်ကြောင်းကောက်ရတော့သည်။

သူမ ပန်းချီဆွဲနေစဉ် ဒေါ်ထားရွှေက အနီးရှိလှေကား
ထစ်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ စောင့်ကြပ်လေ၏။

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးမှာမူ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် လာ

ရောက်ကြည့်ရှုပြီးလျှင် စိတ်အေးချမ်းသာစွာဖြင့် အကောင်းဆုံး
ရေးဆွဲပါရန် အားပေးစကားပြောလေသည်။

ထို့နောက် သူက တစ်နေ့ကုန်ပျောက်သွားလေတော့၏။

ဦးနန္ဒာကိုမေးကြည့်မှ မက်မန်းခြံများဘက်သို့ စစ်ဆေး
ရန် သွားနေသည်ဟုသိရသည်။

ထိုနေ့က တစ်နေ့ကုန်သည်တွင် ဒေါ်သျှင်ပုဏ္ဏမိ၏ပုံတူ
ကားမှ Out line ဟုခေါ်ကြသော အခြေခံကောက်ကြောင်းကို
ပြီးစီးအောင် ရေးခြစ်လိုက်နိုင်ပါ၏။

သို့ဖြင့် ခရီးပန်းလာသည့်ဒဏ် တစ်နေ့ကုန်ပုံရေးခဲ့ရ
သည့်ဒဏ်တို့ကြောင့်လားမသိ ညစာစားပြီးသည်နှင့် အိပ်ချင်လှ
သဖြင့် အိပ်ရာစောစောဝင်ကာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် အိပ်လိုက်
မိတော့၏။

သူမ မည်မျှအိပ်မောကျသွားသည်မသိ တစ်ကိုယ်လုံး
မမံမရပ်နိုင်အောင် အေးစိမ့်လာသည်တွင် အိပ်ပျော်နေရာမှ
လန့်နိုးလာတော့သည်။

“အား... အေးလိုက်တာ၊ အခန်းက ဒီလောက်လုံတာ
ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အေးနေပါလိမ့်”

သူမက ပက်လက်အနေအထားမှပင် အခန်းဝန်းကျင်ကို
မျက်လုံးကစားကြည့်လိုက်မိသည်။

အိမ်သားအားလုံး အိပ်ချိန်ဝယ် ဦးနန္ဒာက မီးစက်ကို
ပိတ်လိုက်သဖြင့် အိပ်ခန်းတိုင်း၌ မှန်အိမ်လေးတစ်လုံးစီကိုသာ
အိမ်ဖော်မလေးတို့က လိုက်လံထွန်းညှိပေးကြရာ သူမ၏အခန်း
စာကြည့်စားပွဲအထက်၌လည်း မှန်အိမ်လေးတစ်လုံး ခပ်မှိန်မှိန်
ထွန်းညှိထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

မှန်အိမ်မီး၏ အလင်းပျော့ပျော့အပြင် မှန်ပြတင်းများမှ
လရောင်ကလည်း အခန်းထဲ ဖြာကျနေသဖြင့် သူမ၏အိပ်ခန်း
လေးမှာ အတော်အတန် လင်းကျင်းလျက်ရှိတော့သည်။

လရောင်ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နေသော ခုတင်ခေါင်းရင်း
ဝဲဘက်မှ ပြတင်းခံ သူမခေါင်းလည်မော့လျက် ကြည့်လိုက်ရာ
ပြတင်းလိုက်ကာများ လှုပ်ခတ်နေကြသည်ကို အံ့အားတသင့်
တွေ့ရလေ၏။

“အို ... ပြတင်းပေါက်တံခါးတွေကို မပိတ်ရသေးပါ
လား၊ ဒါကြောင့် ဆောင်းလေဝင်ပြီး ဒီလောက်ကြီးအေးစိမ့်နေတာ
ကိုး”

ယင်းပြတင်းပေါက်မှာ ဟင်းလင်းပွင့်နေသဖြင့် လရောင်က အပြည့်အဝ တိုးဝင်လျက်ရှိသလို ညဉ့်လေရိုင်းကလည်း တိုက်ရိုက်ဝင်ရောက်လျက်ရှိလေရာ မခံမရပ်နိုင်အောင် အေးစိမ့်လျက်ရှိတော့သည်။

“ငါ ညက အိပ်ရာဝင်တော့ ဒီပြတင်းပေါက်တံခါးတွေ ပိတ်ထားပါတယ်၊ ငါ အိပ်ပျော်နေတုန်း ဘယ်သူများ လာဖွင့်သွားပါလိမ့်”

သူမ စိတ်တိုစွာဖြင့် ထပြီး တံခါးရွက်တို့ကို ဆွဲပိတ်လိုက်ရသည်။

ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်ကိုကျောခိုင်းပြီး အခန်းဘက် လှည့်လိုက်သည်တွင် သူမ၏မျက်လုံးအကြည့်များက အခန်းထောင့် တစ်ထောင့်၌ ထောင်ထားသည့် ပန်းချီ Stand ဆီ ရောက်ရှိသွားတော့၏။ ယင်းပန်းချီဒေါက်ခုံပေါ်တွင် ရေးလက်စဒေါ်သျှင်ပုဏ္ဏမိ၏ပုံတူကောက်ကြောင်း ပန်းချီကားကြီးက ရှိနေသည်။

ခင်ဝင့်ဝါက မှန်အိမ်မီးစာကို မြှင့်တင်လိုက်ပြီးနောက် ပန်းချီကားကြီးကို မျက်မှောင်လေးကြုတ်လျက် စူးစူးစိုက်စိုက်

ကြည့်ကာ ဆန်းစစ်လိုက်၏။

ယင်းသို့ စူးစမ်းကြည့်ရင်း သူမ၏စိတ်ထဲတွင် ကောက်ကြောင်းအချို့ကို ဘဝင်မကျသလို ဖြစ်လာရသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အနုပညာသမားတို့၏ အနုပညာစိတ်က သူမ၏အာရုံအားလုံးကို လွှမ်းမိုးသွားတော့၏။

“မဟုတ်သေးပါဘူး။ မျက်လုံးအိမ်တွေရဲ့တည်နေပုံက နည်းနည်းလွဲနေတယ်”

သူမက ပန်းချီကားအနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ကြည့်လေ ဘဝင်မကျလေ ဖြစ်လာ၏။

“အင်း မနက်ကျမှ မူလပုံကို ပြန်ကြည့်ပြီး ပြင်ရမှာပဲ” ခင်ဝင့်ဝါက ပန်းချီကားနားမှခွာပြီး အိပ်ရာပေါ် ပြန်လှဲလိုက်သည်။ သို့သော် စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုလိုနေသလို ခံစားလာရသဖြင့် ပြန်လည်အိပ်မရချေ။

တကယ်တော့ သူမ၏စိတ်အာရုံအားလုံးကို အနုပညာသမားစိတ်က လွှမ်းမိုးသွားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ အနုပညာသမားတို့မည်သည် သူတို့ဖန်တီးနေဆဲ အနုပညာစွယ်အပေါ်၌ အာရုံစူးစိုက်မိပြီဆိုလျှင် နေ့ညအချိန်နာရီကိုပင် မသိတော့။ အပူ

အအေးကိုလည်း ဂရုမမူမိတော့။ ဆာလောင်ခြင်း၊ ညောင်းညာ
ခြင်းတို့ကိုပင် မေ့လျော့နေတတ်ကြစမြဲ ဖြစ်၏။

ခင်ဝင့်ဝါမှာ ထိုသို့ခံစားလာရသဖြင့် နောက်ဆုံး အိပ်ရာ
မှ လူးလဲထလိုက်မိတော့သည်။

ပြီးတော့ ခုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ မှန်အိမ်ကို သံချိတ်မှ
ဖြုတ်ယူပြီး အိပ်ခန်းတံခါးဖွင့်ထွက်လိုက်၏။

သူမက နံရံကပ်မှန်အိမ်လေးများ ပေနှစ်ဆယ်စီခန့်
ခြားကာ ထွန်းထားသည့် စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း လှေကားရှိရာဆီသို့
တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လှမ်းသွားလိုက်သည်။

မြပုဏ္ဏမိစံအိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိ
ပြီး အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ် ခေါင်းရင်းပိုင်းဆီမှ တိုင်ကပ်နာရီ
တစ်လုံး၏ တစ်ချက်ချက်မြည်နေသံနှင့် အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံတို့
ကိုသာ ကြားနေရသည်။

မွှေးပွကော်ဇောထူထူခင်းထားသည့် စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း
လျှောက်ခဲ့ပြီး မှန်အိမ်ကို ကိုင်မြှောက်ကြည့်လျက် လှေကားထစ်
များအတိုင်း ခင်ဝင့်ဝါ ဆင်းသက်လာခဲ့သည်။ လှေကားတစ်ဆစ်
ချိုးအရောက်တွင် ရပ်တန့်လိုက်လျက် မှန်အိမ်ကို မြှောက်ကိုင်ပြီး

နံရံကပ်ပန်းချီကားကြီးကို သေသေချာချာ စေ့ငုကြည့်လိုက်မိ
သည်။

ပန်းချီကားကြီးထဲမှ သူမနှင့်အတော်တူသော မိန်းမပျိုက
သူမကို ငုံ့ကြည့်နေ၏။

ခင်ဝင့်ဝါက ရှေ့သို့တစ်လှမ်းတိုးလိုက် နောက်သို့ နှစ်
လှမ်းခန့်ဆုတ်လိုက်ဖြင့် ပန်းချီကားကြီးကို သေချာကြည့်ရှုနေစဉ်
လက်ယာဘက်မျက်လုံးထောင့်စွန်း၌ တစ်စုံတစ်ရာကို ရိပ်ခနဲ
တွေ့လိုက်ရသလို ရှိသဖြင့် ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူမဆင်းသက်လာရာ လှေကား၏အပေါ်ဆုံး လှေကား
ထစ်များပေါ်တွင် မိန်းမပျိုတစ်ဦး ရပ်နေသည်ကို ခင်ဝင့်ဝါ
အံ့အားတသင့်တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

“ဟင်”

ညအိပ်ဝတ်ရုံရှည်ဖြူဖြူကို ဝတ်ထားပြီး ဆံပင်ဖားလျှား
ချထားသည့် အသက်နှစ်ဆယ်အစိတ်ခန့်ရှိ မိန်းမပျိုက သူမကို
ဆိတ်ငြိမ်စွာ ရပ်ကြည့်လျက်ရှိသည်ပဲ။

ခင်ဝင့်ဝါသိထားသည်က ဤမြပုဏ္ဏမိစံအိမ်ကြီးတွင်
ယခုလောလောဆယ် သူမတို့တူဝရီးအပြင် အိမ်ရှင် ဒေါက်တာ

အောင်ကျော်ဦး၊ ဘဏ္ဍာစိုးကြီး ဦးနန္ဒာနှင့် တိုင်းရင်းသူလေးများ
ဖြစ်ကြသည့် အိမ်ဖော်ကောင်မလေး နှစ်ယောက်သာရှိသည်ဟု
သိထား၏။

သို့ဆိုလျှင် ယခု အမျိုးသမီးက မည်သူနည်း။

ခင်ဝင့်ဝါက ဇေဝဇဝါဖြင့် ထိုအမျိုးသမီးကို ငေးကြည့်
ရင်း အလင်းရောင် မှန်ဝါးဝါးထဲမှ သူမ၏ရုပ်သွင်ကို အကဲခတ်
လိုက်သည်။

တွန့်တွန့်ကွေးကွေးဆံနွယ်လေးများကို ကျောနောက်၌
ဖားလျှားချထားသည့် အနီမိန်းမပျိုမှာ အသားဖြူဆွတ်လျက်ရှိပြီး
အထူးသဖြင့် သွယ်လျလျမျက်နှာမှာ သွေးမရှိသလို ဖွေးဖွေးဖြူ
လျက် ရှိ၏။

ယင်းအမျိုးသမီးကိုကြည့်ရင်း ခင်ဝင့်ဝါမှာ ကျောရိုးထဲမှ
စိမ့်အေးလာသလိုလို ခံစားလာရသည်။ သူမကို မပြုံးမရယ်
အငေးသားကြည့်နေသည့် ထိုအမျိုးသမီး၏ရုပ်သွင်ကို ပိုမိုထင်ရှား
စွာ မြင်နိုင်စေရန် ခင်ဝင့်ဝါက လက်ထဲမှမှန်အိမ်ကို အတန်ငယ်
မြှောက်ကိုင်လိုက်၏။

မှန်အိမ်မီး၏အလင်းတန်းတို့က လှေကားထစ်များပေါ်မှ

မိန်းမပျို၏မျက်နှာကို ဟပ်သွားရာ မြင်လိုက်ရသည့်မျက်နှာမှာ
မြင်ဖူးသလိုလိုရှိသဖြင့် ခင်ဝင့်ဝါမှာ ကြက်သေ သေသွားရသည်။

ထိုမိန်းမက လက်တစ်ဖက်ကိုမြှောက်ကာ သူမ၏
မျက်နှာပေါ်ကျလာသည့်အလင်းကို ကာကွယ်လိုက်ပြီးနောက်
ထိုလက်ဖြင့်ပင် ခင်ဝင့်ဝါကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။

ယင်းနောက် ထိုအမျိုးသမီးက နောက်သို့ ဖြည်းဖြည်း
ချင်းလှည့်ကာ လှေကားထစ်များအတိုင်း တစ်လှမ်းချင်းတက်သွား
တော့၏။

ခင်ဝင့်ဝါမှာ ငေးကြောင်လျက် ရပ်နေမိပြီးမှ ချက်ချင်း
ဆိုသလို သတိဝင်လာကာ မီးအိမ်ကိုဆွဲကိုင်ရင်း လှေကားထစ်
များပေါ် လှမ်းတက်လိုက်မိတော့၏။

အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ရောက်သွားသည်တွင် ဝတ်စုံဖြူနှင့်
အမျိုးသမီးက စကြဲလမ်းအတိုင်း အိမ်နောက်ဘက်ပိုင်းသို့
လျှောက်လှမ်းသွားရာ ခင်ဝင့်ဝါလည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တစ်လှမ်း
ချင်း လှမ်းလျက် လိုက်ပါသွားမိတော့၏။

အခန်းတစ်ခုရှေ့သို့အရောက်တွင်မူ ဝတ်စုံဖြူနှင့်အမျိုး
သမီးက အခန်းတံခါးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အသာတွန်းဖွင့်ရင်း

ခင်ဝင့်ဝါကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

စကြာနံရံကပ်မီးအိမ်မှ အလင်းရောင်ဖျော့ဖျော့က သူမ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ခပ်ပါးပါး ထင်ဟပ်လျက်ရှိသည်။

သူမ၏နောက် ဆယ့်ငါးပေခန့်အကွာမှ လိုက်ပါလာ သည့် ခင်ဝင့်ဝါကို သူမက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီးနောက် မှောင် မည်းနေသော အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်သွားတော့၏။

ခင်ဝင့်ဝါမှာ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလှမ်းရင်း ယင်းအခန်း၏ တံခါးဝသို့ ရောက်ရှိသွားသည်တွင် လွန်စွာအံ့အားသင့်သွားရ တော့သည်။

“အို ... တံခါးက သော့ခတ်ပိတ်လျက်ကြီးပါလား”

“မ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ခုလေးတင် ဟိုမိန်းမတံခါးရွက် ကို လက်နဲ့သာသာလေး တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်သွားတာပါ။ ခု ခုတော့ သော့ခတ်ပိတ်လျက်ကြီး”

ယင်းအခိုက်မှာပင် ခင်ဝင့်ဝါ၏တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီး ဖြန်းခနဲ ထသွားပြီး ကျောရိုးထဲမှ စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားတော့၏။

သူမက တံခါးဖျောက်လက်မှ ကြေးသော့ခလောက်ကြီး ကိုသာ ငေးကြောင်ကြည့်နေမိပြီး လက်ဖြင့်လည်း သော့အိမ်ကို

လှုပ်ခါကြည့်လိုက်မိသည်။

“သော့ သော့က သေသေချာချာခတ်ထားတာပဲ၊ ဒါ ဒါဆို ဟို ဟိုမိန်းမ ဒီအခန်းထဲ ဘယ်လို ဝင် ဝင်”

“ဆရာမလေး”

“အောင်မယ်လေး”

နောက်ကျောဘက်ဆီမှ အနီးကပ် လေးလေးပင်ပင် ခေါ်သံကြီးကြောင့် ခင်ဝင့်ဝါမှာ ဖျတ်ခနဲ လန့်သွားပြီး လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိတော့သည်။

နောက်ကျောဘက်ဆီသို့ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ခေါင်းလုံး ပွေးပွေးဖြူနေသည့် ဦးနုနွေကို တွေ့ရ၏။

ဦးနုနွေ၏ ဝဲဘက်လက်ထဲတွင် သုံးတောင့်ပိုး လက်နှိပ် မီးကို ကိုင်ထားပြီး လက်ယာဘက်လက်ထဲတွင်မူ ဘေ့စ်ဘော တုတ်ကြီးကို တွေ့ရလေသည်။

“ညကြီးမင်းကြီး ဒီအခန်းဝမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ ခင်ဗျ”

“အဲ ... ဟို ဟို ... ဒီ ဒီအခန်းထဲကို မိန်းမတစ် ယောက် ဝင်သွားတာတွေ့လို့ လိုက်ကြည့်မိတာ ဦးနုနွေဇဲ့”

ခင်ဝင့်ဝါက မှန်အိမ်ကိုင်ထားသည့်လက်ကို အောက်သို့ ချထားသဖြင့် မှန်အိမ်၏အလင်းက အပေါ်သို့ ပင့်တက်လျက် ရှိရာ ဦးနန္ဒော၏မျက်နှာကို အောက်ဘက်မှပင့်လျက် ဆလိုက် ထိုးသလိုဖြစ်နေ၏။

သည်တော့ မုတ်ဆိတ် နှုတ်ခမ်းမွေးဖြူဖြူများနှင့် နှုတ်ခမ်းထူထူ သွားကြီးကြီး၊ နှာယောင်ပွပွ၊ မျက်တွင်းနက်နက် နှင့် ဦးနန္ဒော၏မျက်နှာမှာ အလင်းတစ်ဝက် အမှောင်တစ်ပိုင်းဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ် ဘီလူးသရဲရုပ်သွင်မျိုး ဖြစ်နေတော့သည်။

အရုပ်ဆိုးရသည့်ကြားထဲ ဦးနန္ဒောက မျက်မှောင်ကြုတ် လိုက်သေးသည်။

“ဘာရယ် ... မိန်းမတစ်ယောက် ဒီအခန်းထဲဝင်သွား လို့ ... ဟုတ်လား ဆရာမလေး”

“ဟုတ် ဟုတ်တယ် ဦးနန္ဒော၊ ညဝတ်အင်္ကျီအဖြူကြီးနဲ့”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ဆရာမလေးက တယ်ရယ် စရာ ပြောတတ်တာကိုး။ ညဝတ်အင်္ကျီဝတ်တဲ့ ဘယ်မိန်းမမှ ဒီအိမ်မှာ မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ဒီအခန်းက အမြဲသော့ပိတ်ထားတာ၊ ဆရာမလေး ညကြီးသန်းခေါင် တစ်ရေးနိုးမှာ ထင်ယောင်ထင်

မှားတွေ ဖြစ်နေပြီထင်တယ်၊ စိတ်ငြိမ်ဆေးလေး ဘာလေး သောက်ပြီး အိပ်မှဖြစ်မယ် ... ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

“အို ... စိတ်ငြိမ်ဆေးသောက်ရအောင် ကျွန်မက အရူးမှမဟုတ်တာ”

“ရှူးတယ်လို့ မပြောပါဘူး။ ဆောင်းတွင်းအိပ်မက် ကယောက်ကယက်တဲ့၊ အခုလို ဆောင်းတွင်းမှာ အိပ်မက်ဆိုး တွေမက်ပြီး တကယ်ထင်နေတာမျိုးလည်း ဖြစ်တတ်တယ်လေ၊ အဲဒီအခါ စိတ်လှုပ်ရှားမယ်၊ ဒါကြောင့် စိတ်ငြိမ်ဆေးသောက်သင့် တယ်လို့ ပြောတာပါ ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“အို ... တော်ပါ”

ခင်ဝင့်ဝါက စိတ်တိုစွာ အံ့ကြိတ်လျက် ခပ်တိုးတိုး အော်ခဲ့ပြီး မိမိ၏အိပ်ခန်းဆီသို့ ခပ်မြန်မြန်ပင် ပြန်လည်လျှောက် လှမ်းလာတော့၏။ ဒါတောင် ဦးနန္ဒော၏အောက်ကလီအာ ရယ်သံညှင်းညှင်းက နောက်မှ ကပ်ပါလာသေးသည်။

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ဒေါ်ထားရွှေက စိုးရိမ်သွားပြီး တူမ၏နဖူးကို စမ်းသပ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း ခင်ဝင့်ဝါက အဒေါ်ဖြစ်သူ၏လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ...

“ဒေါ်လေးကလည်း နေကောင်းပါတယ်၊ ဒီမှာထိုင်စမ်း ပါဦး၊ ပြောစရာရှိလို့”

“ကဲ ... ထိုင်ပါပြီတဲ့ရှင်၊ ပြော ... ဘာများပြောမလို့ လဲ”

ဤတွင် ခင်ဝင့်ဝါက ညတုန်းက တစ်ရေးနိုးပြီး နောက် ကြုံဆုံသမျှ အဖြစ်အပျက်တို့ကို ခပ်သွက်သွက်ပြောပြလိုက်တော့ သည်။ ဒေါ်ထားရွှေမှာ နားထောင်ရင်း မျက်လုံးပြူးလျက်ရှိတော့ ခါ။

“အဲ ... အဲဒီမိန်းမကို တူမလေးတွေ့ခဲ့တာ တကယ် နော်”

“ဪ ဒေါ်လေးကလည်း ... တကယ် တကယ်၊ ဟောဒီမျက်စိနဲ့ကို နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ တွေ့ခဲ့တာ”

“အေးပါအေ ... ငါ့တူမလေးဟာ ဘယ်တုန်းကမှ လိမ် ညာမပြောတတ်တာ ဒေါ်လေးအသိဆုံးပါ၊ ဒါပေမဲ့ ခုဖြစ်ရပ်က

ပျောက်ဆုံးခဲ့သည့် ပျက်စီးပျား

နောက်နေ့နံနက် ၉-နာရီခန့်တွင် ခင်ဝင့်ဝါသည် ခုတင် ထက်၌ ငေးငူငူဖြင့် ထိုင်နေစဉ် သူမ၏အိပ်ခန်းထဲသို့ ဒေါ်ထားရွှေ ဝင်ရောက်လာသည်။

“ဟဲ့ တူမလေး ... ကိုးနာရီတောင်ထိုးနေပြီ၊ အလုပ်မစ သေးဘူးလား”

“ခေါင်းနောက်နေလို့ ဒေါ်လေးရယ်”

“အို ခေါင်းနောက်လို့ ... ဟုတ်လား၊ မှန်းစမ်း ... နေ မှကောင်းရဲ့လား”

မယုံနိုင်စရာပဲကွဲ့! ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်လက်ခံထားတဲ့အလုပ်ကို တော့ လေးလေးစားစားလုပ်မှဖြစ်မယ် တူမလေးရဲ့၊ ပြီးတော့ အဲဒီအကြောင်း မောင်အောင်ကျော်ဦးကိုလည်း သွားပြောမနေနဲ့ ဦး၊ တော်ကြာ သူ့ရဲ့ အဖိုးတန်အိမ်ကြီးပေါ်တက်ပြီး ပေါက်ကရ တွေ လျှောက်ပြောတယ်လို့ ထင်နေဦးမယ်”

“အင်းပါ ... မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကိစ္စကို ဝါဝါ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး ဒေါ်လေး”

“အေးပါကွယ် ... မကျေနပ်တာနောက်ထား၊ လာ လာ ... လုပ်ငန်းစလိုက်ရအောင်၊ မြန်မြန်ပြီး မြန်မြန်အေး မြန်မြန်ပြန်ရတာပေါ့အေ၊ မောင်အောင်ကျော်ဦးဆိုကလည်း သုံးထောင်ကြီးများတောင် ထပ်ရမှာအေ”

မျက်လုံးထဲတွင် ငွေစက္ကူတွေပဲ မြင်နေပုံရသည့် ဒေါ် ထားရွှေက ပန်းချီ stand ကို မလျှက် အခန်းထဲမှထွက်ရာ ခင်ဝင့်ဝါလည်း မနေသာတော့ဘဲ စုတ်တံနှင့်ဆေးခွက်တို့ကို ယူကာ နောက်မှလိုက်ရတော့သည်။

ခင်ဝင့်ဝါက စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်နေမိသည့် ပုံတူကား၏ မျက်လုံး မျက်ခုံး Outline ကောက်ကြောင်းတို့ကို ပြင်ဆွဲလိုက်ပြီး နောက် လူပုံ၏ ကိုယ်လုံး Body ကို စလုံးတော့သည်။

လူပုံ၏ အသားနေရာမှာ အသားရောင် အကျိုးအဝတ် အစားတို့မှာ သူ့အရောင်နှင့်သူ ဆေးရောင်စတင်ခြင်းဖြစ်၏။

ခင်ဝင့်ဝါမှာ ပုံရေးရင်း ညက အမျိုးသမီးရပ်နေခဲ့သည့် လှေကားထစ်တို့ဆီသို့ လှမ်းမော့ကြည့်မိသည်။

ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသည့် ထိုနေရာဝယ် ညတုန်း က မိန်းမပျိုတစ်ယောက် အသေအချာရပ်နေခဲ့သည်ပဲ၊

သို့သော် ထိုအဖြစ်အပျက်ကိုပြောပြလို့လည်း ဒေါ်လေး ကအစ သိပ်ယုံကြည်ပုံမရချေ။ ထို့ကြောင့် ယင်းအကြောင်း မည်သူ့ကိုမျှ ပြောမပြတော့ရန် ခင်ဝင့်ဝါ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတော့ သည်။

သို့တိုင် ပုံရေးရင်း ညက မိန်းမပျို၏အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိ၏။

“အင်း... အဲဒီမိန်းမဟာ ဒီအတိုင်းဆို ဝိညာဉ်နဲ့တူ တယ်။ သူက ငါ့ကိုလက်ယပ်ခေါ်ပြီး ဟိုအခန်းထဲ ဝင်သွားပြတာ ဟာ ထူးဆန်းတယ်။ အဲဒီအခန်းထဲမှာ အဲဒီဝိညာဉ် ခိုအောင်းနေ သလား။ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီအခန်းထဲမှာ တစ်ခုခုရှိတာကို သိစေ ချင်လို့ မျက်ဝါးထင်ထင် လာပြတာပဲလား။”

ဒုတိယယူဆချက်မှာ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ခင်ဝင့်ဝါ ထင်မြင် မိသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီအခန်းထဲ ဝင်ကြည့်နိုင်အောင် ငါ ကြိုးစားမယ်။”

ထိုနေ့က တစ်နေ့လုံးလိုလိုပင် ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦး မှာ ခင်ဝင့်ဝါ ပန်းချီရေးဆွဲနေသည်ကို ခွေးခြေခုံတစ်လုံးနှင့် ထိုင်ကာ လာရောက်ကြည့်ရှုလေသည်။

တကယ်တော့ သူက ပန်းချီပုံကို လေ့လာကြည့်ရှုခြင်း ထက် ပန်းချီဆရာမကို ငေးကြည့်နေသည်ကပိုများသည်။ အပေါ် ထပ်သို့ တက်သည့်လှေကားထစ်များအနီးတွင် ခွေးခြေခုံဖြင့် ထိုင်လျက် ဘေးတစ်စောင်းတွေ့နေရသည့် ခင်ဝင့်ဝါကို ငေးကြည့် နေခြင်းဖြစ်သည်။

ပန်းချီရေးဆွဲသည်ကိုကြည့်သလိုလိုဖြင့် သူမကို လာငေး ကြည့်နေကြောင်း သတိပြုမိသောကြောင့် ခင်ဝင့်ဝါမှာ အစက တော့ မနေတတ် မထိုင်တတ်သလိုလို ခံစားရသေး၏။

သို့သော် ပန်းချီပုံထဲဝယ် အာရုံနှစ်ဝင်သွားပြီးနောက်တွင် မူ ရှိုးတိုးရှုနဲ့တန်မဖြစ်တော့ဘဲ မိမိ၏အလုပ်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်း တန်း လုပ်နိုင်လာသည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာမူ စုတ်ချက်တစ်ချက်တင်ပြီး ခေတ္တနား ချိန်၌ ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးကို အမှတ်မထင် လှည့်ကြည့်မိ တတ်၏။

ယင်းသို့ကြည့်လိုက်မိသည့်အခိုက်တွင် သူမကိုငေးကြည့် နေသည့် ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦး၏ နူးညံ့လှသော မျက်ဝန်း ညိုညိုများကို သတိပြုမိသည်။ ထူးခြားသည်မှာ ယင်းမျက်ဝန်း ညိုညိုတို့အထဲတွင် တပ်မက်ခြင်း၊ ပူလောင်ခြင်းအရိပ်အငွေ့တို့ကို လုံးဝမတွေ့မြင်ရဘဲ ပကတိနူးညံ့သည့်သဘောကိုသာ တွေ့မြင်ရ သဖြင့် သူမ အံ့ဩမိလေသည်။

ညနေမှောင်ရီသမ်းလာချိန် အလုပ်သိမ်းသည့်အခါမှာမူ ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးသည် ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်ကာ ခါးဆန့်

လိုက်ပြီးနောက် ...

“မဝါ ... ဒီနေ့ အလုပ်အတော်ပြီးတာပဲနော်၊ ညောင်းလည်း အတော်ညောင်းပြီး ပင်ပန်းမှာပဲ၊ ဒီည ညစာကို အပြင်မှာ ကိုယ်လိုက်ကျွေးမယ်၊ မဝါလည်း အညောင်းပြေ စိတ်လက်လန်းဆန်းသွားအောင်ပေါ့”

ဟု ပြုံးလျက်ပြောလေရာ ခင်ဝင့်ဝါမှာ ငြင်းပယ်ရန် ခက်သွားတော့၏။

ပန်းချီဒေါက်နှင့် ပန်းချီကားကို ဂရုတစိုက်ကိုင်ကာ ဒေါ်လေးဒေါ်ထားရွှေ အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားစဉ်မှာပင် ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက ထပ်ပြောသည်။

“ဒေါ်လေးကိုတော့ ခေါ်မလာပါနဲ့ မဝါ။ ကိုယ် မဝါကို စကားပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ဘာများပြောမလို့လဲ ကိုဦး ... ဒီမှာပြောလို့ မဖြစ်ဘူးလား”

“နိုး နိုး ... ဒီမှာပြောလို့ဖြစ်တဲ့စကားဆိုရင် ဒီမှာပဲ ပြောလိုက်မှာပေါ့၊ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးဆွေးနွေးနွေးပြောရမယ့် စကားမို့ပါ၊ ဦးနုနွေကို မြင်းလှည်းခေါ်ခိုင်းထားလိုက်မယ်၊

အရင်ကတော့ ကိုယ်တို့အိမ်မှာ ကိုယ်ပိုင်မြင်းရထားရှိပါတယ်၊ နောက်ပိုင်း ကိုယ် လာမနေဖြစ်တာများနေတော့ မြင်းရထားလည်း မလိုလို့ ရောင်းပစ်လိုက်တယ်၊ ကဲ ကဲ ... ခဏအနားယူလိုက်ပါဦး၊ ခြောက်နာရီထိုးလောက် သွားကြတာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထို့နောက် အောက်ထပ်သို့ ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦး ဆင်းသွားတော့ သူမကို ဘာများပြောစရာရှိလို့ပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း ခင်ဝင့်ဝါ စိတ်လှုပ်ရှား ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မြိုင်ဟေဝန်မှာ မြို့ငယ်သော်လည်း နိုင်ငံခြားသို့ပင် တင်ပို့နိုင်သည့် ဝိုင်လုပ်ငန်းထွန်းကားရာမြို့လေးဖြစ်သဖြင့် မျက်နှာဖြူလုပ်ငန်းရှင်များ အစဉ်လာရောက်လျက်ရှိရာ အဆင့်မြင့် စားသောက်ဆိုင် နှစ်ဆိုင် သုံးဆိုင်လောက်တော့ရှိသည်သာ။

အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်လှသည့် စားသောက်ဆိုင်အပေါ်ထပ်မှ ထောင့်ကျကျစားပွဲပိုင်းတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လျက် ဖွယ်ဖွယ် ရာရာ ညစာကို တို့ကနန်းဆိတ်ကနန်းစားရင်း သူ ဘာပြောမှာ ပါလိမ့်ဟု တွေးကာ ခင်ဝင့်ဝါ ရင်ခုန်နေမိသည်။

“အားရပါးရစားပါ မဝါရဲ့၊ မဝါ စားသောက်နေပုံက မေမေနဲ့ သိပ်တူတာပဲ၊ မေမေလည်း ထမင်းစားရင် ဘယ်တော့မှ အားပါးတရ မရှိဘူး”

“ကိုဦးရဲ့မေမေကို ကိုဦး သိပ်ချစ်တာပဲလားဟင်”

“ချစ်တာပေါ့ မဝါရယ်၊ မေမေဟာ ကိုယ့်ဘဝမှာ အချစ်ဆုံးပါပဲ၊ မေမေကလည်း ကိုယ့်ကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ မေမေကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့ဘဝ လူဖြစ်မရှုံးခဲ့ဘဲ ခုလို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ရပ်တည်နိုင်ခဲ့တာပါ။ မေမေရဲ့ မေတ္တာနဲ့ ကျေးဇူးတရားက ကြီးမားလှပါတယ်”

“ဘယ်လို လူဖြစ်မရှုံးခဲ့တာလဲ ကိုဦး”

“ကိုယ်ငယ်ငယ် သုံးလေးနှစ်သားလောက်က ပိုလီယို ဖြစ်ခဲ့တယ်”

“အို”

“ပိုလီယိုဆိုတာ အရိုးပျော့ရောဂါလေ၊ ကလေးဘဝမှာ ဖြစ်တတ်တဲ့ အဲဒီရောဂါကို ဂရုတစိုက်မကုခဲ့ရင် တစ်သက်လုံး ဒုက္ခိတဘဝနဲ့ လူဖြစ်ရှုံးသွားတတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေမေက ကိုယ့်ကို လုံးဝ ဂရုစိုက်ခဲ့တယ်”

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက ထမင်းစားခြင်းကို လက်စသတ်လိုက်ပြီးနောက် စားပွဲထိုးလေး လာရောက်ချပေးသည့် ကော်ဖီကို တစ်ငုံသောက်သည်။ ပိုန်ပျော့ပျော့ Dim light မီးရောင် အောက်ဝယ် အောက်ခံရှုပ်အင်္ကျီအဖြူပေါ်မှ ကုတ်အင်္ကျီအညိုရောင်ကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦး၏ ရုပ်သွင်က လွန်စွာ သန့်ပြန့်ခုံညားကာ လေးစားအားကိုးလောက်ဖွယ် အသွင်ဆောင်နေ၏။

ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး ပညာတတ်ဆရာဝန်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ကာ ချောမောသန့်ပြန့်သည့် အနီလူကြီးလူကောင်းဆန်လှသော လူရွယ်ချောချောကြီးနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ညစာအတူစားရသည့်ဖြစ်ရပ်မှာ ခင်ဝင့်ဝါလို သာမန်လူတန်းစားမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်တော့ အတော်အိပ်မက်ဆန်သောအဖြစ်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက ကော်ဖီကို တစ်ငုံထပ်
သောက်ပြီးနောက် ခပ်ဖြည်းဖြည်းဆက်ပြောသည်။ ရောင်စုံနီယွန်
မီးရောင်တို့က သူ့မျက်နှာပေါ် ဖြတ်ပြေးလျက်ရှိ၏။

“ဖေဖေက အဲဒီအချိန်မှာ လုပ်ငန်းတွေ တအား အောင်
မြင်ပြီး စီးပွားရေးထဲ အာရုံစိုက်နှစ်ထားရတဲ့အချိန်ပေါ့။ ကိုယ့်ကို
လှည့်မကြည့်နိုင်ဘူး။ မေမေကတော့ ကိုယ့်ကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး
ဂရုစိုက်ခဲ့တယ်။ မန္တလေးက ဆရာဝန်ကြီးတွေပင့်ပြီး ကုသပေးခဲ့
တယ်။ ကိုယ့်အတွက် မေမေ မျက်ရည်မဆယ်နိုင်အောင် သော
ကများနေရတဲ့ကာလတွေပါပဲ ...။

မြေဓာတ်ပေးရမယ်လို့ ဆရာဝန်ကြီးတွေက ညွှန်ကြား
လို့ ခြံထဲမှာ မြေတွင်းတူးပြီး ကိုယ့်ကို တွင်းထဲချထားတုန်းကဆို
ကိုယ် သိပ်ကိုအားငယ်ပြီး တအားငိုခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီလို ကိုယ်
ငိုနေတဲ့အခါ တွင်းဝကနေ မေမေရဲ့မျက်နှာပေါ်လာပြီး သားလေး
မငိုနဲ့လေ မေမေရှိတယ်လို့ ပြောလာတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်ဟာ
မေမေရဲ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်ရင်း အငိုတိတ်ခဲ့ရတယ် ...။

အဲဒီတုန်းက မေမေရဲ့မျက်နှာကိုမြင်ရတာဟာ လမင်း
ကြီးကို မြင်ရသလိုပါပဲ။ အားငယ်စိုးရွံ့နေတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ရင်ထဲမှာ

အားကိုးစရာ မေမေတစ်ယောက်လုံး ရှိပါလားဆိုတဲ့အသိကြောင့်
ရင်ထဲ နွေးထွေးသွားတယ် မဝါ”

စားပွဲပိုင်းတို့က တစ်ပိုင်းနှင့်တစ်ပိုင်း အတော်လှမ်းသဖြင့်
ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦး၏ တိုးတိုးဖွဖွစကားသံကို ခင်ဝင့်ဝါ
တစ်ဦးတည်း ကြားနေရသည်။

အခန်းထောင့်တစ်နေရာရှိ Sound Box မှ အနောက်
တိုင်း တေးသွားတစ်ခုက တိုးတိုးလေးထွက်ပေါ်လျက်ရှိ၏။

“ဒါကြောင့် မေမေ့ကို ကိုယ်ချစ်ခဲ့တာပေါ့။ မေမေ
ကြောင့်၊ ပိုလီယိုရောဂါဆိုးရဲ့ဘေးကနေ ကိုယ် လွတ်မြောက်ခဲ့ရ
တယ်။ လေးနှစ် ... ဟုတ်တယ် လေးနှစ်လောက်ကြာအောင်
ကိုယ့်ကို မေမေ ကုခဲ့ရတယ် ...။

အဲဒီလို ကိုယ့်ကို ဂရုစိုက်ရလွန်းလို့ အိမ်ထောင်ရေး
ဘက်မှာ မေမေ လစ်ဟင်းခဲ့ရတယ်။ ဖေဖေဟာ လုပ်ငန်းအောင်
မြင်သူပီပီ အပေါင်းအသင်းများပြီး နောက်ပိုင်း လုပ်ငန်းအကြောင်း
ပြုလို့ မန္တလေးဘက်ချည်း ဆင်းဆင်းနေခဲ့တယ် ...။

အဲဒီက ဆိုရှယ်ကျလှတဲ့ မိန်းမတွေနဲ့ တတွဲတွဲလုပ်
လာတယ်။ မေမေဟာ ဖေဖေရဲ့သတင်းတွေကြားပေမယ့် ကိုယ့်

ကို မျက်ခြည်မပြတ် ဂရုစိုက်နေရလို့ ဖေဖေ့ရဲ့နောက်ကို လိုက်
မထိန်းနိုင်ခဲ့ဘူး...။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သစ္စာမဲ့တဲ့ဖေဖေဟာ မေမေ့ကို
စွန့်ခွာသွားခဲ့တယ်”

“အို”

ခင်ဝင့်ဝါ တကယ်ပဲ စိတ်ထိခိုက်သွားမိသည်။ ဆွေး
ဆွေးမြေ့မြေ့ ပြောနေသည့် ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦး၏မျက်ဝန်း
တို့ထဲတွင် မျက်ရည်ကြည်တို့ စိုလဲနေသည်။ ယောက်ျားရင့်မာကြီး
တစ်ဦး၏ မျက်လုံးအိမ်တို့ထဲတွင် မျက်ရည်ဝေနေသည်ကို သူမ
ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တွေ့မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“မေမေဟာ ရူးသွပ်မတတ် ခံစားခဲ့ရရှာတယ်၊ ဖေဖေ
ကို မေမေ သိပ်ချစ်ခဲ့တာလေ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကြောင့် လင်သား
ကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဖြစ်ပြီး မေမေ့ရဲ့အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲခဲ့ရတယ်၊
ကိုယ်ဟာ အသက်ရှစ်နှစ် ကိုးနှစ်သားလောက်အထိ ညအိပ်တိုင်း
မေမေ့ရဲ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီးမှ အိပ်လေ့ရှိတော့ ညတိုင်း အထီး
ကျန်ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ဖေဖေဟာ ပျော်စရာကိုရှာဖွေခဲ့တော့တာပေါ့ မဝါ
ရယ်”

ကြေကွဲစရာအိမ်ထောင်ရေးတစ်ခု၏ ဇာတ်သိမ်းခန်းကို
ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက ပြောပြနေခြင်းဖြစ်သည်။

“နောက် နောက်တော့ ဘာဖြစ်သွားသလဲဟင်”

“မေမေ ပျောက်သွားတယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ မေမေ ဘယ်ရောက်သွားသလဲမသိဘူး၊
တစ်ညမှာ မေမေ တစ်နေရာကိုထွက်သွားတယ်၊ အဲဒီကတည်း
က ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူး”

ခင်ဝင့်ဝါမှာ မယုံနိုင်ဖွယ် ခံစားနေရသည်။

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးမှာ အိပ်မက်မက်နေသူနယ်
အခန်းနံရံဆီသို့ ငေးကြည့်ရင်း တိုးတိုးဖွဖွ ဆက်ပြောသည်။

“ကိုယ် လူကောင်းပကတိဖြစ်သွားလို့ စိတ်ချပြီး ပစ်
သွားတာလား၊ ကိုယ့်ကြောင့် အိမ်ထောင်ရေးပြိုကွဲသွားရတယ်
ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုပဲ စိတ်နာသွားလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ခံစားမှုတွေကို
မမျှိုသိပ်နိုင်လွန်းလို့ စိတ်လွတ်သွားတာလားတော့ မသိဘူး၊
မေမေဟာ အဲဒီကတည်းက ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တယ်”

“လိုက် လိုက်မရှာကြဘူးလားဟင်”

“ဘယ်သူက လိုက်ရှာမှာလဲ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းလည်း မရှိဘူး။ မိသားစုရှေ့နေကြီး ဘာဘဦးသာဒွန်းက လူလွတ်ပြီး ရှာတော့ခိုင်းပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ထိထိရောက်ရောက်မရှာလို့လား မသိဘူး။ မေမေရဲ့ သတင်းအစအနမရဘူး။ ဦးနန္ဒောလည်း လိုက်ရှာတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဦးနန္ဒောက ကိုယ့်ကို ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်နေရလို့ ဝေးဝေးသွားမရှာဖြစ်ပါဘူး။ ကိုယ်ကလည်း ငယ်သေးတော့ ဘယ်မှသွားမရှာနိုင်ဘူးလေ”

“ဟို ... ကိုဦးရဲ့ဖေဖေကော မရှာဘူးလား”

ဤတွင် ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက ဦးခေါင်းကို မော့ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည်။

“ဟား ဟား ဟား ... ဖေဖေလား ရှာမှာ၊ ဇနီးမယားနဲ့ သားဖြစ်သူကို ရက်ရက်စက်စက် ပစ်ထားပြီး သစ္စာမဲ့သွားတဲ့ သူက ပြန်တဲ့ကြည့်ဖော်တောင် မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့အဖေဟာလည်း သူ့အကုသိုလ်နဲ့သူ လူ့လောကကနေ ထွက်ခွာသွားရတာပါပဲ”

“အို ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မဝါ၊ မေမေဟာ သူနဲ့ ဒုက္ခိတဖြစ်လှလှ

လူမမယ်သားဖြစ်သူကို ရက်ရက်စက်စက် ပစ်ခွာသစ္စာမဲ့သွားတဲ့ ဖေဖေကို စိတ်နာပြီး ကျိန်စာတိုက်ခဲ့တယ်”

“ကျိန်စာတိုက်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား ကိုဦး”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျိန်စာတိုက်ခဲ့တယ်၊ လပြည့်ညတစ်ည မှာ အိမ်ပေါ်ထပ်ဝရံတာကနေ ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်ပြီး မေမေ ကျိန်စာတိုက်နေတာကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့ ကြားခဲ့ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကိုယ့်ကို အိပ်ပျော်နေပြီလို့ မေမေက ထင်ခဲ့ပုံရတယ်။ အချိန်တော့ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ညဉ့်အတော်နက်နေပြီ ဆိုတာကိုတော့ မှတ်မိတယ်။ မေမေဟာ လပြည့်ဝန်းကြီးကို မော့ကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေကျနေတယ်။ ပြီးတော့ လက်သီးတွေကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး လောကစောင့်နတ်ဒေဝါတွေ သစ္စာမဲ့သူကို ကြည့်မနေပါနဲ့လို့ ပြောသံကြားရတယ်။ ဖေဖေ ဒုက္ခရောက်စေဖို့ မေမေ ဆက်ပြောသေးတယ်။ အသေးစိတ်တော့ ကိုယ် မမှတ်မိတော့ဘူး။ ကိုယ်ဟာ အဲဒီတုန်းက ရှစ်နှစ် ကိုးနှစ် သားလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ပြီးတော့ မေမေ တရှိုက်ရှိုက်နဲ့ ငိုနေခဲ့တယ် မဝါ”

ခင်ဝင့်ဝါက သက်ပြင်းလေးချလိုက်မိသည်။

“အင်း... ကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုဦးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုဦးရဲ့ဖေဖေ ဘာဖြစ်သွားသလဲဟင်”

“သူ့မယားငယ်က လူလည်မပဲ၊ ဖေဖေကို သူ့ဌေးဆိုပြီး ချိုင်ခဲ့တာ၊ ဖေဖေက သူ့ကို တကယ်ချစ်တယ်ထင်ပြီး ငွေတစ်သိန်းယူပြီး အိမ်ကဆင်းသွားတာ၊ ပထမတော့ မယားငယ်မက ကြည်ဖြူသေးတယ်တဲ့၊ ငွေတစ်သိန်းဆိုတာ သုံးမကုန် ဖြုန်းမကုန်တဲ့ ဧရာမငွေထုထည်ကြီးလို့ ထင်ခဲ့ပုံရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မန္တလေးမှာ အဲဒီငွေတွေနဲ့ သုံးဖြုန်းပျော်ပါးနေတုန်း ရန်ကုန်မှာ ထောင်ကျနေတဲ့ မယားငယ်မရဲ့လင်ကြီး ပြန်ရောက်လာပြီး ပြဿနာအကြီးအကျယ် ဖြစ်တော့တယ်တဲ့ ...။

အဲဒီအခါ မယားငယ်မက သူ့လင်ကြီးဘက်ကရပ်ပြီး ဖေဖေကို နှင်လွှတ်တယ်၊ ဟိုလူကလည်း မယားခိုးမှုနဲ့ တရားစွဲမယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်တယ်၊ နောက်ဆုံး ဖေဖေဟာ အရက်တွေ မူးအောင်သောက်ပြီး ဂျစ်ကားတစ်စီးနဲ့ ခြေဦးတည့်ရာထွက်သွားရာက တူမဆိုတဲ့ရွာနားက ပန်းလောင်မြစ်ကူးတံတားကိုအဖြတ်ရေထဲ ကားရောလူပါ ပြုတ်ကျပြီး သေခဲ့ရတယ် မဝါ”

“အို”

“ဖေဖေရဲ့အဖြစ်ဆိုးကိုတော့ အဲဒီတုန်းကထွက်တဲ့ သတင်းစာတွေမှာ ဖတ်ကြည့်ပြီးသိရတာပါ၊ ဦးနုနွေကလည်း ပြောပြတယ်လေ”

“ကိုဦးအဖေက အရင်ကွယ်လွန်တာလား၊ အမေက အရင်ပျောက်သွားတာလား”

“မေမေက အရင်ပျောက်သွားတာ၊ မေမေပျောက်ဆုံးပြီး မှ ဖေဖေသေခဲ့တာပါပဲ”

“အင်း... စိတ်မကောင်းစရာပါပဲရှင်”

“မေမေ အိမ်ကနေ ညဘက်ကြီး တိတ်တိတ်လေး ထွက်သွားတာ နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်ခဲ့ပြီ မဝါ”

“ဪ”

“အင်း... ဒီညလေးဟာ ထူးခြားတယ် မဝါ”

“ရှင်... ဘယ်လိုထူးခြားတာပါလိမ့်”

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၂၀ မေမေထွက်မသွားခင် ၁-နှစ် အလိုမှာပေါ့၊ မေမေတို့ရဲ့အိမ်ထောင်သက် ၁၀-နှစ်တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့တဲ့ ဒီလို ဆောင်းလယ်ကာလ ဖေဖေဝါရီလ ၁၅-ရက်နေ့ ညတုန်းက ဟောဒီဆိုင်နေရာမှာ ရှိခဲ့တဲ့ ဆိုင်ပုလေးမှာ ဖေဖေနဲ့

မေမေ ညစာအတူစားခဲ့ကြတယ် မဝါ”

“ဪ”

“အိမ်ထောင်သက် ၁၀-နှစ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ဖေဖေက မေမေနဲ့ ကိုယ့်ကိုခေါ်ပြီး အိပ်မက်ကမ္ဘာဆိုတဲ့ ဆိုင်လေး ဆီ မြင်းရထားကြီးနဲ့ ခေါ်လာခဲ့တာပါပဲ ...။

မေမေဟာ အဲဒီညတုန်းက ပျော်နေလိုက်တာ၊ ပြီးတော့ မေမေဟာ မဝါလိုပဲ ဝတ်စုံအဖြူလေး ဝတ်လာခဲ့တယ်”

“ဘုရားရေ”

ခင်ဝင့်ဝါ စိတ်ထဲမှ ဘုရားတလိုက်မိသည်။ တိုက်ဆိုင် တယ်လို့ပဲဆိုဆို ညစာစားဖို့ ဖိတ်ခေါ်သည်ကို မလွှဲမရှောင်သာစွာ လက်ခံလိုက်ရပြီးနောက် အိမ်ဖော်မလေး ဝါဆေးရေခွေးနှင့် စပ် ပေးသည့်ရေကို ချိုးပြီးလျှင် သင့်တင့်လျောက်ပတ်မည်ဟု ယူဆ သည့် အဖြူရောင်ရှန်သားရင်ဖုံးအင်္ကျီနှင့် အဖြူမှာပွင့်ရိုက်ထား သည့် ဂျော်ဂျက်ထဘီကိုဝတ်ကာ အပေါ်မှ သိုးမွေးအင်္ကျီအဖြူ ရောင်ကို ထပ်ဝတ်လာခဲ့မိခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဲဒီညတုန်းက ကိုယ်လည်းပျော်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ခုလို အနှစ် ၂၀-ပြည့်ညမှာ အမှတ်တရအဖြစ် မဝါကို ဒီဆိုင်မှာပဲ

ညစာဖိတ်ကျွေးတာပါ။ ပြီးတော့ ဟောဒီအမှတ်တရလက်ဆောင် လည်း ပေးချင်လို့”

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ရွှေ ရောင် အသည်းပုံဘူးလေးကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး ဘူးအဖုံးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်လိုက်ရာ ဘူးလေးအတွင်း အပြာရင့်ရောင် ကတ္တီပါစပေါ်မှ ဖျပ်ဖျပ်လက်နေသည့် စိန်လည်ဆွဲလေးကို အံ့အား တသင့် တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

ငွေကြီးနှင့်သီထားသည့် အသည်းပုံစိန်လော့ကတ်သီး လေးမှာ နီယွန်မီးရောင်အောက်တွင် ဖျပ်ဖျပ်လက်လျက်ရှိလေ၏။

“အို၊ လက်ဆောင်တွေဘာတွေ လက်မခံပါရစေနဲ့ရှင်၊ ဝါဝါ ဝါဝါ လက်မခံပါဘူး”

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ပြီး နောက် ခင်ဝင့်ဝါကို ငေးရီကြည့်သည်။ ပြီးတော့ တိုးတိုးဖွဖွလေး ပြောသည်။

“အဲဒီညတုန်းက ဖေဖေက မေမေ့ကို အခုလိုမျိုးပဲ စိန်လည်ဆွဲလေး မင်္ဂလာ ၁၀ နှစ်ပြည့်အဖြစ်ပေးခဲ့တယ် မဝါ”

“အို ... ဝါဝါက ကိုဦးရဲ့အမေမှမဟုတ်ဘဲ”

“မဝါဟာ မေမေနဲ့သိပ်တူတယ်ဆိုတာကိုတော့ ပန်းချီ ဆရာမဖြစ်တဲ့ မဝါ သိပြီးဖြစ်မှာပါနော်”

“ဪ... ဒါဆို ဝါဝါကို ပုံတူဆွဲခိုင်းဖို့ ဒီကိုခေါ်လာ တာဟာ အဲဒီလိုရည်ရွယ်ချက်ကြောင့်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မဝါ ... ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ်၊ အဲဒီညတုန်းက ဖေဖေက မေမေ့ကို စိန်လည်ဆွဲလေးကို အမှတ် တရ လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးလိုက်တော့ ပြုံးနေတဲ့ မေမေ့ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်ကြည်လေးတွေ လဲနေတာကို ကိုယ် တွေ့ခဲ့ရတယ် မဝါ ...”

အဲဒီမျက်ဝန်းလေးတွေ ပျောက်ဆုံးခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း ၂၀ ရှိပါပြီ။ အဲဒီမျက်ဝန်းလေးတွေကို ပြန်မြင်ခွင့် ခဏလောက် ဖြစ်ဖြစ် ပေးပါလား မဝါ ... ကိုယ် ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် မဝါရယ်”

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက တောင်းပန်တိုးလျှိုးသံဖြင့် ခပ်တိုးတိုးလေး ဆက်ကာဆက်ကာ ပြောနေသည်။ ခင်ဝင့်ဝါမှာ ညှိုးငယ်နွမ်းလျနေရှာသည့် သူ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲ ဝယ် ဆို့နှင့်သလို ခံစားလာရသည်။

ကြယ်ဝချမ်းသာလှသည့် သူဌေးတစ်ဦးက သူမကို ခေ ယယ တောင်းပန်နေခြင်းအတွက် အိပ်မက်မက်သည့်နှယ် ခံစား နေရ၏။

ခဏကြာမှ ခင်ဝင့်ဝါက ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦး၏ မျက်နှာကို ကရုဏာသက်စွာကြည့်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းလေးချကာ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီလေ၊ ရှင့်ရဲ့လက်ဆောင်ကို ကျွန်မ လက်ခံပါ့မယ်”

“ဟာ ... ဝမ်းသာလိုက်တာ မဝါရယ်”
ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက စိန်လည်ဆွဲလေးကို ငွေ ရောင်ဘူးလေးထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ...

“ဖေဖေလိုပဲ ကိုယ် ကိုယ်တိုင် ဆွဲပေးမယ်နော်”
ဟု ခပ်သွက်သွက်ပြောကာ ထိုင်ရာမှထပြီး စားပွဲကို ဖတ်လာခဲ့လျက် ခင်ဝင့်ဝါ၏နောက်ကျောတွင် ရပ်လိုက်ပြီး စိန် လည်ဆွဲလေးကို ဂရုတစိုက် ဆွဲပေးလိုက်လေသည်။

ပြီးလျှင် စားပွဲကို ပတ်ကာ သူ့နေရာ၌ သူပြန်ထိုင်လိုက် ထောက် ခင်ဝင့်ဝါကို အငေးသားကြည့်နေတော့၏။

ခင်ဝင့်ဝါက သူမ၏ရင်ညွန့်ဆီမှ စိန်လည်ဆွဲလေးကို အသာငုံကြည့်လိုက်သည်။ စားသောက်ခန်း၏အလယ်မျက်နှာ ကြက်ရှိ လည်နေသော နီယွန်မီးလုံးတို့မှ ရောင်စုံမီးအလင်းလန်း တို့ကြောင့် စိန်လည်ဆွဲလေးမှာ ဖျပ်ဖျပ်လက်လျက် ရှိတော့သည်။

ဤမျှ အဖိုးတန်သည့် စိန်လည်ဆွဲမျိုး ဆွဲရလိမ့်မည်ဟု ဘယ်သောအခါကမှ စိတ်ကူးပင်မယဉ်ခဲ့ဖူးသည့် ခင်ဝင့်ဝါမှာ အိပ်မက်မက်သူနယ် စိန်လည်ဆွဲလေးကို ငုံ့ကြည့်ငေးရင်း ရင်ထဲ ဝယ် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သလိုလို ခံစားလာရ၏။

ထို့ကြောင့် သူမ၏မျက်နှာလေးမှာ ပြုံးယောင်လေးသမ်း သွားပြီး မျက်ဝန်းတို့က ရွန်းရွန်းလဲ့လာကြသည်။

မျက်နှာကို တဖြည်းဖြည်းမော့ကာ ယင်းမျက်ဝန်းတို့ဖြင့် ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးကို သူမ ငေးစိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးသည် ခင်ဝင့်ဝါ၏ အရည်လဲ့ နေသော မျက်ဝန်းတို့ကို တရှိုက်မက်မက် ငေးရုံကြည့်နေရင်းမှ ကျေနပ်စွာ အားပါးတရ ပြုံးလိုက်လေ၏။

“ကျေးဇူးပါပဲ မဝါ၊ ကိုယ် မြင်တွေ့ချင်လွန်းခဲ့တဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေကို မြင်ခွင့်ရလိုက်လို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။

အဲဒီမျက်ဝန်းလေးတွေကို ကိုယ့်ရဲ့တစ်သက် ဘယ်တော့မှမေ့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ အဲဒီလည်ဆွဲလေးကိုတော့ အမြဲဆွဲထားပါ နော်၊ ကိုယ့်ရဲ့ကွယ်ရာကျ ချွတ်ချင်ချွတ်ပါ။ ကိုယ်ရှိနေတဲ့ အခါ တိုင်းမှာ မဝါ အဲဒီလည်ဆွဲလေး ဆွဲထားတာပဲ၊ မြင်ပါရစေနော်”

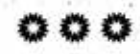
“ကောင်းပါပြီ ကိုဦး”

“ကဲ ... မဝါလည်း ပင်ပန်းလှရော့မယ်၊ ကိုယ်တို့ ပြန်ကြရအောင်”

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် စားပွဲ ထိုးလေးတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီးလျှင် Bill ရှင်းလိုက် လေသည်။

“ကဲ ... သွားစို့ မဝါ”

သူနှင့်သူမတို့နှစ်ဦး ဆိုင်အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသည်ကို အောက်ထပ်ရှိ ထောင့်စားပွဲတစ်လုံးတွင် တစ်ဦးတည်းထိုင်နေ သည့် လူရွယ်တစ်ဦးက မသိမသာ စောင်းငဲ့ကြည့်လျက်ရှိသည် ကို ခင်ဝင့်ဝါတို့ သတိမမူမိချေ။

ပိညာဉ်ဆန်းစိုစွင့်ခြင်း

“ဒေါ်လေး ... ဒီနေ့ဟာ ဒီမြို့လေးရဲ့ ဈေးနေ့တဲ့၊ မနေ့ညနေတုန်းက ဝါးဆေးခွဲအိပ်နီတို့က ပြောကြတယ်၊ တောင်ပေါ်မြို့လေးရဲ့ဈေးနေ့ဆိုတာ မကြုံဖူးလို့ သွားကြရအောင်၊ ပန်းချီရေးကွင်းရေးကွက်လေးတွေလည်း ရလိုရငြားပေါ့”

နောက်နေ့နံနက်တွင် နံနက်ပိုင်း ပန်းချီရေးဆွဲခြင်းကို ခေတ္တနားပြီး မြိုင်ဟောဝန်၏ဈေးနေ့သို့သွားရန် ခင်ဝင့်ဝါတို့တူဝရီး ပြင်ဆင်ကြ၏။

သူမတို့တူဝရီး အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာကြတော့ လှေကားကြီး၏ခြေရင်းတွင် ဦးနန္ဒေက ရပ်စောင့်နေသည်။

“ဈေးနေ့သွားကြမလို့ဆို၊ ဝါးဆေးတို့နဲ့အတူ သွားကြလေ၊ ကျုပ် မြင်းလှည်းခေါ်ထားတယ်၊ တော်ကြာလာလိမ့်မယ်”

“ကိုဦးရော မတွေ့ပါလား”

“မောင်ဦး မက်မန်းခြံတွေဘက်သွားတယ်”

“ကိုဦးပြန်လာရင်ပြောပေးပါနော်၊ ဝါဝါတို့ ဈေးနေ့မို့ ဈေးထဲလျှောက်ကြည့်ချင်လို့ သွားတယ်လို့၊ ပန်းချီက နေ့လယ်ခင်းကျမှ ဆွဲမယ်လို့”

“ကောင်းပါပြီ၊ ဆရာမလေးတို့ပြန်မလာခင် မောင်ဦး ရောက်လာရင် ပြောထားပါမယ်”

“ပြီးတော့ ဝါဝါတို့ ဈေးထဲမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လျှောက်လည်ချင်လို့ ဝါးဆေးတို့နဲ့အတူ ပြန်မလိုက်ဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ မြင်းလှည်းငှားပြီး ပြန်ခဲ့မယ်”

“ကောင်းပါပြီ ကောင်းပါပြီ”

သို့ဖြင့် ခင်ဝင့်ဝါတို့မှာ ဦးနန္ဒေစီစဉ်ပေးသည့် မြင်းလှည်းဖြင့် မြို့လယ်ပိုင်းသို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။

မြိုင်ဟေဝန်၏ဈေးနှေးက အတော်လေး စည်ကားသည်။ ငါးရက်တစ်ဈေးမို့ တောင်ပေါ်ရွာတို့နှင့် လျှိုမြောင်ချောက်ကမ်းပါး ထဲရှိ ရွာငယ်လေးများမှ တိုင်းရင်းသား၊ တိုင်းရင်းသူတို့ ကုန် ရောင်း ကုန်ဝယ် ကုန်ချင်းဖလှယ်ရန် လာရောက်ကြရာ တိုင်းရင်း သား ဈေးသည် ဈေးဝယ်တို့နှင့် ဖွေးဖွေးလှုပ်လျက်ရှိတော့သည်။

ဈေးထဲစဝင်ကတည်းက ငါးဆေးတို့နှင့်လမ်းခွဲပြီး တူဝရီး နှစ်ယောက် ဟိုကြည့်သည်ကြည့်ဖြင့် လိုက်လေ့လာကြည့်ရှုကြ ရင်း တို့ဟူးနွေးဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်လာကြတော့၏။

“ဒေါ်လေး ... တို့ဟူးနွေးစားရအောင်”

“အေး ... ရှမ်းတို့ဟူးနွေးက ကြားရုံကြားဖူးတာ၊ မစားဖူးသေးဘူး။ ဝင်စားကြရအောင်”

သို့ဖြင့် တူဝရီးနှစ်ယောက် ကြက်သားနိုင်းချင်းနှင့် တို့ဟူး နွေးကို နှစ်ခြိုက်စွာ စားကြပြီးနောက် ဈေးထဲမှထွက်လာခဲ့ကြစဉ် “ဟဲ့ မိဝါ”

ဟူသော တရင်းတနီးခေါ်သံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ခင်ဝင့် ဝါမှာ ခေါ်သံကြားရာဆီ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ဟယ် ... ချစ်သွေးပါလား”

“ဪ ... မောင်ချစ်သွေးပါလား။ မင်းလည်း ဒီ ရောက်နေတာကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး ... ကျွန်တော်တို့ကတော့ အလုပ် တာဝန်နဲ့ ဟိုရောက် ဒီရောက်ပါပဲ”

မြပုဏ္ဏမိစံအိမ်ကြီးနှင့်ပတ်သက်ပြီး မချင့်မရဲဖြစ်စရာ တစ်ခုကြုံနေရသည့် ခင်ဝင့်ဝါမှာ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ချစ်သွေး အား တွေ့လိုက်သည်တွင် လွန်စွာအားတက်သွားပြီး ချစ်သွေးနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြည့်ရန် စိတ်ကူးပေါ်သွားတော့၏။

“နင်နဲ့ အခုလိုလာတွေ့တာ အတော်ပဲဟာ၊ နင့်ကိုငါ ပြောစရာရှိတယ်ဟ”

“ကဲ ... ဒါဆို လာ၊ ဟောကို ကာကာလက်ဖက်ရည် ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ပြောကြတာပေါ့။ ဒေါ်လေး လာ ... အဲဒီဆိုင်က လက်ဖက်ရည်ကောင်းတယ်”

“ဟယ် နင်ကလည်း ... ဒေါ်လေးက လက်ဖက်ရည် ဘယ်တုန်းက သောက်လို့လဲ၊ ဪ ဒေါ်လေး ... ဦးလေးထွန်း ပျားရည်စစ်စစ်မှာလိုက်တာ မှတ်မိလား”

“ဪ အေး ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကိုထွန်းက သူ့ရဲ့အစာ

အိမ်ရောဂါအတွက် ဆေးဖော်ဖို့ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်ရောက်တဲ့ အခိုက် ပျားရည်စစ်စစ်ရှာဝယ်ခဲ့ဖို့ မှာလိုက်တာ ဒေါ်လေးမေ့နေ တယ် ...ကြည့်စမ်း”

“ပျားရည်စစ်စစ်ဆိုတာ တိုင်းရင်းသားကျေးရွာတွေက လာရောင်းတဲ့ ဒီလိုဈေးနေမျိုးမှာ ရှိတတ်တယ် ဒေါ်လေးရဲ့၊ ဒေါ်လေး ဈေးထဲ အေးအေးဆေးဆေးပတ်ရှာပြီးဝယ်လေ၊ ပြီးရင် အဲဒီဆိုင်ဆီပြန်လာခဲ့ ဝါဝါတို့ရှိနေမှာပဲ၊ ရော့ ရော့ ... ဝိုက်ဆံ ယူသွား”

“အေး အေး ... ဟုတ်ပြီ၊ ပျားရည်ပုလင်းမပါလို့က တော့ နှင့်ဦးလေးက ငါ့ကို ပူညံ့ပူညံ့လုပ်မှာ သေချာတယ်”

“ဒေါ်လေး ... မရ ရအောင် ရှာဝယ်နော်၊ အေးအေး ဆေးဆေးရှာ ... သိလား”

“အေးပါဟယ် အေးပါ”

ဒေါ်ထားရွှေက ဝိုက်ဆံကိုယူပြီးထွက်သွားမှ ခင်ဝင့်ဝါတို့ ကာကာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကာ လူသူရှင်းသည့် အတွင်းထောင့်စားပွဲတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ကြ၏။

ချစ်သွေးက လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်မှာလိုက်ပြီးနောက်

“နင် ဒီမှာ တည်းခိုနေထိုင်ရတာရော၊ လုပ်ငန်းရော အဆင်ပြေရဲ့လား မိဝါ”

ဟု သူငယ်ချင်းမလေး၏ နှင်းရည်ဆွတ်ဖျန်းထားသည့် ပန်းပွင့်လေးလို လန်းဆတ်လှပသော မျက်နှာချောချောလေးကို ငေးကြည့်ရင်း မေးလိုက်လေသည်။

“နေရေး စားရေး အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ်ဟာ၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ... ဘာဖြစ်လဲ မိဝါ”

“ဒီလိုဟာ ... ငါက အခု ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးရဲ့ မြပုဏ္ဏမိခံအိမ်ကြီးမှာ နေရတာဟာ ဒီဈေးရဲ့မြောက်ဘက် မြို့ပတ် လမ်းရဲ့အစွန်မှာရှိတဲ့ စံအိမ်ကြီးပေါ့”

“အေးပါ ... ငါသိပါတယ်၊ အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ နင် ဘာ အဆင်မပြေ ဖြစ်သလဲ ... ပြောပါဦး”

“ဒီလိုဟာ”

ခင်ဝင့်ဝါက တစ်ညသောအခါက သူမ ကြုံတွေ့ခဲ့ရ သည့် ထူးဆန်းသောအဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလိုက်တော့၏။

“အဲဒီညက အဲဒီမိန်းမကို ငါ သေချာတွေ့ခဲ့တာ ချစ်

သွေးရဲ့ သူ့ကို ငါ တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ဖူးသလိုလိုပဲ၊ ဘယ်မှာ တွေ့ဖူးမှန်း မသိဘူး။ တစ်နေရာရာမှာတော့ ရင်းရင်းနှီးနှီး တွေ့ဖူးသလိုပဲ”

ချစ်သွေးက သူမပြောသမျှကို စိတ်ဝင်တစားနားထောင် နေသည်။

“မိဝါ ... အဲဒီမိန်းမဟာ နင်နဲ့ ရုပ်ချင်းဆင်ဆင် တူ သလား”

“ဘယ် ... ဘယ်မိန်းမလဲ”

“နင် ဝိညာဉ်လိုလို တွေ့လိုက်ရတဲ့ လှေကားပေါ်က မိန်းမလေဟာ”

“ဪ အေး... ဟုတ်တယ်၊ နင်ပြောမှ ငါသတိထား မိပြီ၊ သူက ငါနဲ့တော့ ရုပ်ချင်းမတူလှဘူးဟာ၊ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာကျ တော့ ခပ်ဆင်ဆင် တူတယ်ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့မျက်နှာကို တစ်နေရာရာမှာ တရင်းတနီး တွေ့ဖူးသလိုလို ထင်မိတာကိုး”

“နင်ကလည်း... ပုံတူပန်းချီဆရာမကြီးလုပ်နေပြီး ညံ့ လိုက်တာ၊ လူတွေဟာ ကိုယ်နဲ့ရုပ်ချင်းဆင်သလိုလိုရှိသူကို တွေ့ ရတဲ့အခါ အဲဒီလိုပဲ တရင်းတနီးတွေ့ဖူးသလိုလို ခံစားတတ်

တယ်ဟ”

“ဟုတ်မယ် ဟုတ်မယ် ... ဒါပေမဲ့ အဲဒီမိန်းမဟာ ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးရဲ့အမေ ဒေါ်သျှင်ပုဏ္ဏမိတော့ မဖြစ်နိုင် ဘူးဟာ၊ ဒေါ်သျှင်ပုဏ္ဏမိနဲ့ သိပ်မတူဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ထားပါတော့၊ အဲဒီတော့ နင်က ဘာ ဖြစ်ချင်တာလဲ”

“ငါ အဲဒီမိန်းမဝင်သွားတဲ့အခန်းကို ဝင်ကြည့်ချင်တယ် ဟာ၊ အဲဒီမိန်းမဟာ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလို့ အဲဒီအခန်းထဲ လိုက်ခဲ့ဖို့ ငါ့ကိုခေါ်တာဟာ၊ အဲဒီကိစ္စ ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးကို ဖွင့်ပြောဖို့လည်းခက်တယ်၊ ဦးနန္ဒောကို အကူအညီတောင်းလို့ လည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီအဘိုးကြီးကိုလည်း ငါ သိပ်ပြီး ဘဝင်မကျဘူးဟ”

“သူက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“သူက ငါ့ကို မယုံသင်္ကာနေသလိုလို၊ သတိထားနေ သလိုလိုပဲဟာ၊ ငါ ပန်းချီဆွဲနေရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ အိမ်ကြီးရဲ့တစ်နေရာ ရာမှာ ရှိနေရင်ဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကို သူ တစေ့တစောင်း စောင့်ကြည့်နေ သလိုလို ငါ ခံစားရတယ်ဟာ၊ ပြီးတော့ ငါ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို

အမြဲလေ့လာနေသလိုပဲ၊ ဥပမာအားဖြင့် ဒီနေ့မနက် ဒီဈေးနေ့ကို လာမယ့်ကိစ္စ သူ့ကိုမပြောထားပေမယ့် မြင်းလှည်းခေါ်ထားပေး တာမျိုးပေါ့”

“နင်ပြောတာ မှန်တယ်၊ သူက နင့်ကို သတိထားနေ တာတော့ အမှန်ပဲ၊ အဲဒီမြင်းလှည်းသမားဟာလည်း သူ့လူပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နင်တို့ကို ဒီဈေးလိုက်ပို့တဲ့ မြင်းလှည်းသမားဟာ နင်တို့ ဈေးထဲကထွက်လာတော့ နင်တို့ရဲ့ နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ မယောင်မလည်နဲ့ပါလာတယ်၊ ပြီးတော့ အခုလည်း နင့်ရဲ့နောက်ကျောဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိတဲ့ ကွမ်းယာဆိုင်ထဲမှာ ကွမ်းမှာထားသလိုလိုနဲ့ နင့်ကို အကဲ ခတ် စောင့်ကြည့်နေတယ်၊ နင် လှည့်မကြည့်လိုက်နဲ့”

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

ခင်ဝင့်ဝါမှာ တော်တော်စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားတော့၏။ သူမ က မျက်မှောင်လေးကြုတ်ပြီး မေးသည်။

“အဲဒါတွေက ဘာသဘောလဲ၊ ပြီးတော့ နင်က ငါတို့ ဈေးဆီလာကတည်းက မြင်တယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား ချစ်သွေး”

“ဟုတ်တယ်၊ ရောက်ရာအရပ်မှာ အရာရာကို စူးစမ်း

လေ့လာထားရမှာက ငါတို့ရဲ့လုပ်ငန်းသဘာဝပဲလေ၊ သာမန်လူ တွေလို အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နေလို့ မရဘူး၊ ပြည်သူတွေကို ၂၄ နာရီ စောင့်ရှောက်ရမှာက ငါတို့ရဲ့တာဝန်ပဲ မိဝါ”

“အေး ... ထားပါတော့ဟာ၊ ဒေါ်လေးပြန်မလာခင် နင့်ဆီက အကြံဉာဏ် လိုချင်လို့ဟာ၊ ငါ အဲဒီအခန်းထဲ ဘယ်သူမှ အသိမပေးဘဲ ဝင်ကြည့်ချင်တယ်ဟာ”

“ဝင်ကြည့်ပေါ့၊ ပြီးတော့ ထူးခြားတာတွေရင် ငါ့ကို ပြောလေ”

“ဘယ်လိုဝင်ကြည့်ရမှာလဲဟာ၊ အဲဒီအခန်းကို ခတ်ထား တဲ့သော့ကို ဘယ်မှာရှာရမှန်းမသိဘူး၊ ဘယ်သူမှလည်း မေးလို့ မဖြစ်ဘူး”

ဤတွင် အိုင်အိုချစ်သွေးက သူ၏ကုတ်အင်္ကျီအတွင်း အိတ်ထဲမှ သံချောင်ကောက်ကောက်လေးတစ်ခုကို လက်ဖြင့် ခပ်ကွယ်ကွယ်ထုတ်ယူလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်၌ အသာချလိုက်၏။

“အဲဒီသံချောင်းလေးကိုယူသွား၊ အဲဒါ Master Key ပဲ၊ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာတွေသုံးတဲ့ သော့ဝိဇ္ဇာပဲ၊ ဘယ်လိုသော့မျိုး ဆို ဖွင့်လို့ရတယ်၊ အဲဒီဟာနဲ့ ကြိုးစားပြီးဖွင့်ကြည့်၊ ဟိုအခန်းရဲ့

သော့ကို မဖွင့်ခင် တခြားသော့တွေကို အစမ်းဖွင့်ကြည့်ပေါ့။ သူ့ရဲ့အထာကိုသိပြီး အလေ့အကျင့်ရမှ ဟိုအခန်းရဲ့သော့ကို နှင် ဖွင့်ကြည့်။ ထူးခြားတာတွေရင်တော့ ငါ့ကိုပြော၊ ငါ မနက်တိုင်း ဒီဆိုင်မှာရှိမယ် ... ဟုတ်ပြီလား”

“အေး အေးပါ”

“သော့ကို နှင့်ရဲ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ မသိမသာထည့်လိုက်၊ ဟိုကောင် နှင့်ကို လှမ်းကြည့်နေတယ်”

ခင်ဝင့်ဝါက သူမ၏လက်ကိုင်ပဝါလေးဖြင့် သော့ကို အုပ်လိုက်ပြီးမှ မသိမသာ ကောက်ယူလိုက်ကာ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်လေသည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် မိဝါ ... နှင့် အဲဒီ မြပုဏ္ဏမိစ်အိမ် ကြီးမှာ သတိစိရိယထားပြီး နေထိုင်နော်၊ ဘယ်ဟာကိုမှ လျှော့ မတွက်နဲ့ ... သိလား”

“အေးပါဟာ”

ထို့နောက် မကြာမီမှာပင် ဒေါ်ထားရွှေ ပျားရည်ပုလင်း ကြီးနှစ်လုံးကို ဆွဲကိုင်ကာပြန်လာရာ ခင်ဝင့်ဝါတို့လည်း ကာကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

ယင်းနောက် ချစ်သွေးငှားပေးသည့် မြင်းလှည်းဖြင့် မြ ပုဏ္ဏမိစ်အိမ်ကြီးသို့ ပြန်လာခဲ့ကြပါတော့သတည်း။

အိုင်အိုချစ်သွေးမှာလိုက်သည့်အတိုင်း ခင်ဝင့်ဝါသည် Master Key သော့စိစွာသံချောင်းကောက်ကောက်လိန်လိန်လေး ကို အသုံးပြုလျက် သူမ၏လက်ဆွဲအိတ်နှင့် အဒေါ်ဖြစ်သူ၏ လက်ဆွဲအိတ်တို့၌ ခတ်ထားသော သော့လေးများကို စမ်းဖွင့် ကြည့်၏။

အတန်ကြာ ကြိုးစားကြည့်တော့ Master Key ကို သူမ ကောင်းစွာအသုံးချတတ်လာသည်။

“အင်း ... ဒီနေ့ည တစ်အိမ်သားလုံးအိပ်မောကျတဲ့ အချိန်ကျရင် ဟိုအခန်းကို သွားဖွင့်ကြည့်ရမယ်”

ခင်ဝင့်ဝါသည် ဆုံးဖြတ်ရည်ရွယ်ထားသည့်အတိုင်း ထိုည၌ မအိပ်ဘဲ အိပ်ခန်းထဲဝယ် မှန်အိမ်မီးဖြင့် ညဉ့်သန်းခေါင်

တိုင် စာဖတ်နေလိုက်သည်။

ညဦးပိုင်းက လက်ဖက်သုပ်ကို ဖိစားထားသဖြင့်လည်း သန်းခေါင်ယံရောက်သည့်တိုင် မျက်စိကျယ်နေခြင်းဖြစ်၏။

‘ဒင် ဒင် ဒင် ဒင်’

မြပုဏ္ဏမိစံအိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်ခေါင်းရင်းခန်းဆောင်ကြီးမှ တိုင်ကပ်နာရီကြီး၏ သန်းခေါင်ယံတိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း အချက်ပေးသံများ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီ။

စံအိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်လျက် တစ်အိမ်လုံး အိပ်မောကျနေကြပြီဖြစ်၏။

ခင်ဝင့်ဝါသည် လက်ပတ်နာရီလေးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် လက်နှိပ်မီးကိုယူလျက် အိပ်ရာပေါ်မှဆင်းကာ အိပ်ခန်းထဲမှ ခြေဖော့နင်းလှမ်းထွက်ခဲ့လေ၏။

စကြဲလမ်းအတိုင်း သူမက ခြေဖော့နင်းကာ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ခဲ့ပြီး ရည်ရွယ်ရာအခန်းရှေ့အရောက်တွင် အနွေးထည်အင်္ကျီအောက်အိတ်ထဲမှ Master Key သံချောင်းလေးကို ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

ပြီးလျှင် သူမက စကြဲလမ်းတစ်လျှောက် ဝဲယာသို့

အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ကျေနပ်စိတ်ချလောက်ပြီဆိုမှ Master Key သံချောင်းလေးကို သော့ပေါက်ထဲ ထိုးသွင်းလိုက်ပြီးလျှင် ဟိုဘက် သည်ဘက် နှစ်ချက် သုံးချက်စီ လှည့်လိုက်သည်။

‘ချောက်’

ကြေးသော့ခလောက်ကြီးပွင့်သွားရာ ခင်ဝင့်ဝါမှာ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားတော့၏။

သူမက စကြဲလမ်းတစ်လျှောက်သို့ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ တံခါးရွက်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းတွန်းဖွင့်ကာ မည်းမည်းမှောင်နေသည့်အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်တော့သည်။

ယင်းအခန်းမှာ ဆယ့်ငါးပေပတ်လည်ခန့် ကျယ်ဝန်းသည့် အိပ်ခန်းတစ်ခုဖြစ်ပြီး အခန်းနံရံတစ်ဖက်ကိုကပ်လျက် ကျွန်းခုတင်တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။

ဖုန်ထုတက်နေသည့် ယင်းကျွန်းခုတင်ကြီး၏ဘေးတွင် ကျွန်းဗီရိုတစ်လုံးရှိနေပြီး ယင်းဗီရိုကိုလည်း သော့ခတ်ပိတ်ထားကြောင်း တွေ့ရ၏။

ထိုကျွန်းခုတင်နှင့် ဗီရိုမှလွဲ၍ အခန်းထဲတွင် အခြား

မည်သည့်ပရိဘောဂမျှ မရှိချေ။

“အင်း... ဒီအခန်းကို အသုံးမပြုတာကြာပြီထင်တယ်၊ ပြတင်းလိုက်ကာမှာလည်း ပုန်တွေချည်းပဲ”

သူမက အခန်းအနှံ့သို့ လက်နှိပ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်ကာ စေ့ငုလိုက်၏။

“ဒီအခန်းထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ဘာမှလည်းမရှိပါလား။ အင်း... ဗီရိုထဲမှာတော့ တစ်ခုခုရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ခင်ဝင့်ဝါက ဗီရိုအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်ပြီး ဗီရိုသော့ကို Master key လေးဖြင့် ဖွင့်လိုက်၏။

‘ချောက်’

ဗီရိုတံခါးရွက်တို့ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့လည်း အတွင်းမှ ဗီရိုအဆင့်တိုင်းဝယ် မည်သည့်ပစ္စည်းမျှ မရှိချေ။ ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေသည်ကိုသာ တွေ့ရလေသည်။

သို့သော် ဗီရို၏အောက်ဆုံးအဆင့်တွင်မူ သော့ပိတ်ထားသည့် အံ့ဆွဲရှိနေ၏။

ခင်ဝင့်ဝါက ဗီရိုအံ့ဆွဲ၏သော့ကိုလည်း Master key လေးဖြင့် လှည့်ဖွင့်လိုက်သည်။

‘ချောက်’

သော့ပွင့်သွားသည်တွင် အံ့ဆွဲကို အသာဆွဲဖွင့်လိုက်၏။ အံ့ဆွဲထဲ၌ အစိမ်းရောင်သားရေဖုံးနှင့် လက်ဝါးသာသာခန့် မှတ်စုစာအုပ်တစ်အုပ်ကို တွေ့ရတော့သည်။

သူမက မှတ်စုစာအုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး အဖုံးကို လှန်ကြည့်လိုက်ရာ ပထမဆုံးစာမျက်နှာတွင် ပိုင်းစက်စက်လက်ရေးဖြင့် အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကိုယ်တွေ့မှတ်တမ်း

နန်းကလျာ

“အင်း... ငါ ဟိုနေ့ညကတွေ့လိုက်ရတာဟာ နန်းကလျာဆိုတဲ့ မိန်းမပဲနဲ့တူတယ်၊ ဒါဟာ သူ့ရဲ့မှတ်တမ်းစာအုပ်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူ့ရဲ့မှတ်တမ်းစာအုပ် ဒီအခန်းထဲမှာရှိတယ်လို့ သူ့ရဲ့ပိညာဉ်က ငါ့ကို ညွှန်ပြခဲ့တာပဲဖြစ်မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီစာအုပ်ကိုယူသွားပြီး ဖတ်ကြည့်မှပဲ”

သူမက စာအုပ်ကိုယူလိုက်ပြီး ဗီရိုအံ့ဆွဲရော တံခါးကိုပါ ခြွန်ပိတ်ကာ သော့ခတ်လိုက်၏။

ပြီးလျှင် ယင်းအခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကာ အခန်းတံခါး
သော့ကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်မှာမူ စာအုပ်လေးကို လက်မှာကိုင်လျက် သူမ
၏အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်လည်လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ပါတော့သတည်း။

အခန်း (၃)

နန်းကလျာ၏မှတ်တမ်း

ခင်ဝင့်ဝါသည် သူမ၏အိမ်ခန်းထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ
သည်တွင် မှန်အိမ်မီးစာကို မြှင့်တင်လိုက်ပြီး အိမ်ရာပေါ်၌
လဲလျောင်းလိုက်ကာ နန်းကလျာ၏မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်
၏။

သူမက မှတ်တမ်းစာအုပ်၏ ဒုတိယစာမျက်နှာမှစပြီး
ဖတ်ရှုလိုက်ရာ နန်းကလျာ၏မှတ်တမ်းမှာ အောက်ဖော်ပြပါ
အတိုင်း ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရှိရပါတော့သတည်း။

မှတ်ချက်။ ။ နန်းကလျာဏ်မှတ်တမ်းအား ဝတ္ထုသွားဖြင့် တင်ပြလိုက်ပါသည်။

နန်းကလျာအနေဖြင့် ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးဟူသည့် ထူးဆန်းလှသောသူနှင့် သိက္ခမ်းပတ်သက်မိခြင်းသည်ပင် အကြီးမားဆုံးအမှားကို ကျူးလွန်မိရန် အစပျိုးခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါတော့၏။

ချောမောခုံညားသော၊ လူကြီးလူကောင်းဆန်သော၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော အနီဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးနှင့် ပတ်သက်မိသူ မိန်းကလေးဟူသမျှ သူမကဲ့သို့ ကြမ္မာဆိုးမျိုး မကြုံကြိုက်စေလိုသောကြောင့် ဤမှတ်တမ်းကို ရေးဖွဲ့ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

တကယ်တော့ ရေးသားမှတ်တမ်းတင်ပြီးသည်အထိ သူမ၏ကံကြမ္မာ မည်မျှဆက်လက်ဆိုးဝါးမည်ဆိုသည်ကို မသိပါ။

မည်သို့ဖြစ်စေ သူမကိုယ်တိုင် ကြိုဆုံးခဲ့ရသမျှ ချောက်ချားတုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ရပ်ဆန်းများကိုမူ ဖတ်မိသူတို့ သတိမူမိစေရန် အသေးစိတ် တင်ပြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

နန်းကလျာဏ်ဇာတ်မှာ တောင်ကြီးခရိုင်၊ နန်းအိုင်ရွာလေးမှဖြစ်ကာ သူနာပြုအလုပ်ကို ငယ်စဉ်ကပင် ဝါသနာပါခဲ့သူ

ဖြစ်သည်။ သူမသည် တောင်ကြီးမြို့ရှိ ကွန်ပဏီကျောင်းမှ ဟိုက်စကူးဖိုင်နယ်လ် အောင်ပြီးနောက် အသိပညာချာပိဆရာဝန်ကြီး တစ်ဦး၏ဆက်သွယ်ပေးမှုဖြင့် မန္တလေးမြို့ရှိ ပုဂ္ဂလိက ဆေးဝါးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုမှ ဖွင့်လှစ်ထားသည့် သူနာပြုသင်တန်းသို့ နှစ်နှစ်တိတိ တက်ရောက်ကာ သူနာပြုအောင်လက်မှတ် ရရှိခဲ့ပါ၏။

သူနာပြုဆရာမ ဖြစ်လာပြီးနောက်တွင် မန္တလေးဆေးရုံကြီးမှာပင် သူနာပြုဆရာမအလုပ် ဝင်လုပ်ပြီး ပြင်ပအဆောင်တစ်ခုမှာ နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။

သူနာပြုဆရာမအလုပ်မှာ လစာနည်းပါးသော်လည်း တာဝန်ချိန်မှအပ ဖြစ်သောကာလတို့၌ အထူးသူနာပြု Special Nurse အဖြစ် လူနာတို့ကို စောင့်ရှောက်ပြုစုခြင်းမှ ဝင်ငွေမြီးမြီးမြက်မြက် ရပါသည်။

ရွာ၌ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် သူမ၏မိခင်ကြီးကို ငွေကြေးလုံလောက်စွာ ထောက်ပံ့ပေးနိုင်သဖြင့်လည်း မိမိ၏အလုပ်အပေါ် ကျေနပ်နေခဲ့မိပါ၏။

ဘဝ၏ရည်ရွယ်ချက်အတွက် စဉ်ဆက်မပြတ် ကြိုးစား

ခဲ့ရသဖြင့်လည်း ချစ်မှုရေးရာကို စိတ်မဝင်စားဖြစ်ခဲ့ချေ။
သို့သော် တစ်ခုသောညနေဆည်းဆာတွင်မူ ဆေးရုံမှ
ဂျူတီဝင်ပြီး အဆောင်ရှိရာသို့ တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်
ပြန်လာစဉ် လူသွားလူလာပြတ်လပ်သည့် လမ်းထောင့်ချိုးတစ်ခု
သို့ အရောက် လူနှစ်ဦးက ရှေ့မှ လမ်းပိတ်ရပ်လိုက်သည်ကို
မထင်မှတ်ဘဲ ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရရာ ထိတ်ခနဲ လန့်ဖျပ်
သွားမိတော့၏။

“ဟင် ... ရှင် ရှင် တို့ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟဲ ဟဲ ... ထဘီနီရဲရဲလေးနဲ့ နပ်စ်မလေးပါလား။
ဂန်ဂျာအတွက် ငွေလိုလို့ အလှူခံချင်လို့ပါ ... ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

“ဟင် ... ရှင်တို့ အရက်တွေလည်း မူးအောင်သောက်
ထားသေးတယ်၊ ဆေးခြောက်လည်း ရှူဦးမယ် ဆိုပါတော့၊
ကျန်းမာရေးကို အတော်ဂရုမစိုက်တဲ့သူတွေပဲ”

“ကျန်းမာရေးက ကျုပ်တို့အတွက် အရေးမကြီးဘူး။
မူးဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ ကဲပါ ... အလှူငွေပေးစမ်းပါ”

တစ်ဦးက အယိမ်းယိမ်းအယိုင်ယိုင်ဖြင့် အာလေးလျှာ
လေးပြောနေစဉ် နောက်တစ်ယောက်က ကြိမ်ခြင်းလေးထဲမှ

သူမ၏ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖျတ်ခနဲ နှိုက်ယူလိုက်တော့ရာ သူမ
လည်း ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကမန်းကတန်း ပြန်ဆွဲယူရတော့၏။

“အို ... ရှင်တို့ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်မရဲ့ပိုက်ဆံအိတ်
ကို ပြန်ပေးပါ”

“လိုချင်လို့ယူတာ ပြန်ပေးရမှာလား၊ နပ်စ်မလေးရဲ့
... ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

“အို ... ပေး ပြန်ပေး။ ကျွန်မချွေးနဲ့စာနဲ့ ရှာထား
ရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို မပေးနိုင်ဘူး”

နန်းကလျာကလည်း ပိုက်ဆံအိတ်ကို အတင်းပြန်ဆွဲလှ
ရာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်သွားတော့၏။ ထိုစဉ်မှာပင် တဖုံးဖုံး
အသံနှင့်အတူ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးက သူမတို့၏အနီးသို့ ထိုးဆိုက်
လာတော့သည်။

“ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေတာလဲဟေ့”

သားရေဂျာကင်အနက်ရောင်နှင့် သက္ကလတ်ဘောင်းဘီ
ရှည် အညိုရင့်ရင့်ကို တွဲဖက်ဝတ်ထားသည့် လူရွယ်ခုံခုံက
ဆိုက်ကယ်ကို ခြေထောက်ထိန်းရပ်လျက်မှ ဩဇာသံအပြည့်ဖြင့်
လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဒီ ဒီမှာ အစ်ကို ... သူ သူတို့ ဂန်ဂျာရှူဖို့ ငွေ လိုတယ်ဆိုပြီး ကလျာရဲ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို လုနေကြလို့”

နန်းကလျာက ထိုလူရွယ်ကို အားကိုးတကြီး လှမ်းတိုင် လိုက်၏။ လူရွယ်က လူရမ်းကားနှစ်ယောက်ကို စူးစူးရဲရဲကြည့် လိုက်ပြီး လေသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ ... ဒီသူနာပြုဆရာမလေးဟာ အလုပ်က ပြန် လာပုံရတယ်။ သူ့မှာ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပါမှာမို့လဲ၊ နာ(စ်)မ လေးကို ဒုက္ခမပေးကြနဲ့၊ မင်းတို့လိုချင်တဲ့ငွေကို ငါပေးမယ်၊ ရော့ ... ဒီမှာ လာယူ”

လူရွယ်က သူ၏သားရေဂျာကင်အောက်အိတ်ထဲမှ ငွေ စက္ကူနှစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ပထမတော့ အမူးသမားနှစ်ယောက်စလုံးမှာ လူရွယ်ကို အံ့အားတသင့်ကြည့်ရင်း မယုံနိုင်သလိုလို မဝံ့မရဲ သလိုလိုဖြစ်နေ ကြသေး၏။

နောက်မှ လူရည်ပိုလည်ပုံရသောဆံပင်ကောက်ကောက် နှင့် လူရမ်းကားက ပြုံးဖြဲဖြဲမျက်နှာဖြင့် လူရွယ်၏အနီးသို့ ချဉ်း ကပ်သွားပြီး ငွေစက္ကူနှစ်ရွက်ကို မရွံ့မရဲ လှမ်းယူသည်။

“ကျေး ... ကျေးဇူးပါပဲ၊ နောင်ကြီးရာ ... ဂန်ဂျာဖိုး တော့ ဖူလုံသွားပြီ ... ဟဲ ဟဲ”

“ကဲ ... လိုတာရရင် သွားတော့ ... သွားတော့”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ သွားမှာပါ”

လူရမ်းကားနှစ်ဦးက မြို့လယ်ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းထွက်သွားကြသည်တွင် လမ်းကွေ့လေး၌ နန်းကလျာနှင့် လူရွယ်တို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတော့၏။

“ကျေး ကျေးဇူးပါပဲ၊ ကလျာသွားမယ်နော်”

နန်းကလျာမှာ သူစိမ်းယောက်ျားပျိုတစ်ဦးရှေ့တွင် ကြာ ကြာ မနေလိုသဖြင့် ကျေးဇူးစကားကို ကပျာကသီပြောကာ အဆောင်ဘက်ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လှမ်းထွက်ခဲ့တော့ ၏။

ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှလူရွယ်ကမူ နပ်စ်မလေးကို ခါးထောက် လျက် သဘောကျစွာပြုံးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

“ဪ ... နာမည်လေးက ကလျာတဲ့လား”

“မချောလှပေမယ့် အတော်ယဉ်တဲ့မျက်နှာပိုင်ရှင်လေး ပဲ”

“နေပါဦး ... သူ့ကို ငါ တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ဖူးသလိုလိုပါလား။ ဘယ်မှာတွေ့ဖူးပါလိမ့်”

စဉ်းစားရင်း ခေါင်းကိုက်လာသဖြင့် နားထင်ကို လက်ယာဘက် လက်ညှိုးလက်မတို့ဖြင့် ဖိညှစ်ထားလိုက်ရ၏။

အတန်ကြာမှ ခေါင်းပြန်ကြည်လာရာ ဆိုင်ကယ်ကို စက်နှိုးပြီး မောင်းထွက်ခဲ့ပါတော့သတည်း။

“ဟဲ့ ... နင့်အဖြစ်က အဆန်းပါလား ကလျာ၊ ဘိုင်စကုပ်ထဲမှာဆို မင်းသမီးလေးကို လူဆိုးတွေက နှောင့်ယှက်ရင် မင်းသားရောက်လာပြီး လူဆိုးတွေနဲ့ ဖိုက်တင်ချ။ လူဆိုးတွေရှုံးပြီး ပြေး။ အဲဒီမှာ မင်းသမီးလေးက မင်းသားကို ကျေးဇူးတွေတင်၊ အဲဒီလို မဟုတ်လားဟဲ့”

“ဟုတ်ပါရဲ့ အဲမသစ်ရယ် ... ခုဟာက မင်းသားက လူဆိုးတွေကို မထိုးကြိတ်ရဲလို့နဲ့တူတယ်။ ပိုက်ဆံပေးပြီး လွှတ်

လိုက်ရတယ်လို့၊ ဖြေရှင်းပုံက တော်တော်ကောင်းတယ် ... ဟိဟိ”

နောက်တစ်နေ့ ဆေးရုံရောက်တော့ ယမန်နေ့ညနေက အဖြစ်အပျက်ကို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် နှစ်မလေးများဖြစ်ကြသည့် နော်အဲမသစ်နှင့် ထားထားရိတို့အား ပြောပြရာ သူလေးတို့က ဝေဖန်ချက်အမျိုးမျိုးပေးပြီး ရယ်ပွဲဖွဲ့ကြသည်။

“သူ့ပုံစံက ပျော့ပျော့နွဲ့နွဲ့တော့ မဟုတ်ဘူးဟ၊ အရပ်မြင့်ပုံ ရတယ်၊ ဗလလည်းကောင်းတယ်၊ တည်တည်ခံခံရုပ်ရည်မျိုးဟ၊ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာကို ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြေရှင်းချင်ပုံ မရဘူး။ ဦးနှောက်နဲ့ဖြေရှင်းသွားတဲ့ သဘောပဲ၊ အဲမသစ်ရဲ့ ဝတ်ပုံစားပုံကလည်း အတော်လေး အထက်တန်းကျတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဟယ်၊ တချို့ လူချမ်းသာတွေကျတော့လည်း လမ်းဘေးကကောင်တွေနဲ့ ဖက်မဖြစ်ချင်ဘူးပေါ့၊ ဒီတော့ ငွေလေးတစ်ကျပ် နှစ်ကျပ်ဟာ သူတို့အတွက် သူတောင်းစားပေးသလောက်ရှိတယ်လို့ ယူဆပြီး ငွေပေးဖြေရှင်းသွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အေး ... ထားပြောတာဟုတ်တယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ

ငွေကြေးကို သိပ်ဂရုစိုက်ပုံမရဘူးဟ”

“သူ့နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ၊ သူက ဘာလဲ”

“ဟင့်အင်း ... သူ့နာမည်လည်း မပြောဘူး၊ ငါ့နာမည်လည်း မမေးဘူး၊ ငါ့ကိုပြုံးပြီးတော့ပဲ ကြည့်နေတယ်၊ ငါလည်း ရှိုးတိုးရှုနဲ့တန်ဖြစ်လာလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ပဲပြောပြီး လစ်ပြေးခဲ့တာဟ”

“နင်ကလည်းဟယ် ... လူတစ်ဖက်သားကို အားနာစရာ၊ သူက မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေလို့ ဝင်ပြီး ကူညီတဲ့ဟာ၊ အာလာပသလ္လာပ ဘာညာကို ကြည့်ပြီးမှပေါ့ဟ”

“တော်ပါဟယ် ... ငါ့မှာ ခြေတုန်လက်တုန်နဲ့မို့ ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတဲ့ဟာ”

“အေး ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါတို့မိန်းကလေးတွေ မိဝေးဖဝေး တစ်နယ်တစ်ကျေးမှာ ရှိုးရိုးသားသား လုပ်ကိုင်စားသောက်ရတာလည်း မလွယ်ပါဘူး၊ အန္တရာယ်မျိုးစုံက ထောင့်ပေါင်းစုံကနေ စောင့်နေတာ၊ တော်သေးတာပေါ့ ... မနေညနေတုန်းက အဲဒီလူ အချိန်ကိုက်ရောက်လာလို့”

“ဟုတ်တယ် အဲမသစ်ရယ်၊ နို့မို့ဆို ဟိုကောင်တွေက

ပိုက်ဆံအိတ်ကို လွယ်လွယ်နဲ့လုယူလို့ မရရင် ငါ့ကို တစ်ခုခု လုပ်သွားမှာဟ၊ နဂိုကမှ လကုန်အထိ တိုင်းသုံးနေရတာ၊ အဲဒီပိုက်ဆံလေးပါသွားရင် အဆောင်ပိုင်ရှင် အန်တီစောဆီက ထပ်ချေးရမှာသေချာတယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့လကလည်း ရွာကအမေ နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ ဆေးဖိုးဝါးခလိုတာနဲ့ အန်တီစောဆီက ချေးပေးလိုက်ရသေးတယ်”

“အေးဟယ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သွားတာ လာတာ ဂရုစိုက်ပါဟာ၊ နင် အဆောင်ပြန်ရတဲ့လမ်းက လူနည်းနည်းပြတ်တယ်ဟ”

“အေးပါ ... ငါ ဂရုစိုက်ပါ့မယ်”

မည်သို့ဖြစ်စေ နန်းကလျာမှာ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ဆေးရုံမှာ အလုပ်ဝင်နေရသော်လည်း ယမန်နေ့ညနေက သူမကို ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် ဝင်ရောက်ကူညီခဲ့သော လူညိုချောကိုသာ သတိရလျက်ရှိပြီး ရင်ထဲမှလည်း ကျေးဇူးစကားဆိုလို့မဆုံးတော့ချေ။

ညနေဘက် ဆေးရုံကပြန်လာပြီးနောက် ရေမိုးချိုးကာ သနပ်ခါးရေကျပါးပါးလေးလူးလျက် ခေါင်းဖြိုးနေစဉ်မှာပင် အခန်းဖော် မတင်ရီက ဧည့်သည်ရောက်နေသည်ဟု လာပြောသဖြင့် နန်းကလျာမှာ အတော်အံ့အားသင့်သွားရသည်။

“ဟင်... ဧည့်သည်ဟုတ်လား။ ဘယ်ကဧည့်သည်လဲ၊ ဘယ်သူပါလိမ့်”

“မသိဘူး။ ဟိုဘက်အခန်းက နွယ်နွယ်က နန်းကလျာ ရဲ့ဧည့်သည် ရောက်နေတယ် မမရီရေလို့ လှမ်းအော်တာပဲ”

နန်းကလျာမှာ ရှန်သားအင်္ကျီအပြာနုလေးကို စုရတီ ထဘီအပြာရင့်ရင့်လေးနှင့် တွဲဖက်ဝတ်ကာ မျက်နှာကို ပေါင်ဒါ နည်းနည်းဖို့ပြီး အောက်ထပ်သို့ သွက်သွက်လေးဆင်းလာမိ၏။

“အင်း... ရွာကအမေ လူကြီးနဲ့ တစ်ခုခုမှာလိုက်တယ် ထင်တယ်”

လှေကားရင်းရောက်ပြီးနောက် ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်တွင် သူမတွေးထင်ထားသမျှ လွင့်ပျောက်သွား

ရတော့၏။

“အို ... ဟို ဟိုလူပါလား”

ဧည့်ခန်းဆောင်မှာ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အဆောင်နှင့် တွဲမထားဘဲ အိမ်ရှေ့မှာ အဆောင်သီးသန့်ခြားထားသော်လည်း အိမ်ပေါ်ထပ်လှေကားမှ ဆင်းသည်နှင့် လှမ်းမြင်နေရသဖြင့် သူမအံ့ဩပြီး ခြေဖျားလက်ဖျားတို့ အေးစက်သွားရတော့၏။

လူညိုချောကမူ ဧည့်ခန်းဆောင်၏ ကြိမ်ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ အကျအနထိုင်နေရင်း သူမကို ခပ်အေးအေးအမူအရာဖြင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။

နန်းကလျာမှာ ရှေ့တိုးရအခက်၊ လှေကားပေါ် ပြန်တက်ရအခက် ဖြစ်သွားသော်လည်း သူမအပေါ် ကျေးဇူးရှိထားသဖြင့် ဧည့်ခံတွေ့ဆုံခြင်းမရှိပါက ရိုင်းရာကျမည်စိုးသဖြင့် မရွံ့မရဲသည်ကြားမှ စိတ်ကိုတင်းကာ ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲ လှမ်းဝင်ခဲ့တော့၏။

အတန်ငယ်ကျယ်ဝန်းသည့် ဧည့်ခန်းဆောင်ထောင့်ဘက်ရှိ ဆက်တီခုံတွင် အခြားအဆောင်သူတစ်ဦးသာ ဧည့်သည်အမျိုးသားနှင့် ရယ်ရယ်မောမော စကားပြောလျက်ရှိပြီး လူသူ

ရှင်းလင်းလျက် ရှိလေသည်။

နန်းကလျာက ကူညီဆောင်ရွက်ပြီး လူညံ့ချော၏ရှေ့မှ ကျွန်းဆက်တီခုံတွင် အသာထိုင်လိုက်၏။

“ကလျာ... ကိုယ်လာလည်လို့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားသလား”

“အဲ... မဖြစ် မဖြစ်ပါဘူးရှင်၊ ဒါထက် ကလျာရဲ့နာ မည်ကို ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲဟင်၊ ပြီးတော့ ဒီအဆောင်မှာ နေတာရော ဘယ်လိုသိတာလဲ”

လူညံ့ချောက ပြုံးလိုက်၏။

“ကိုယ်က ဆရာဝန်တစ်ဦးပါ။ ဒေါက်တာအောင်ကျော် ဦးပါ။ ကလျာအလုပ်ဝင်နေတဲ့ မန္တလေးဆေးရုံကြီးမှာ ကိုယ့်ရဲ့ ကုမ္ပဏီကဆေးတွေ ကိုယ်တိုင်လာဖြန့်ရင်း ကလျာရဲ့အကြောင်း ကို စုံစမ်းသိရှိခဲ့တာပဲလေ၊ အဲဒီဆေးရုံက ဒုတိယဆေးရုံအုပ် ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးဟာ ကိုယ်နဲ့ အိန္ဒိယပြည် ကာလကတ္တား ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းအတူတူတက်ခဲ့တာပေါ့”

“ရှင်”

နန်းကလျာမှာ ကိုလူညံ့ချောသည် ဆရာဝန်တစ်ဦး

ဖြစ်သည်အပြင် သူမအလုပ်ဝင်နေသည့် မန္တလေးဆေးရုံကြီးမှ ဒုတိယဆေးရုံအုပ်ကြီး၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်နေပြီး သူမတို့၏ဆေးရုံ ကြီးမှာ ဆေးဝါးများသွင်းနေကျ ရန်ကုန်မှ နာမည်ကြီးတူဒေး ဆေးဝါးကုမ္ပဏီကြီး၏ ပိုင်ရှင်မှန်းသိလိုက်ရာ ဤမျှ ရောမ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ရှေ့တွင် လွန်စွာအားငယ်စိုးရွံ့သွားရရှာလေသည်။

အညိုဖျော့ဖျော့အရောင် အကောင်းစားသက္ကလတ်ကုတ် အင်္ကျီနှင့် အညိုရင့်ရင့် သက္ကလတ်ဘောင်းဘီရှည်တို့ကို စမတ် ကျကျ တွဲဖက်ဝတ်ထားသည့် အနီလူညံ့ချော၏ရှေ့တွင် သူမ၏ ကိုယ်လေး ကျုံ့ဝင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရတော့၏။

“က ကလျာ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

“အို... ဘာမှလုပ်ပေးဖို့ မလိုပါဘူးကွယ်၊ မနေ့တုန်းက စကား သေချာမပြောလိုက်ရလို့ ဒီနေ့ တမင်လာလည်တာပါ”

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက စကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြောရင်း နန်းကလျာ၏ ခပ်ငုံ့ငုံ့မျက်နှာလေးကို သေချာ စူးစိုက် ကြည့်လိုက်ရင်း ရင်ထဲ၌ တလုပ်လုပ် ခံစားလာရတော့၏။

“အို... ဒါကြောင့် သူလေးကို တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ ဖူးသလိုလို ထင်မိတာကိုး၊ လက်စသတ်တော့ သူလေးဟာ ငါ့

မေမေနဲ့ မျက်နှာကျချင်း အတော်တူတာပါလား ...။

မေမေရဲ့မျက်နှာမှာ မာနရိပ်တွေရှိပေမယ့် သူ့လေးရဲ့ မျက်နှာကတော့ ဘာအရောင်မှမရှိဘဲ ပကတိ အဖြူထည်သက် သက်လေး ... ဒါပဲ ကွာတယ်”

စေ့စေ့ကြည့်ရင်း နန်းကလျာမှာ သိပ်ချစ်ရသော သူ့ မိခင်နှင့် အတော်တူသည့်ဟုထင်မြင်လာကာ သူမ၏ မျက်နှာ လေးကို မျက်တောင့်မခတ်မိဘဲ တရှိုက်မက်မက် ငေးစိုက်ကြည့် နေမိတော့သည်။

“အို”

သူမကို ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက စိုက်ငေးကြည့်နေ သဖြင့် နန်းကလျာမှာ အနေအထိုင်ရခက်လာပြီး ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်းတို့ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်လေးပင် တဆတ်ဆတ် တုန် ချင်လာ၏။

ခဏနေမှ ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက သတိဝင်လာ ပြီး ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်တော့သည်။

“ဆောရီး ကလျာ၊ ကိုယ့်မှာပြင်းထန်တဲ့စိတ်ခံစားချက် တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကလျာကို သေချာကြည့်မိတော့

သတိလွတ်သလို ဖြစ်သွားရတယ်”

“ရှင်”

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦး၏စကားကို နားမလည်သဖြင့် နန်းကလျာမှာ မျက်ဝန်းလေးများ ပြူးဝိုင်းသွားရတော့၏။

“ဒီလိုပါကလျာ ... ကိုယ်ဟာ ကိုယ့်ရဲ့မေမေကို သိပ် ချစ်တယ်။ မေမေမရှိတဲ့နောက် ကိုယ့်ရဲ့ဘဝဟာ လမင်းကြီး ကွယ်ပျောက်သွားတဲ့ ကောင်းကင်ယံအောက်က ကူကယ်ရာမဲ့တဲ့ ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ခံစားရတယ်။ ဒါကြောင့် ကလျာလို မေမေနဲ့တူတဲ့ အမျိုးသမီးတွေကို တွေ့မြင်ရရင် ကိုယ့်ရဲ့ဘဝမှာ လမင်းကြီး ပြန်လည်ထွန်းလင်းလာသလို ခံစားရတယ် ကလျာ”

သူမကိုငေးစိုက်ကြည့်ရင်း စကားခပ်တိုးတိုး၊ ခပ်ဖြည်း ဖြည်းပြောနေသည့် ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦး၏မျက်နှာမှာ ညှိုး လျသွားပြီး မျက်ဝန်းတို့က ရီဝေညှိမှိုင်းသွားကြသည်ကို နန်း ကလျာ သတိပြုမိသည်။

“က ကလျာနဲ့ အစ်ကိုရဲ့မေမေက တကယ်ရော တူလို့ လားရှင်”

“အတော်လေးတူတယ် ကလျာ၊ ခုလို တစ်ပတ်လျှင်

ဆံထုံးလေးထုံးပြီး နဖူးပေါ် ဆံမြိတ်လေးတွေ ဖရိုဖရဲကျနေပုံက တူတယ်။ မနေ့ကတော့ ကလျာက ဆံပင်လှန်ပြီးထားပြီး ဆံထုံး ကလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေးထုံးထားတော့ ရုပ်သွင်က တစ်မျိုး လေ”

“ထားပါတော့လေ”

“ထားလို့မရဘူး ကလျာ၊ အဲဒါက ကိုယ့်ဘဝအတွက် သိပ်အရေးကြီးတယ်”

“ရှင်”

“ကိုယ် ဒီမန္တလေးကမပြန်ခင် ကလျာကို ညနေတိုင်း လာတွေ့ပါရစေ၊ ကလျာရဲ့မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်ရင်း မေမေ ကို အလွမ်းဖြေပါရစေ ကလျာ၊ ကိုယ့်ကို လာခွင့်ပြုပါနော်”

“အို ... ခက်ပါလား”

နန်းကလျာမှာ စိတ်ပဲညစ်ရမလိုလို ဂုဏ်ပဲယူရမလိုလို ဖြစ်သွားရတော့သည်။

သူလို သူဌေးဆရာဝန်တစ်ဦးက သာမညနပ်စ်မလေး တစ်ဦးသာဖြစ်သည့် သူမကို တခုတ်တရ တွေ့ခွင့်တောင်းနေ သည်မှာ အိပ်မက်ဆန်လှသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ညှိုးငယ်နွမ်းလျနေသည့် ဒေါက်တာ အောင်ကျော်ဦး၏မျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်း သူမမှာ မငြင်းပယ် ရက်တော့ပေ။

“နော် ကလျာ ... ကိုယ့်ကို ညနေတိုင်း လာလည်ခွင့် ပြုပါ”

“ကောင်း ကောင်းပါပြီရှင် ... လာလည်နိုင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“အို ... လာလည်ခွင့်ပြုလို့ ဝမ်းသာလိုက်တာများ ကဲ ... ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ဆိုရပြီ၊ ကိုယ်ပျော်သွားပြီ၊ မနက် ဖြန်ညနေကျရင် လာခဲ့မယ်နော်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦး၏မျက်နှာက စောစောကလို ညှိုးလျလျမဟုတ်တော့။ လိုချင်ရာကစားစရာကို ဝယ်ပေးမည်ဟု မိဘထံမှ ကတိစကားရလိုက်သည့် ကလေးတစ်ယောက်နယ် မြူးကြွလို့နေသည်။

သူပြန်တော့ ဧည့်ခန်းဆောင်တံခါးဝအထိ နန်းကလျာ လိုက်ပို့မိ၏။

“ဪ... သူက ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကားကို ယူလာခဲ့တာကိုး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ သူငယ်ချင်းနဲ့ ခင်မင် ခွင့်ရတာ နည်းတဲ့ကုသိုလ် မဟုတ်ဘူး”

သူမကိုယ်သူမ စန်းထလာပြီလားဟုတွေးကာ ရှက်ပြီး လေး ပြုံးလိုက်မိပါတော့သတည်း။

နန်းကလျာဇာဘဝသည် ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံရင်းနှီးခွင့်ရပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ ထူးခြားစွာ တိုးတက် ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦး၏ အဆင့်အတန်း အနေ အထားကို သိသွားသည့် အဆောင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်စောမိမိက နန်း ကလျာအပေါ် ဆက်ဆံရေးပုံစံ သိသိသာသာ ပြောင်းသွားသည်။

ယခင်က မျက်နှာခပ်တင်းတင်းဖြင့် ဆက်ဆံတတ်သည့်

ဒေါ်စောမိမိမှာ ယခုတော့ အချို့ပေါ်သကာလူးထားသည့်မျက်နှာ ဖြင့် နန်းကလျာကို အရေးတယူဆက်ဆံလာသည်။

တစ်ဆောင်တည်းနေသူတို့ကလည်း သူမကို အားကျ သလိုလို၊ မနာလိုသလိုလိုဖြင့် ရှေ့တင်မှာတော့ ချီးကျူးဂုဏ်ပြု စကားများပြောကာ ...

“ကလျာတို့စန်းပွင့်ချက်ကတော့ အနှစ်ချည်းပဲဟေ့၊ အဲဒီ ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက နိုင်ငံခြားက ဆရာဝန်ဘွဲ့ယူ လာတဲ့ သူဌေးတဲ့၊ လူပျိုကြီးတဲ့၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တဲ့၊ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက ညနေတိုင်းလာပြီး အခစားဝင်ရတယ်ဆိုတော့ နည်း တဲ့ကုသိုလ်လားဟယ်၊ အားကျလိုက်ပါတီ”

“ဟုတ်တယ်... သူများသားသမီးတွေများ ကောင်းစား နေလိုက်ကြတာ၊ ငါတို့ဆီလာလိုက်ရင် ဘိုင်ကောင်တွေ၊ တစ်ရာ ကိုး တစ်ရာတစ်ဆယ်တွေချည်းပဲ၊ နန်းကလျာနဲ့ ငါတို့ ဘာတွေ ကွာသလဲမသိဘူး... ဟီ ဟီ”

ကွယ်ရာတွင်မူ အတင်းတုပ်ကြတော့၏။

“အလကားပါအေ... ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးလို သူဌေးဆရာဝန်က နန်းကလျာလို တောကလာတဲ့ပါမ္မားကို

အတည်ကြံပါမလား”

“ဟဲ့ ... အတည်ကြံရအောင် သူတို့က သမီးရည်းစား မှ မဟုတ်သေးတာ မိနွယ်ကလည်း”

“နီနီကလည်းဟယ် ခု ရည်းစားမဖြစ်သေးလည်း မကြာခင် ဖြစ်တော့မှာ ... သိလား၊ ဟင်း ... ဟိုက ဒီယုန်မြင် လို့ ဒီချုံထွင်နေတာ၊ ကြည့်နေ ... မကြာခင် နန်းကလျာဆိုတဲ့ ဟာမလေး ဝိုက်တစ်လုံးနဲ့ ကျန်ခဲ့လိမ့်မယ်”

“ဟယ် ... အဲဒီလိုတော့ အဖြစ်ခံမလားအေး၊ နန်း ကလျာက သူနာပြုဆရာမပဲဟာ”

“အေး အေး ... အဲဒါတော့ဟုတ်တယ်၊ သူက နဝံစ်မ ဆိုတော့ ကြိုတင်ကာကွယ်တဲ့နည်းတွေ၊ ဆေးဝါးတွေ ရှိမှာပေါ့ ... ဟီ ဟီ”

ရက်မှလသိကြာလာလေ ပတ်ဝန်းကျင်၏ဂယက်က ပိုမို ရိုက်ခတ်လာလေ ဖြစ်လာပြီး ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦး၏ သူမ အပေါ် ဆက်ဆံရေးကလည်း ပိုမိုနွေးထွေးသည်ထက် နွေးထွေး လာ၏။

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးမှာ ရန်ကုန်၌နေသည့်ရက်

ထက် မန္တလေးတွင်နေသည့်ရက်က ပိုများလာသည်။

ရန်ကုန်မှတစ်ခေါက်တစ်ခေါက် ပြန်လာလျှင်လည်း နန်း ကလျာအတွက် လက်ဆောင်များ တနင့်တပိုး ပါလာလေ့ရှိ၏။ ငြင်းသော်လည်းမရ။

နန်းကလျာအတွက်သာမက အဆောင်ပိုင်ရှင် အန်တီ စောအတွက်ရော နန်းကလျာ၏အခန်းဖော်များ၊ အခန်းနီးချင်း များအတွက်ပါ ရန်ကုန်ပြန်လက်ဆောင်များ ပါလာစမြဲဖြစ်၏။

တောင်ကြီးခရိုင်၊ နန်းအိုင်ရွာမှ နန်းကလျာ၏မိခင်ကြီး အတွက် လိုအပ်သမျှ ဓာတ်စာဆေးဝါးများကိုလည်း ဒေါက်တာ အောင်ကျော်ဦးက လိုလေသေးမရှိ ပို့ပေးသည်။ သူ့စေတနာကို မည်သို့မျှ တား၍မရချေ။

ယင်းသို့ဖြင့် ခင်မင်မှုသက်တမ်း ခြောက်လခန့်အကြာမှာ ပင် နန်းကလျာ၏မိခင်ကြီး အသည်းအသန်ဖြစ်သောကြောင့် နန်းကလျာ ဆေးရုံမှခွင့်ယူပြီး နန်းအိုင်ရွာသို့ပြန်ရရာ ဒေါက်တာ အောင်ကျော်ဦးပါ လိုက်လာခဲ့ပြီး နန်းကလျာ၏မိခင်ကြီးကို တောင်ကြီးဆေးရုံသို့တင်ရန် ကြိုးစားသေး၏။

သို့သော် နန်းကလျာ၏မိခင် ဒေါ်နန်းညိုကား ဒေသခွဲ

ကြီးမားသူဖြစ်သဖြင့် သူမ၏ချက်မြှုပ်ရွာလေးမှ တစ်ဖဝါးမှ မခွာ လိုဟု ဆိုသောကြောင့် ရွာမှာပင် ဆေးဝါးအပြည့်အစုံဖြင့် ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ်ကုသပေးလေ သည်။

သို့တိုင် ဒေါ်နန်းညို၏ ရင်ကြပ်ပန်းနာမှာ ဆိုးဝါးသည် ထက် ဆိုးဝါးလာခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး သူမ၏ရွာလေးမှာပင် ခေါင်းချ သွားခဲ့လေသည်။

မိခင်ကြီး ဒေါ်နန်းညို၏ အသုဘကိစ္စအဝဝမှာလည်း ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦး၏ ပံ့ပိုးကူညီမှုကြောင့် အစစ အဆင် ချောခဲ့လေသည်။

မိခင်ကြီး၏ကိစ္စဝိစ္စအားလုံးပြီး၍ နန်းအိုင်ရွာမှ ပြန်လာ ကြတော့ တောင်ကြီးဟိုတယ်မှာ တစ်ညနားကြသည်။

ယင်းညဦးပိုင်းတွင် အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်သော စား သောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဝယ် ညစာသွားစားကြစဉ် ဒေါက်တာ အောင်ကျော်ဦးက သူမအား ချစ်ခွင့်ပန်သလို လက်ထပ်ခွင့်ပါ တောင်းတော့သည်။

“ကိုယ့်ကိုတော့ တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့နော် ကလျာ ... ခု

အချိန်မှာ ကလျာ စိတ်ညစ်ပြီးအားငယ်နေမယ်ဆိုတာ သိလို့ အားမငယ်စေဖို့ ကလျာနားမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံးရှိတယ် ဆိုတာ သိစေချင်လို့ ချစ်ခွင့်တောင်းရတာပါ ကလျာ၊ ပြီးတော့ ကိုယ်ဟာ ကလျာအပေါ် အတည်ကြံတယ်ဆိုတာ ပေါ်လွင်စေချင် လို့ လက်ထပ်ခွင့်ပါတောင်းရတာပါ။ ကလျာသာလက်ခံမယ် ဆိုရင် ဒီမန္တလေးမှာရော ရန်ကုန်မှာပါ မင်္ဂလာပွဲကြီး ခမ်းခမ်း နားနား ကျင်းပပြုလုပ်မှာပါ ကလျာ”

နန်းကလျာအနေဖြင့် ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦး၏ နွေး ထွေးသော ဆက်ဆံရေးများ၊ များလှစွာသော ကျေးဇူးတရားများ ကြောင့် ငြင်းပယ်ရန် အင်အားမရှိတော့ချေ။ ပြီးတော့ သူမလို မိမဲ့ဖမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက် အညတရမိန်းကလေးတစ်ဦးအဖို့ ဆရာဝန်ကတော်၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးကတော်တစ်ယောက် ဖြစ်ရမည့်အခွင့်အရေးမှာ လက်လွှတ်မခံသင့်သောအခွင့်အရေးမျိုး ပင်ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးဆိုတာကလည်း သူမထက် လေးနှစ်လောက်သာ အသက်ကြီးပြီး ညိုညိုချောချောရုပ်ရည် သန့်ပြန့်သော ဥပဓိရုပ်၊ သပ်ရပ်သားနားသည့် ဝတ်စားဆင်ယင်

မှု လူကြီးလူကောင်းဆန်သော စကားပြောဆိုဆက်ဆံရေးများဖြင့်
ပြည့်စုံကုံလုံသော ယောက်ျားကောင်း ယောက်ျားမြတ်တစ်ဦးဖြစ်
ရာ ငြင်းစရာတစ်ကွက်မျှမရှိဟု နန်းကလျာ ယူဆမိ၏။

နန်းကလျာ၏လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် နပ်စ်မများကရော
အဆောင်နေသူငယ်ချင်းများကပါ ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးကို
လက်ခံရန် ဝိုင်းဝန်းတိုက်တွန်းကြလေသည်။

သို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးကို
လက်ထပ်ရန် နန်းကလျာ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါတော့၏။

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက မန္တလေးမြို့ နာမည်ကြီး
ထွန်းလှဟိုတယ်မှာရော ရန်ကုန်မြို့နာမည်ကျော် စထရင်း
ဟိုတယ်မှာပါ မင်္ဂလာညှော်ခွဲကြီးများ ကျင်းပကာ နန်းကလျာကို
လက်ထပ်ယူခဲ့လေသည်။

နန်းကလျာအတွက် ယင်းကာလများမှာ အပျော်ဆုံး

အချိန်များဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။

သို့သော် ထူးခြားသည်က သူမသည် ဒေါက်တာ အောင်
ကျော်ဦးကို ချစ်၍မရခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်ဖြစ်
ကာ သနားကရုဏာသက်မိသော်လည်း ရင်ထဲမှ နှစ်နှစ်ကာကာ
မချစ်ဟုထင်သည်။

လက်ထပ်ပြီးနှစ်ရက်အကြာမှာမူ ဒေါက်တာအောင်
ကျော်ဦးက ပျားရည်ဆမ်းခရီးသဘောမျိုးအဖြစ် သူ၏အမွေခံ
မြပုဏ္ဏမိခင်အိမ်ကြီးရှိရာ မြိုင်ဟေဝန်တောင်ပေါ်မြို့လေးသို့ သွား
မည်ဟု နန်းကလျာအား ပြောလာပါတော့၏။

မေမြို့မှတစ်ဆင့် နောင်ချိုဘက်သို့တက်သည့် လမ်းခရီး
အကြားရှိ တောင်ပေါ်မြို့လေး မြိုင်ဟေဝန်သို့ နန်းကလျာ
ရောက်စက အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်လှပသော မြို့လေးမို့ သဘော
အကျကြီးကျခဲ့သည်။

သူမသည် မန္တလေးဆေးရုံကြီးမှလည်း အလုပ်ထွက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သဖြင့် စိတ်လွတ်လပ်မှုရှိကာ နောက်ဆံတင်းစရာမရှိသူမို့ မြိုင်ဟေဝန်မှာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် နေရမည်ဟု ယူဆခဲ့၏။

မြပုဏ္ဏမိစံအိမ်ကြီးသို့ရောက်တော့လည်း စုလျစ်၊ မွန်း ချွန်များ၊ စိန်တောင်များဖြင့် နန်းဆန်ဆန် ခမ်းနားထည်ဝါလှ သည့် နှစ်ထပ်တိုက်စံအိမ်ကြီးကို အံ့ဩတကြီးငေးကြည့်ရင်း မိမိသည် ဤစံအိမ်ကြီး၏အရှင်သခင်မဖြစ်ပြီဟု ရင်ထဲ၌ ကြွေး ကြော်ကာ ပီတိဝေဖြာခဲ့သေးသည်။

အိမ်စောင့်ဆိုလည်းဟုတ်၊ လူယုံ ဘဏ္ဍာစိုးဆိုလည်း မမှားသည့် ဦးနန္ဒောရော အိမ်စေမိန်းကလေးများဖြစ်ကြသည့် မဝါနနှင့် ပိုးဖြူတို့ကလည်း သူမကို အရေးတယူ ဂရုတစိုက် ဆက်ဆံကြသဖြင့် သဘောတကျဖြစ်ရ၏။

သူမတို့ဇနီးမောင်နှံအတွက် အိမ်ပေါ်ထပ်မှ အိပ်ခန်း ဆောင်ကြီးထဲတွင် နှစ်ယောက်အိပ်ကျွန်းခုတင်ကြီးကို အကျအန ပြင်ထားပြီး ပိုးဖဲကတ္တီပါများနှင့် အတိပြီးသည့် အိပ်ခန်းဆောင် ကြီးမှာ ခမ်းနားလွန်းသဖြင့် နန်းကလျာအတွက် အိပ်မက်မက် သလိုလို ခံစားရမိ၏။

“အင်း . . . ဒီစက်ရာဆောင်အခန်းဟာ ငါတို့နှစ် ယောက်ရဲ့ တကယ့်မင်္ဂလာဦးစက်ရာအခန်း ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့”

သူမ ရင်ခုန်ရှက်သွေးစို့စွာ တွေးရင်း သူမ၏ အသစ် စက်စက် ခင်ပွန်းဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦး၏ အစီအမံများကို နားမလည်သလို ခံစားလာမိသည်။

ရန်ကုန်တွင် မင်္ဂလာပွဲခွဲပြီးသည့်အခါမှာရော မန္တလေး၌ မင်္ဂလာပွဲခွဲပြီးသည့်အခါမှာပါ မင်္ဂလာဦးညဆိုသည်မှာ သူမတို့ အတွက် မရှိခဲ့ချေ။

နေ့ခင်းဘက်မင်္ဂလာပွဲခွဲပြီး ညရောက်တော့ တည်းခိုရာ ဟိုတယ်၌ တစ်ယောက်တစ်ခန်း အိပ်စက်ခဲ့ရ၏။

ရန်ကုန်မြို့မှ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းအပေါ်ထပ်ရှိ ဒေါက်တာ အောင်ကျော်ဦး၏အခန်းမှာလည်း မအိပ်စက်ရဘဲ ဒေါက်တာ အောင်ကျော်ဦးရော သူမပါ စထရင်းဟိုတယ်မှာပင် အခန်းငှား ကာ တစ်ယောက်တစ်ခန်း အိပ်စက်ခဲ့ရ၏။

မန္တလေးရောက်တော့လည်း ထွန်းလှဟိုတယ်မှာ မင်္ဂလာ ဧည့်ခံပွဲကျင်းပပြီး ထိုညတွင် ထိုဟိုတယ်မှာပင် တစ်ယောက် တစ်ခန်းငှားကာ အိပ်စက်ခဲ့ရ၏။

ဟိုတယ်မန်နေဂျာက နှစ်ယောက်ခန်းယူမည်လားဟု မေးခဲ့ရာ ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက အခန်းချင်းကပ်လျက် တစ်ယောက်တစ်ခန်း စီစဉ်ပေးရန် ပြောကြားခဲ့လေသည်။

ခင်ပွန်းသည် ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးအနေဖြင့် အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် နေထိုင်လိုသဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ခန်း စီ ခွဲအိပ်ခြင်းလားဟု တွေးမိသော်လည်း ရန်ကုန်မြို့မှ ညမှာ ရော့ မန္တလေးမြို့မှညမှာပါ သူမတစ်ယောက်တည်း တစ်ယောက် ခန်း၏ တစ်ယောက်အိပ်ခတ်ပေါ်မှာပင် အထီးကျန်စွာ မင်္ဂလာ ဦးညများကို ကုန်ဆုံးခဲ့ရလေသည်။

ယခု မြပုဏ္ဏမိစံအိမ်ကြီးမှ နှစ်ယောက်အိပ်ခန်းကြီးကို တွေ့ရတော့မှ သူမတို့အကြင်လင်မယား၏ မင်္ဂလာဦးညကို ဤ စက်ရာဆောင်ခန်းတွင် ကုန်ဆုံးရန် ခင်ပွန်းသည် ဒေါက်တာ အောင်ကျော်ဦး စီစဉ်ထားခြင်းဖြစ်မည်ဟု တွေးမိပြီး ရွှေရင် တလှုပ်လှုပ် ခုန်လာရပါတော့သတည်း။

ဖွဲ့စည်း

ညမှောင်ရီပျိုးစမှာပင် ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက ညစာထမင်းစားရန် သူမကိုလာခေါ်ပါသည်။

သူနှင့်သူမတို့ ကျွန်းလှေကားကြီးမှ အတူလက်တွဲလျက် ဆင်းလာကြပြီးနောက် ထမင်းစားခန်းထဲဝင်ခဲ့ကြတော့ ညစာ ထမင်းပိုင်း ပြင်ဆင်ထားပုံကိုကြည့်ပြီး နန်းကလျာ အံ့ဩသွားရ ပြန်သည်။

ညဦးပိုင်းအချိန်မို့ တစ်အိမ်လုံးအတွက် မီးစက်မောင်း ကာ လျှပ်စစ်မီးများ ထိန်ညှိစွာ ထွန်းထားသော်လည်း ထမင်း

စားခန်းကြီးထဲမှာမှ လျှပ်စစ်မီးထွန်းထားခြင်းမရှိဘဲ အခန်းနံရံ ပတ်ပတ်လည်မှ နံရံကပ်ဆီမီးခွက်များတွင် ဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းညှိထားချေ၏။

ထမင်းစားပွဲဝိုင်း၏အလယ်၌ ကြေးမီးပန်းဆိုင်၊ မီးပဒေသာကိုတင်ထားပြီး ဖယောင်းတိုင်များ စိုက်ထူထွန်းထားလေသည်။

ထမင်းစားခန်းတစ်ခန်းလုံးမှာ ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်များ လင်းလက်လျက်ရှိကာ ဖွယ်ရာစုံလင်လှသည့် ဟင်းလျာများဖြင့် ခင်းကျင်းထားသော ထမင်းဝိုင်းမှာ မဟာဆန်လျက်ရှိပါတော့၏။

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးနှင့် နန်းကလျာတို့ ထမင်းဝိုင်းတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လိုက်ပြီးသည်နှင့် အိမ်ဖော်မလေးများက စားပွဲခင်းပေါ် မှောက်ထားသည့် ရွှေနားရေးကြွေပန်းကန်များကို လှန်လိုက်ပြီး ထမင်းအုပ်ထဲမှ ထမင်းဖွေးဖွေးတို့ကို ဇွန်းယောက်မငယ်ဖြင့် ခပ်ထည့်ပေးလေသည်။

ထို့နောက် ခါးရှေ့တွင် ခါးစည်းအဖြူပတ်ထားသည့် ထမင်းချက်ခန္ဓမာက အငွေ့ထောင်းထောင်းထနေသည့်ဟင်းလျာ

များ၏ အမျိုးအမည်ကို တစ်ခုချင်း ရိုသေစွာပြောပြပြီးနောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ဆုတ်ကာ ဦးနုနေ့နှင့်အတူ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေတော့၏။

တခမ်းတနားဖြစ်နေသည့် ထမင်းဝိုင်းကြီးကို ကြည့်ကာ သူတို့လို သူဌေးမိသားစုများမှာ ဤသို့ပင် နေ့စဉ် ညစာကို စာသုံးကြလေသလားဟု နန်းကလျာ တွေးနေမိတော့သည်။

ကြောင်ငေးငေးဖြစ်နေရာသည့် နန်းကလျာကို ပြုံးကြည့်လိုက်ရင်း ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက အိမ်ဖော်မလေး ဝါနုပေးလာသည့် ပဝါဖြူကို သူ၏ပေါင်နှစ်ဖက်ပေါ် အသာတင်လိုက်ရာ နန်းကလျာလည်း ဝါနုပေးလာသော ပဝါဖြူကို သူ့လိုပင် ပေါင်နှစ်ဖက်ပေါ် အသာတင်လိုက်ရ၏။

ထို့နောက် ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက ငွေဇွန်းနှင့်ခက်ရင်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ နန်းကလျာကို ပြုံးကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ကလျာ ... ဒီနေ့ဟာ ဘာနေ့လဲ သိလား”

“ဟို ... ဗုဒ္ဓဟူးနေ့လေ”

“အဲဒါကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ မေမေက ဖေဖေနဲ့ အိမ်

ထောင်စကျပြီး မင်္ဂလာဦးညမှာ ပထမဦးဆုံး မင်္ဂလာဦးညစာကို ဟောဒီထမင်းစားခန်းကြီးထဲမှာပဲ အခုလိုပုံစံမျိုး ခင်းကျင်းပြင် ဆင်ပြီး နှစ်ယောက်အတူစားခဲ့ကြတယ်လို့ ကိုယ့်ကိုပြောဖူးတယ်။ မေမေနဲ့ဖေဖေ မင်္ဂလာဦးညစာအတူစားခဲ့တဲ့ ဒီထမင်းစားခန်းကြီး ထဲမှာ ကလျာနဲ့အတူ မင်္ဂလာဦးညစာ အတူစားဖို့ ကိုယ် ကြိုတင် စီစဉ်ခဲ့ရတယ် ကလျာ”

ဤတွင် ခံစားချက်နည်းနည်းရှိနေသည့် နန်းကလျာက လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိတော့သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကလျာတို့ဟာ မင်္ဂလာဦးညတွေကို လွန်ခဲ့ပြီ ပဲ”

“နိုး နိုး... အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး ကလျာ၊ မေမေနဲ့ဖေဖေ လက်ထပ်ပြီးတော့ မင်္ဂလာဦးညစာစားခဲ့ကြတာက ဒီညလို ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅-ရက်ညမှာပါ ကလျာ၊ ကိုယ်က အဲဒီညကိုပဲ အတည်ယူပြီး စီစဉ်ခဲ့တာပါ”

နန်းကလျာ မသိမသာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ခင်ပွန်း သည်အပေါ်၌ သူ့မိခင်၏အရိပ် လွှမ်းမိုးလွန်းနေခြင်းကို ဘဝင် မကျသလို ခံစားလာမိတော့သည်။

သို့သော် ဤအရာမှာ သိပ်တော့ အရေးကြီးလှသည့် အရာ မဟုတ်သောကြောင့် ခေါင်းထဲမှာ ချက်ချင်းထုတ်ပစ်လိုက် ကာ ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်းကိုသာ ကောက်ကိုင်လိုက်တော့၏။

“ကဲ ... စားပါကလျာ၊ ကိုယ်တို့မင်္ဂလာဦးညစာကို ပျော်ပျော်ပါးပါး စားကြတာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

သူမက ခေါင်းပဲညိတ်ပြလိုက်မိတော့သည်။

ထို့နောက်မှာမူ သူနှင့်သူမတို့ ညစာကို တိတ်ဆိတ်စွာ စားသုံးလျက်ရှိကြပြီး အိမ်ဖော်မလေးနှစ်ဦးနှင့် ဦးနန္ဒော၊ ထမင်း ချက် ခန္တမာတို့က အခန်းနံရံတို့အနီးတွင် ငြိမ်သက်စွာရပ်လျက် ထမင်းပွဲကို စောင့်ကြည့်နေကြလေ၏။

ဟင်းချက်လက်ရာမှာ ကောင်းလွန်းလှသဖြင့် စားရ သည်မှာ ခံတွင်းတွေ့လှသော်လည်း သူမ၏စိတ်ထဲဝယ် ဘဝင် မကျသလိုလို ခံစားနေရသောကြောင့် စားနေရသည်ကို စိတ်မပါ သလို ဖြစ်နေရသည်။

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးသည်လည်း ထမင်း တစ် ပန်းကန် ကုန်လုနီးပါးစားပြီးသည်တွင် ထမင်းစားခြင်းကို ရပ် လိုက်လျက် နန်းကလျာကို ငေးရီကြည့်နေတော့၏။

တစ်ပတ်လျှင်ဆံထိုးလေးထုံးထားပြီး နဖူးဖွေးဖွေးပေါ်သို့ ဆံမြိတ်လေးများ ကုန်ကရိုကျနေသည့် နန်းကလျာ၏ သွယ်လျလျ မျက်နှာလေးပေါ်သို့ ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်ဟပ်လျက်ရှိရာ သူမ ၏မျက်နှာနုနုလေးမှာ ဖြူစင်ဝင်းပလျက်ရှိချေသည်။

“အင်း... မေမေ့ရဲ့ မင်္ဂလာဦးညစာစားပွဲညမှာလည်း မေမေဟာ ခုလိုပဲ လှပပြီး ချစ်စရာကောင်းမှာပဲနော်”

“အခု ကလျာ ထမင်းစားနေတာ မေမေစားသလိုပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ မေမေစားနေတာ အဲဒီလိုပဲ”

“မေမေ မေမေစားနေတာ၊ မေမေစားနေတာ”

ထမင်းစားနေရင်းမှ နန်းကလျာက မော့ကြည့်လိုက်ရာ ထမင်းဆက်မစားတော့ဘဲ သူမ၏မျက်နှာကိုသာ ငေးရီကြည့်နေ သည့် ခင်ပွန်းသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

“အစ်ကို ထမင်းစားလေ ... ဘာငေးနေတာလဲ”

သူမက လှမ်းမေးလိုက်မှ ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးမှာ သတိဝင်သွားပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ပြန်ဖြစ်လာသည်။

“ဪ အင်း... တော်ပါပြီ၊ ကိုယ်ခိုက်ဝသွားပြီ၊ ဟော... ကလျာရော ဆက်စားလေ”

“ဟင့်အင်း... ကလျာလည်း ခိုက်ဝသွားပြီ၊ စားလို့ ကောင်းပါတယ်”

ထို့နောက်မှာမူ အချိုရည်တစ်ခွက်စီသောက်ကြပြီး နောက် ထမင်းစားခန်းထဲမှထွက်ကာ ကျွန်းလှေကားကြီးအတိုင်း အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ကြတော့၏။

လှေကားတစ်ဆစ်ချိုးသို့ ရောက်သည့်အခါမှာမူ ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက လှမ်းလက်စခြေလှမ်းတို့ကို ရပ် လိုက်ပြီး နံရံထက်မှပန်းချီကားကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်သဖြင့် နန်းကလျာသည်လည်း သူ့လက်ကိုဆွဲကာ ရပ်လိုက်ရပြီး ပန်းချီ ကားကြီးဆီသို့ မျက်လုံးအကြည့်ရောက်သွားရတော့သည်။

“ဒီပန်းချီကားကြီးကို သေချာကြည့်စမ်း ကလျာ... ဒီ ပန်းချီကားဟာ မေမေ အပျိုဘဝတုန်းက ပုံတူကားလေ၊ ကလျာ နဲ့မတူဘူးလားဟင်”

ခုမှ ယင်းပန်းချီပုံကို နန်းကလျာ သေချာကြည့်မိသည်။ သူမ၏စိတ်ထဲမှာမူ သူမနှင့်သိပ်မတူလှဟု ထင်၏။ ပန်းချီကားထဲ

မှ မိန်းမပျိုနှင့် သူမမှာ မျက်နှာသွယ်ပုံချင်း၊ နှာတံပေါ်ပုံချင်း၊ မျက်ခုံးထူထူတန်းတန်းလေးများ ရှိခြင်းသာတူပြီး ကျန်သည် မျက်နှာအစိတ်အပိုင်းတို့ တူသည်ဟု မထင်မိချေ။

သို့သော် ခင်ပွန်းသည်ကျေနပ်အောင်တော့ ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်ရသည်။

ပန်းချီကားကြီးထဲမှ နန်းဆန်ဆန်ဝတ်စားထားသည့် မိန်းမပျိုကို အတန်ကြာ ငေးစိုက်ကြည့်နေကြပြီးနောက် အိမ်ပေါ် ထပ်သို့ လက်တွဲလျက် ဆက်လက်တက်လာခဲ့ကြတော့၏။

“ဘုရားခန်းသွားပြီး ဘုရားကန်တော့ကြရအောင်နော်”

“သွားလေ ကလျာ ... မေမေလည်း ဘုရားတရားကို ကြည်ညိုသူပါပဲ”

“အစ်ကိုစကားပြောရင် အစ်ကိုရဲ့မေမေ မပါရင် မပြီး ဘူးနော်”

“မေမေဟာ ကိုယ့်ရဲ့ဘဝ ကိုယ့်ရဲ့အသက်ပဲလေ၊ မေမေဟာ ကိုယ့်ဘဝရဲ့လမင်းကြီးပါပဲ၊ အဲဒီလမင်းကြီး ဘယ် တော့ ပြန်ပြီး ထွန်းလင်းလာမလဲလို့ မျှော်လိုက်ရတာ၊ မျှော် လိုက်ရတာ”

“အစ်ကိုမေမေက ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲဟင်”

“မေမေလား ... မေမေက ကိုယ့်ကိုပစ်ပြီး အဝေးကြီး ကို ထွက်သွားတယ် ကလျာရဲ့”

“အို ... ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုလုပ်သွားတာလဲဟင်”

“ဖေဖေကြောင့်ပေါ့၊ ဖေဖေက မေမေအပေါ် သစ္စာမဲ့ခဲ့ တယ်လေ၊ အဲဒီတော့ မေမေဟာ အရမ်းနာကြည်းသွားတယ်၊ ပြီးတော့ အဝေးကြီးကို ထွက်သွားခဲ့တော့တာပဲ၊ ဘယ်သူမှ လိုက်ရှာလို့မရတော့ဘူး၊ မေမေဟာ ဘယ်တော့မှလည်း ပြန် မလာတော့ဘူး၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကိုယ့်ရဲ့ဘဝမှာ လမင်းကြီး ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ရတာပါပဲ ကလျာ”

“ကဲပါ အစ်ကိုရယ် ... လာ လာ ... ဘုရားရှိခိုးပြီး အစ်ကိုမေမေနဲ့ ပြန်ဆုံပါရစေလို့ ဆုတောင်း ... ဟုတ်လား”

နန်းကလျာက ခင်ပွန်းကို ဘုရားစင်ရှေ့သို့ ချောမော့ ခေါ်ကာ အတူတကွ ဘုရားရှိခိုးကြလေသည်။

သူမတို့ ဘုရားဝတ်ပြုပြီး၍ ဘုရားခန်းထဲမှ ထွက်လာ သည့်အခါမှာမူ ဦးနန္ဒာက မီးစက်ကို ရပ်လိုက်ပြီဖြစ်သဖြင့် တစ်အိမ်လုံး လျှပ်စစ်မီးများ ငြိမ်းသွားပြီး အိမ်ဖော်မလေးတို့က

မီးအိမ်များကို လိုက်လံထွန်းညှိနေကြပြီဖြစ်၏။

သူမတို့ အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးထဲ ဝင်လာသည့်အခါ နံရံကပ်မီးအိမ်၏ အလင်းက ပိုးဖဲကတ္တီပါလွှမ်းသည့် အိပ်ခန်းကြီးထဲ မှိန်ဖျော့ဖျော့ကျရောက်လျက် ရှိချေ၏။

နန်းကလျာက အိပ်ခန်းကြီး၏ ပြတင်းပေါက်မှလိုက်ကာ တို့ကို လိုက်လံစစ်ဆေးနေစဉ် ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက တံခါးမကြီးကိုပိတ်ကာ အတွင်းမှ ချက်ထိုးလိုက်သည်။

“ဟင် ... ဒီလိုက်ကာနောက်က ဘာလဲ”

အိပ်ခန်း၏ဝဲဘက်နံရံမှ လိုက်ကာကိုဆွဲဖယ်လိုက်သည်တွင် ကတ္တီပါလိုက်ကာ၏နောက်၌ တံခါးချပ်ငယ်ကို တွေ့ရသဖြင့် နန်းကလျာ အံ့သြသွားရသည်။

“ဒီတံခါးပေါက်က ဘယ်အခန်းနဲ့ ဆက်ထားတဲ့ တံခါးပေါက်လဲ အစ်ကို”

“ဪ... ကိုယ် ငယ်ငယ်ကနေခဲ့တဲ့ အခန်းနဲ့ဆက်ထားတဲ့ တံခါးပါ ကလျာ၊ ကိုယ်ငယ်ငယ်က တစ်ရေးနီးရင် ထထပြီး ငိုတတ်တယ်၊ အဲဒီအခါ မေမေက ကိုယ့်အခန်းကို ကူးလာပြီး နို့တိုက်တယ်၊ အဲ ... နို့တိုက်တယ်ဆိုလို့ ပြောရဦး

မယ် ... ကိုယ့်ကို မွေးကတည်းက မေမေဟာ နို့မထွက်ဘူးကလျာ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကို နို့ဘူးပဲတိုက်ခဲ့ရတယ်၊ ညဘက် ကိုယ့်အတွက် နို့ဘူး အသင့်ဖျော်ထားရပြီး ကိုယ် တစ်ရေးနီးထိုင်ရင် မေမေက နို့ဘူးလာတိုက်ရတယ်လေ၊ အခန်းကူးရလွယ်အောင် အဲဒီတံခါးပေါက်ကို ဖောက်ထားတာပါ”

“ဪ”

ထို့နောက် ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက သူမကို နံရံကပ် ဗီရိုကြီးတစ်လုံးဆီသို့ခေါ်သွားပြီး ဗီရိုတံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်ကာ ဗီရိုထဲမှ ညအိပ်ဝတ်စုံဖြူတစ်ထည်ကို ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

“ဒီညအိပ်ဝတ်စုံဟာ မေမေဝတ်ခဲ့တဲ့ဝတ်စုံပဲ ကလျာ၊ ဒီဝတ်စုံကို ဒီည ကလျာဝတ်ရမယ်နော်”

“ရင်”

ပရုတ်လုံးရနံ့ထောင်းထောင်းထနေသည့် ညအိပ်ဝတ်စုံဖြူကို နန်းကလျာ ကြောင်ငေးကြည့်နေမိသည်။ ခင်ပွန်းသည်၏ မိခင် အဝေးကြီးသို့ထွက်သွားသည်ဆိုခြင်းမှာ တကယ်ပဲ ထွက်သွားသလား သေဆုံးကွယ်လွန်သွားတာကို ပြောတာလား ဘာမှန်း သူမ သဲကွဲစွာမသိပါ။ အဝေးသို့ထွက်သွားသည်ဆိုဦး သား

ဖြစ်သူပင် အရွယ်ရောက်ကာ ဆရာဝန်ရင့်မာကြီးဖြစ်နေပြီ ဖြစ်
သည်တိုင် ပြန်မလာဘူးဆိုတော့ အဝေးတစ်နေရာမှာ သေဆုံး
သွားလို့သာ ဖြစ်ပေမည်။ ယင်းသို့ သေသွားခဲ့သည်ဆိုပါက
သေသူ၏ဝတ်စုံကို ဝတ်ရန် နန်းကလျာ ဝန်လေးလှသည်။

သို့သော် ခင်ပွန်းသည် စိတ်ငြိငြင်သွားမှာကိုလည်း
စိုးရိမ်သည်။

နဂိုကတည်းက ဘဝအဆင့်အတန်း ကွာခြားလွန်း
သဖြင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ဩဇာကို မတွန်းလှန်ရဲခဲ့ရာ ယခု အတင်း
ဝတ်ခိုင်းနေတော့လည်း လိုက်နာရန်သာရှိတော့သည်။

“ဒီဝတ်စုံကို ဝတ်လိုက်ပါ ကလျာ၊ မေမေ့ရဲ့ဝတ်စုံနဲ့
ကလျာကို ကိုယ်မြင်ချင်တယ်”

သူမ ဘာမျှ စောဒကမတက်တော့ဘဲ ညအိပ်ဝတ်စုံဖြူ
ကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

သူမဝတ်စုံလဲနေစဉ် ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးမှာ
အိပ်ရာပေါ် ပက်လက်လှန်ကာ ခြင်ထောင်အမိုးကို စိုက်ကြည့်နေ
ခဲ့၏။

ဆောင်းညသည် အေးစက်ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိပြီး အိမ်ခေါင်

ပိုးပေါ်သို့ ဆီးနှင်းပေါက်များ တဖြောက်ဖြောက်ကျသံကို ကြားနေ
ရသည်။

နန်းကလျာက ညအိပ်ဝတ်စုံကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ကာ
ဆံပင်ကို ဖြန့်ချလိုက်ပြီးနောက် နံရံကပ်မှန်အိမ်၏မီးစာကို လျှော့
ချလိုက်၏။

ထို့နောက်မှာမူ သူမက ခုတင်ပေါ်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း
တက်လိုက်ပြီး ခင်ပွန်းသည်၏နံဘေးတွင် အသာအယာ လဲ
လျောင်းလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက သူမဘက်သို့
ခပ်ဖြည်းဖြည်းလှည့်ကြည့်လာပြီး သူမ၏မျက်နှာကို ပြုံးပြုံးကြီး
စိုက်ကြည့်နေရာမှ ကိုယ်လုံးကိုပါ သူမဘက်သို့ ဘေးတစောင်း
လှည့်လိုက်၏။

တရားဝင်လက်ထပ်ထားပြီးသည့် ဇနီးမောင်နှံပင် ဖြစ်
သည့်တိုင် တကယ့်လင်မယားဘဝသို့ မရောက်သေးသဖြင့် မချင့်
မရဲ ဖြစ်နေရသည့် နန်းကလျာမှာ ယခုလို မင်္ဂလာဦးညတွင်
ခင်ပွန်းသည်၏ ယုယကြင်နာမှုကို တောင့်တမိသည်မှာ အမှန်ပင်
ဖြစ်ပါ၏။

ထို့ကြောင့် သူမက သူ့ကို ရိုဝေဝေမျက်ဝန်းများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေလိုက်စဉ် ခင်ပွန်းသည်က သူမ၏လက်ဖဝါးလေး တစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

သည်အချိန်မှာမူ အပျိုစင်မလေး၏ရင်ခွန်သံက တဒုတ် ဒုတ် မြန်လာခဲ့ပြီး ပါးပြင်နုနုတို့တွင် ရှက်သွေးများစို့လာကာ မျက်လွှာတို့ကိုပိတ်လျက် ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာမည်နည်းဟု စိတ်ထဲမှ မှန်းဆရင်း ပျော်သလိုလို၊ ကြောက်သလိုလို ရင်ခွန် ခံစားနေမိတော့သည်။

သို့သော် အချိန်အတော်ကြာသည့်တိုင် တစ်ဖက်မှ လှုပ် လှုပ်ရှားရှားမရှိပေရာ သူမမှာ အံ့အားသင့်လာပြီး မျက်ဝန်းတို့ကို မရဲတရဲ ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိတော့၏။

နံရံကပ်မီးအိမ်၏ အလင်းပျော့ပျော့အောက်တွင် မျက်စိ ကို စုံမှိတ်ကာ နှုတ်ခမ်းလေးများ ပြုံးနေသည့် ခင်ပွန်းသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူမ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။

“ဟောတော့ ... သူက အိပ်ပျော်နေပါလား”

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးမှာ အိပ်ပျော်သွားသည့်တိုင် သူမ၏လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ကို တင်းတင်းလေးဆုပ်ကိုင်ထားပုံက

သားငယ်က မိခင်၏လက်ကို အားကိုးမြတ်နိုးစွာ ဆုပ်ကိုင်ထား သည့်နယ်ပါတကား။

နန်းကလျာမှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ယောက်ျားကောင်း ယောက်ျားမြတ်ကြီးကို ဒေါပွဲပွဲရမလိုလို ကရုဏာပဲ သက်ရမလို လို မတင်မကျ ခံစားနေရရာမှ ကလေးတစ်ယောက်လို နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေရှာသည့် ခင်ပွန်းသည်၏မျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်း ကရုဏာမိုးသည်သာ သူမ၏ရင်ဝယ် စွေလာရပါ တော့သတည်း။

နန်းကလျာသည်လည်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏မျက်နှာကို အနီးကပ် စိုက်ငေးကြည့်နေရင်း မျက်လုံးတို့ မှေးစင်းလာကာ ခဏအကြာတွင် အိပ်ပျော်သွားပါတော့၏။

သူမ မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ အိပ် ပျော်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲနိုးလာသည့်အခါ သူမ၏မျက်စိရှေ့တွင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို မတွေ့ရတော့ချေ။

အိပ်ချင်မှူးတူးဖြစ်နေသဖြင့် မျက်လုံးတို့ကို ပြန်မှိတ်လိုက်
ရပြီး ညအိပ်မပျော်မိက ဖြစ်ရပ်တို့ကို ပြန်လည်စဉ်းစားလိုက်ရ၏။

ထို့နောက် သူမ၏ကျောဘက်သို့ လက်နောက်ပြန် စမ်း
ကြည့်လိုက်သည်။ မည်သည့်အရာကိုမျှ စမ်းမမိသဖြင့် အိပ်ခန်း
ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်လိုက်ရာ ခင်ပွန်းသည်၏ အရိပ်
အယောင် မတွေ့ရသဖြင့် ပိုလို့ အံ့ဩသွားရသည်။

“သူ အိမ်သာများဝင်နေသလား”

ရှေးဆန်မှုနှင့် ဘုံဆန်မှုနှစ်ခု ရောယှက်တည်ဆောက်
ထားသော စံအိမ်ကြီးမို့ အိပ်ခန်းတိုင်းတွင် ရေချိုးခန်းနှင့်အိမ်သာ
တွဲလျက်ရှိရာ နန်းကလျာက အိပ်ရာပေါ်မှဆင်းပြီး လက်နှိပ်
ဓာတ်ဖိးကိုင်လျက် အိမ်သာခန်းကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ ခင်ပွန်းသည်
ကို မတွေ့ရ။ ရေချိုးခန်းထဲမှာလည်း ဗလာနတ္ထိ။

“မဟုတ်သေးပါဘူး။ အိပ်ခန်းတံခါးချက်ကလည်း
အတွင်းက ပိတ်လျက်ပါ”

သူမမှာ မစဉ်းစားတတ်အောင်ဖြစ်သွားပြီး နံရံကပ် မှန်
အိမ်မီးရောင်ဖျော့ဖျော့လေး လင်းနေသည့်အိပ်ခန်းကြီး၏အလယ်
တွင် ငေးငူငူကြီးရပ်နေမိ၏။

နောက်မှ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားမိသွားပြီး ခုတင်ကြီး
၏ ဝဲဘက်ရှိ အိပ်ခန်းနံရံမှ ကတ္တီပါလိုက်ကာကြီးအား ဆွဲဖယ်
လိုက်သည်။

လိုက်ကာနောက်ရှိ တံခါးချပ်၏လက်ကိုင်ဘုအလယ်ကို
လက်မဖြင့် ဖိနှိပ်ကာ ဘုလုံးကို ဝဲဘက်သို့လှည့်လိုက်သည့်အခါ
ချောက်ခနဲမြည်လျက် တံခါးရွက်က ပွင့်သွားတော့သည်။

တံခါးရွက်ကို သူမက အသာလေးဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး မီး
အလင်းရောင်ဖျော့ဖျော့ရှိနေသည့် တစ်ဖက်ခန်းသို့ ကူးလိုက်၏။

သူမတို့အိပ်ခန်းကြီး၏ ထက်ဝက်ခန့်သာကျယ်ဝန်းသည့်
အခန်းထဲဝယ် နံရံကပ်ဗီရိုငယ်တစ်လုံးနှင့် အခန်းအလယ်၌
သစ်သားပုခက်ကြီးတစ်လုံးကိုသာ တွေ့ရလေသည်။

နန်းကလျာက သစ်သားပုခက်ကြီးအနီးသို့ တစ်လှမ်း
ချင်း လှမ်းသွားပြီး ပုခက်ထဲသို့ ကြည့်လိုက်ရာ တွေ့လိုက်ရသည့်
မြင်ကွင်းကြောင့် လွန်စွာ အံ့အားသင့်သွားရတော့၏။

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးမှာ သစ်သားဆောင်ပန်းပုခက်
ထဲတွင် ကလေးတစ်ယောက်နယ် ကွေးကွေးလေးအိပ်ပျော်နေ
သည်ကို တွေ့ရခြင်းပင်။

“အို ... ဘယ်လိုများဖြစ်ရတာပါလိမ့်”

“ဟင့် ဟင့်”

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးမှာ အိပ်မောကျနေရင်းမှ ကလေးတစ်ယောက်နယ် တစ်ချက်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သေး၏။

နန်းကလျာမှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို အံ့အားသင့်တုန်လှုပ်စွာကြည့်ရင်း အိပ်မက်ဆိုးမက်သူနယ် ခံစားနေရတော့သည်။

“ငါ ငါ သူ့ကို လက်ထပ်ယူမိတာ မှားပြီနဲ့တူတယ်၊ ဘုရား ဘုရား ... ရှေ့လျှောက် ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာဦးမလဲ မသိဘူး”

ခင်ပွန်းသည်၏ ထူးဆန်းသောဖြစ်ရပ်အတွက် စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ဟိုတွေးသည်တွေး တွေးနေမိသဖြင့် နန်းကလျာမှာ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်သည်အထိ အိပ်မပျော်ဘဲ နှစ်ယောက်အိပ်ခုတင်ကြီးပေါ်တွင် အထီးကျန်စွာ ဟိုလိုမ့် သည်

လိုမ့်ဖြစ်ရင်း သက်ပြင်းကိုသာ ဘဟင်းဟင်းချနေမိတော့၏။

မိုးလင်းပိုင်းရောက်မှ မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားရာ သူမ နိုးလာတော့ မိုးစင်စင်လင်းလျက် ရှိချေပြီ။

နန်းကလျာသည် အိပ်ရာမှနိုးသည်နှင့် သူမ၏နံဘေးသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိရာ ခင်ပွန်းသည်ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးမှာ သူမကို ကျောခိုင်းလျက် အိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

အိပ်ရာမှထကာ ခုတင်ကိုပတ်ခဲ့ပြီး နန်းကလျာသည် အသက်မှန်မှန်ရှူနေသော ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏မျက်နှာကို သေချာ ကြည့်ရာ အမှန်တကယ် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

“အင်း ... သူ ဘယ်အချိန်က ဟိုဘက်အခန်းကနေ ဒီဘက်အခန်းကို ကူးလာသလဲ မသိဘူး”

နန်းကလျာသည် ခေါင်းရှုပ်ခံစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက်သုတ်သင်ပြီးနောက် စံအိမ်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းကာ ထမင်းစားခန်းဆောင်ကြီးထဲတွင် အိပ်ဖော်မလေးများ ပြင်ဆင်ပေးထားသည့် ကော်ဖီနှင့်မုန့်များ စားသောက်နေလိုက်လေ၏။

ခဏအကြာမှာပင် ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးသည် ပန်းထက်တွင် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ခွတင်လျက် ထမင်းစားခန်းဆောင်ထဲသို့ အေးအေးဆေးဆေးအမူအရာဖြင့် ဝင်လာလေသည်။

“ညက အိပ်ပျော်ရဲ့လား မောင်ဦး”

“ဪ... အိပ်ပျော်ပါတယ် ဦးလေးနန္ဒော၊ လာလေ... ကော်ဖီ လာသောက် ထိုင်”

“ကျုပ် ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ ရေခွေးကြမ်းသောက်ပြီး ပါပြီ၊ ဒီနေ့ ရေမော်တာပြင်မယ့် စက်ဆရာလာလိမ့်မယ်၊ ၉ နာရီလောက်လာဖို့ ကျုပ်ခေါ်ထားတယ်၊ မောင်ဦးတို့ အပြင်သွားဦးမလား”

“မသွားပါဘူး ဦးလေးနန္ဒော၊ ကျွန်တော်ရှိနေမှာပါ၊ စက်ဆရာလာရင် ရေကြောင်းကနေ သွယ်တဲ့ပိုက်ရော အိမ်ကြီးပေါ်မှာ ရေဖြန့်ဝေတဲ့ပိုက်တွေထဲကရော မကောင်းတာရှိရင် အသစ်လဲဖို့ ပြောရမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အသစ်လဲသင့်တဲ့ပိုက်တွေ လဲလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်၊ တချို့ပိုက်တွေက သံချေးလိုက်ပြီး ဆွေးနေပြီ”

“အေးဗျာ ... ဒီစံအိမ်ကြီးကိုတော့ မပျက်စီးရအောင် ဂရုစိုက်ပါ ဦးလေးနန္ဒောရယ်၊ မေမေပြန်လာရင် ဒီမြပုဏ္ဏမိစံအိမ်ကြီး ပုံစံမပျက်ရှိနေတာပဲ မြင်စေချင်တယ်ဗျာ”

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦး၏စကားကြောင့် ဦးနန္ဒောမှာ မျက်နှာတစ်မျိုးဖြစ်သွားပြီး နန်းကလျာကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်ကို နန်းကလျာက သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်ပြောတာကြားတယ်နော် ဦးလေးနန္ဒော၊ ဒီစံအိမ်ကြီး မပျက်ယွင်းစေဖို့ ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် လုပ်စရာရှိလုပ်သာလုပ်ပါ၊ လိုတဲ့ငွေကို မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်) ဘဏ်မှာ သွားထုတ်ဗျာ၊ ဟုတ်လား”

“ကောင်းပါပြီ မောင်ဦး”

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက နန်းကလျာဘက် လှည့်ကြည့်ကာ ပြုံးလျက် မေးလိုက်လေသည်။

“ဒီမြပုဏ္ဏမိစံအိမ်ကြီးကို မေမေက သိပ်ချစ်တာ ကလျာရဲ့၊ ကလျာရော ဒီစံအိမ်ကြီးကို သဘောမကျဘူးလား”

“ကျ ကျပါတယ်၊ သဘောကျပါတယ်”

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်

ညိတ်ကာ ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်လိုက်လေသည်။

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ... သဘောကျရမယ်လေ၊ မေမေသဘော ကျတဲ့ဟာ ကလျာသဘောကျရမှာပေါ့ ... မဟုတ်ဘူးလား ကလျာ”

သူက မေးလိုက်ပြန်ရာ နန်းကလျာက မဖြေမီ ဦးနန္ဒော ကို လှမ်းကြည့်သေး၏။ သို့သော် ဦးနန္ဒောက သူမကိုကြည့်မနေဘဲ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထားသည်။

“ကိုယ်ပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ကလျာ”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို”

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက ကော်ဖီသောက်ခြင်းကို လက်စသတ်လိုက်ပြီးနောက် ဦးနန္ဒောကိုလှည့်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်လေသည်။

“ဪ ဦးလေးနန္ဒော ... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အိပ်ခန်းကြီးရဲ့ ညာဘက်ဘေးကအိပ်ခန်းကို ပြင်ထားလိုက်ဗျာ”

“ဟင် ... ဧည့်သည်လာမှာမို့လား မောင်ဦး”

“ဧည့်သည်အတွက်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကလျာ နေခင်းဘက် အေးအေးဆေးဆေးနားချင်ရင် နားလို့ရအောင်ပါ။ ဟိုနှစ်ယောက်

အိပ်ခန်းကြီးမှာက ညဘက်ကျမှ ကျွန်တော်တို့အိပ်ကြမယ်လေ”

“ဪ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ အဲဒီအခန်းကို ပြင်ပေးထားလိုက်ပါမယ်”

ထို့နောက် ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက နန်းကလျာကို လှည့်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ကလျာ နေခင်းဘက်မှာ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နားနေနိုင်ဖို့ အခန်းတစ်ခန်း စီစဉ်ပေးထားမယ် ... သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကောင်းပါတယ်”

“ညကျရင်တော့ နှစ်ယောက်အိပ်ခန်းကြီးထဲမှာ ကိုယ်တို့ အတူအိပ်ကြတာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“ကိုယ် ရန်ကုန်ကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့သွားတဲ့အခါမှာပဲဖြစ် ဖြစ်၊ မန္တလေးဆင်းတဲ့အခါမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကလျာ တစ်ယောက် တည်း အိပ်ရတဲ့အခါ အဲဒီအခန်းလေးမှာအိပ်ပေါ့၊ မေမေလည်း အဲလိုပဲ ကိုယ့်ကို မမွေးခင်က ဖေဖေခရီးထွက်တဲ့အခါတွေမှာ အဲဒီအခန်းလေးမှာပဲ သွားအိပ်တယ်တဲ့၊ ဖေဖေမရှိတုန်း နှစ်

ယောက်အိပ်ခန်းထဲမှာ အိပ်ရရင် ဖေဖေ့ကိုသတိရနေပြီး အိပ်မပျော်လို့တဲ့လေ”

ပြောရင်း ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ခွဲလိုက်သည်။ သူ့လေသံကလည်းမာလာ၏။

“ဟွန်း... မေမေကသာ ဖေဖေ့ကို သိပ်ချစ်ပြီး လွမ်းနေတာပါ။ ဖေဖေကတော့ သစ္စာမရှိဘူးလေ၊ မေမေ ဒီခံအိမ်ကြီးကနေ ထွက်သွားရတာဟာလည်း ဖေဖေ့ရဲ့သစ္စာမဲ့မှုကြောင့်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်ဟာ သစ္စာမဲ့သူတွေကို သိပ်မုန်းတယ်၊ သိပ်မုန်းတယ်”

‘ဒုန်း .. ခွမ်း’

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက ဒေါသ ရုတ်တရက်ထွက်လာကာ စားပွဲခုံကိုထုလိုက်ရာ စားပွဲခုံ၏အစွန်းနား၌ တင်ထားသည့် လက်သုတ်ပဝါထည့်သော ပန်းကန်ပြားငယ်တစ်ချပ်မှာ မြောက်တက်သွားပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်လွင့်ကျကာ ကွဲသွားရတော့၏။

“မောင်ဦး မောင်ဦး ... သတိထားပါကွယ်”
သတိပေးစကားပြောသည့် ဦးနန္ဒာကို လက်ကာပြ

လိုက်ပြီး ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက နန်းကလျာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ တောင်းပန်စကားကို ခပ်တိုးတိုး ဆိုလိုက်လေသည်။

“ဆောရီး ကလျာ ... ကိုယ်ဟာ မေမေနဲ့ပတ်သက်လာရင် စိတ်ခံစားချက် ပြင်းတတ်တယ်”

“ရပါတယ် အစ်ကို ... ကလျာ နားလည်ပေးလို့ရပါတယ်”

“ကဲ ... ကိုယ်လည်း ရေပိုက်တွေ လိုက်စစ်ဆေးလိုက်ဦးမယ်”

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှ ထပြီး ထမင်းစားခန်းဆောင်ကြီးထဲမှ ထွက်သွားတော့၏။

ဦးနန္ဒာလည်း နောက်မှလိုက်ထွက်သွားရာ နန်းကလျာတစ်ဦးတည်း လက်ဖက်ရည်စားပွဲ၌ ငေးငူငူကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

သူမက ခပ်ငိုငိုငိုဖြင့် ထိုင်နေရင်း ရင်ထဲဝယ် မကျေမနပ် ခံစားနေရတော့သည်။ ဒေါက်တာ အောင်ကျော်ဦးကို ထွက်ထပ်ခဲ့သော်လည်း လက်ထပ်ပြီး၍ ယခုလို ငါးရက်မြောက် သည့်တိုင် လင်မယားအရာမမြောက်သေး။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး

ဆက်ဆံရေးကလည်း လင်မယားနှင့်မတူ။ ကြင်နာယုယမှုရှိဖို့ နေနေသာသာ ဆက်ဆံရေးသည်ပင် နွေးထွေးမှုမရှိ။ ထို့ကြောင့် သူမကိုယ်သူမ မည်သည့်ဘဝရောက်နေမှန်းပင် မသိတော့။

သူမထင်ထားသလို ဤမြေပုဏ္ဏားပိစံအိမ်ကြီး၏ အိမ်ရှင်မ လည်း ဖြစ်မလာချေ။ မိမိမှာ ဧည့်သည်နှင့်သာ တူနေတော့သည်။

နန်းကလျာ တွေတွေငေးငေးဖြစ်နေစဉ်မှာပင် အိမ်ဖော် မလေးဝါနုက ထမင်းစားခန်းဆောင်ထဲ ဝင်လာကာ ပန်းကန်ကွဲစ များကို သိမ်းဆည်းပြီး....

“မမ ... ဒီပန်းကန်တွေရော သိမ်းရတော့မလားရှင့်”

ဟု ရိုသေစွာမေးလေသည်။

“အေး ... သိမ်းလေ ဝါနု၊ ဒါထက် ဝါနုကို မေးရဦး မယ် ... ဝါနု ဒီအိမ်မှာအလုပ်ဝင်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“တစ်ပတ်ပဲရှိပါသေးတယ် မမ”

“ဘာ ဘယ်လို ... တစ်ပတ်ပဲရှိသေးတယ် ဟုတ် လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင့် ... မမတို့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ လာနေ မယ်ဆိုတာ သိရတာနဲ့ ဦးလေးဦးနန္ဒောက ပွဲစားတွေကတစ်ဆင့်

ဝါနု တို့ကို ခေါ်ပြီး အလုပ်ခန့်တာပါရှင့်၊ ထမင်းချက်ခန္တမာရော အတူတူပါပဲရှင့်”

“ဪ ... ဒီလိုလား၊ ဒါဆို ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ ရာဇဝင်ကို မင်းတို့ မသိကြဘူးပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... မသိကြပါဘူးရှင့်”

“မမရဲ့ယောက်ျား ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးရဲ့ အကြောင်းရော”

“အဲ ... ဆရာဝန်ကြီး၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီးလို့ပဲ သိ ထားကြပါတယ်ရှင့်”

“ဒီအိမ်ကြီးရဲ့အခန်းတိုင်းထဲရော ဝင်ဖူးသလား”

“မဝင် မဝင်ဖူးပါဘူးရှင့်၊ ဦးလေးဦးနန္ဒောက သော့ခတ် ထားတဲ့အခန်းမှန်သမျှကို သန့်ရှင်းရေးဝင်မလုပ်ခိုင်းပါဘူး၊ ဒါကြောင့် သော့ခတ်ထားတဲ့အခန်းတွေကို လုံးဝမဝင်ဖူးပါဘူးရှင့်”

“ဟင်း ဟင်း ... ဝါနုက စကားပြောရင် ရှင့် ရှင့်နဲ့ ချစ်စရာလေးပဲ၊ မမကို ကိုယ့်အစ်မလို သဘောထားနော် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

ဤအတိုင်းဆိုပါက ဤစံအိမ်ကြီးနှင့် သူမ၏ခင်ပွန်း
ဖြစ်သူ ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦး၏အကြောင်းကို သိသူဆို၍
ဦးနန္ဒောတစ်ယောက်သာ ရှိပေလိမ့်မည်။

“အင်း ... ဦးနန္ဒောဆီကတော့ ဘာမှမေးလို့ရမှာ
မဟုတ်တော့ဘူး။ ဦးနန္ဒောက ငါ့ကို စကားဟဟတောင် ပြောတာ
မဟုတ်ဘူး။ သူက အစ်ကိုဦးကိုပဲ ဂရုစိုက်တာ၊ ငါသိချင်တာက
အစ်ကိုဦးရဲ့အမေဟာ တကယ်ပဲ ဒီစံအိမ်ကြီးကနေ ထွက်သွား
တာလား။ အစ်ကိုဦးကရော ညဘက်ရောက်ရင် သူ့အမေကို
စွဲလမ်းတမ်းတပြီး ဒီလိုပဲ ဝိဘိကလေးလေးလို ဖြစ်သွားလေ့ရှိ
သလား။ ဒီထက်ပိုပြီး ဘယ်လိုတွေ့ရော ဖြစ်လေ့ရှိသလဲ ဆိုတာ
တွေကိုပါပဲ ...။

အင်း ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုဦးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ
သိလိုရာကို သိအောင်ကြိုးစားရမယ်”

ဤသို့ဖြင့် မြပုဏ္ဏမိစံအိမ်ကြီးနှင့်ပတ်သက်သမျှကို အခွင့်
အရေး ရလျှင်ရသလို စူးစမ်းလေ့လာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါတော့
၏။

သံသယပေးဖူး

နံနက် ၉-နာရီခန့်တွင် ရေမော်တာပြင်မည့် စက်ဆရာ
နှင့် သူ့တပည့်လေးတစ်ဦးတို့ ရောက်လာရာ ဒေါက်တာ အောင်
ကျော်ဦးက တစ်အိမ်လုံးအနှံ့ လဲလှယ်ရန်လိုအပ်သည့် ရေပိုက်တို့
ကို လိုက်ပြလေသည်။

စံအိမ်ကြီး၏အောက်ထပ်ရှိ အခန်းအချို့မှာ သော့ခတ်
ပိတ်ထားသဖြင့် ရေပိုက်ပြင်မည့်သူတို့မှာ ဝင်ကြည့်၍မရချေ။

“အခန်းတိုင်း ရေပိုက်သွယ်ထားတာပဲ။ ဒီအခန်းတွေထဲ
မှာ ဘေစင်တို့၊ ရေချိုးခန်းတို့ ရှိတယ်မဟုတ်လား။”

“အင်း ... ဒီအခန်းထဲမှာတော့ ဘောစင်ပဲရှိပါတယ်”

“အထဲမှာ ရေတစက်စက်ကျသံ ကြားနေရတယ်၊ ရေပိုက်စိပ်နေတယ်နဲ့ တူတယ်၊ ဒီအခန်းထဲကပိုက်ကိုရော မလဲဘူးလား”

“ဒီအခန်းက အသုံးမပြုပါဘူး။ ဒါကြောင့် ရေပိုက်လည်း လဲမနေတော့ဘူး။ ကဲ ... လာ လာ ... အပေါ်ထပ်က ရေပိုက်တွေ သွားကြည့်ကြမယ်”

သူတို့အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်လာကြပြီး စကြိုလမ်းအတိုင်း အိမ်ရှေ့ဆောင်ဆီလျှောက်လှမ်းလာကြစဉ် သူမအတွက် သတ်မှတ်ထားသည့် နားနေခန်းထဲမှထွက်လာသော နန်းကလျာနှင့် ထိုအခန်းရှေ့မှာပင် ဆုံကြတော့သည်။

“ကလျာရေ ... ဒီကဆရာကို ကိုယ်တို့ အိမ်ခန်းကြီးထဲက ရေချိုးခန်းထဲဝင်တဲ့ ပိုက်တွေပြဖို့ ခေါ်လာတာ”

“ကဲ ဆရာကိုကောင်းထက်ရေ ... လာ လာ”

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက စက်ပြင်ဆရာနှင့် တပည့်ဖြစ်သူတို့ကိုခေါ်ကာ အိမ်ခန်းကျယ်ကြီးထဲ တံခါးဖွင့်ဝင်သွားသည်။

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦး၏နောက်မှ လိုက်ဝင်ရန် ဟန်ပြင်ရင်း စက်ပြင်ဆရာကောင်းထက်က နန်းကလျာကို အံ့အားတသင့် လည်ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

နန်းကလျာကလည်း မျက်လုံးအပိုင်းသားဖြင့် ကောင်းထက်ကို ခေတ္တကြောင်ငေးကြည့်နေပြီးမှ ချက်ချင်းမျက်နှာလွှဲကာ စကြိုလမ်းအတိုင်း လှေကားအဝဆီသို့ လျှောက်လှမ်းသွားတော့၏။

နန်းကလျာမှာ ထိုနေ့ညတွင်လည်း ယမန်နေ့ညက အဖြစ်မျိုးပင် ကြုံရပြန်၏။

ညဘက်ခန်းသဗ္ဗာလီတွင် သူမတို့ဇနီးမောင်နှံ ဖဲမွေ့ရာကြီးပေါ်၌ အတူတကွ လျောင်းစက်လိုက်ကြပြီးသည်နှင့် လင်မယားတို့ဘာဝ ချစ်ခင်ယုယမှုဖြင့် သိင်္ဂါရ ရသတို့ ထုံမွှမ်းသင့်သော်လည်း ထိုသို့ဖြစ်မလာခဲ့ချေ။

နံရံကပ်မှန်အိမ်မီးရောင်မှိန်မှိန်ဖြင့် အနီးကပ် မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်တွေ့နေရသည့် နန်းကလျာ၏မျက်နှာလေးကို ဒေါက်တာ
အောင်ကျော်ဦးက တမြတ်တနိုး ငေးရိကြည့်ရင်းမှ သူမ၏လက်
ဖဝါးလေးတစ်ဖက်အား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖွဖွညင်သာ ဆုပ်ကိုင်
လိုက်ပါသည်။

ပြီးလျှင် သူက သူမ၏မျက်နှာသွယ်သွယ်လေးကို
တရှိုက်မက်မက် အငေးသားကြည့်ရင်း တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာ၏။

နန်းကလျာက ခင်ပွန်းသည်၏မျက်ဝန်းညိုညိုတို့ထဲမှာ
အဖြေတစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေကြည့်ရင်း ရွှေရင်ခုန်နေမိတော့
သည်။

သို့သော် ထိုမျက်ဝန်းညိုညိုတို့အထဲတွင် ၁၅၀၀ ကီလေ
သာ ချစ်ခြင်း၏အရိပ်အငွေ့တို့ကို မတွေ့ရပါ။ နူးညံ့လှသည့်
၅၂၈ သမုဒယန္တယ်ယုက်သော မြတ်နိုးကြင်နာမှုအရိပ်အယောင်
တို့ကိုသာ မြင်နေရပါ၏။

ထို့နောက် ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးမှာ ကလေးတစ်
ယောက်က သူ့မိခင်၏လက်ကို မြတ်နိုးအားကိုးစွာ ဆုပ်ကိုင်
သည့်နှယ် နန်းကလျာ၏လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း မျက်လွှာတို့

တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိတ်သွားကာ ခဏအကြာတွင် အိပ်မောကျ
သွားပါတော့သည်။

နန်းကလျာမှာသာ ပင့်သက်ဝေဖြာရင်း ယောင်ချာချာ
ဖြင့် မချင့်မရဲဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါတော့သတည်း။

နောက်နေ့ နေ့လယ်ခင်းတွင်မူ သူမ၏နားနေခန်းထဲမှာ
တစ်ဦးတည်းရှိနေစဉ် နန်းကလျာသည် ရင်ထဲ၌ မျိုသိပ်ထားသမျှ
တို့ကို ဖွင့်ဟပြောပြရမည့်သူမရှိသဖြင့် ဤမှတ်တမ်းကို ရေးကာ
စတင်ရင်ဖွင့်မိပါတော့၏။

ဤ မြပုဏ္ဏမိစံအိမ်ကြီး၌ သူမ ကြုံတွေ့နေရသည့် ခြစ်
ရပ်များထဲမှ ထူးခြားသောအကြောင်းအရာတို့ကို ကြိုတိုင်း ရေး
ထိုးမှတ်တမ်းတင်ရင်း စိတ်သက်သာရာကို ရှာဖွေမိလျက် နို့မိ
တော့သည်။

“ကောင်းကောင်း”

မြပုဏ္ဏာပိစံအိမ်ကြီးတွင် ရေမော်တာပြင်ပြီး ရေသွယ်ပိုက်များထဲမှအချို့ကို တပည့်လေးမောင်စောဝေနှင့်အတူ ပြုပြင်လဲလှယ်ပေးနေသည်မှာ သုံးရက်မြောက်ခဲ့ပြီးနောက် အိမ်ပေါ်ထပ်အိမ်ခန်းကျယ်ကြီးထဲရှိ ရေချိုးခန်းမှ ရေပိုက်ဟောင်းကို လဲလှယ်နေစဉ် ...

နောက်ကျောဘက်မှ ခပ်တိုးတိုး တရင်းတနီးခေါ်သံကြားရသဖြင့် ကောင်းထက် လည်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“က ကလျာ၊ မိကလျာ”

“အေး ... ဟိုနေ့ကတည်းက နင့်ကို ငါ မှတ်မိတယ်ဟ၊ ငါ့ယောက်ျားရှေ့မှာမို့ နင့်ကို ငါမခေါ်လိုက်တာ ကောင်းကောင်းရဲ့။”

“အေး ... ငါလည်း နင့်ကို ဒီလိုအနေအထားမျိုးနဲ့ တွေ့လိုက်ရတော့ ရုတ်တရက် မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး မခေါ်ရဲဘူးဖြစ်နေတာဟ၊ နင်က သူဌေးကတော်ကြီး ဖြစ်နေတာကိုး”

တပည့်လေး မောင်စောဝေက ရေချိုးခန်းထဲတွင် ရေပိုက်ဟောင်းကို ဖြုတ်နေစဉ် ကောင်းထက်နှင့်နန်းကလျာတို့မှာ ရေချိုးခန်းအဝ၌ ရပ်လျက် နှုတ်ဆက်စကားပြောဆိုနေမိကြခြင်းဖြစ်သည်။

“အေးဟာ ... နင့်ကို ခုလိုဘဝမျိုးနဲ့တွေ့ရတာ အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ၊ နင် ရွာကထွက်ပြီး တောင်ကြီးမှာ ကျောင်းသွားတက်တော့ ငါလည်း ရွာကထွက်ပြီး ရန်ကုန်ကို ဆင်းသွားခဲ့တယ်ဟ၊ အဲဒီက ကားဝပ်ရှော့တစ်ခုမှာ အလုပ်သင်အဖြစ်လုပ်ရင်း ကားမော်တာပြင်တဲ့ဘက်ရောက်သွားတာဟ၊ အဲဒီလိုနဲ့ လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံနဲ့ပဲ စက်ပြင်ဆရာဖြစ်လာတာ၊ နောက်တော့ ဒီရှမ်းပြည်ဘက်ရောက်လာတော့တာပဲ၊ နင့်ရဲ့ဘဝကတော့ အိုကေနေပြီပေါ့၊ ... ဟုတ်လား”

“မထင်ပါနဲ့ဟာ ... ငါ့ရဲ့ဘဝက ရွှေလှောင်ချိုင့်ထဲက ကျေးသားလေးလိုပါပဲ”

“ဟင် ... ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ ကလျာရဲ့”

“နောက်တော့ နင့်ကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြပါ့မယ်ဟာ၊ ငါ့မှာ ရင်ဖွင့်စရာလူ မရှိဘူးဖြစ်နေတုန်း နင် ဒီခံအိမ်

ကြီးသိ ရောက်လာတော့ အတော်ပဲ ... ငါ ရင်ဖွင့်ခွင့်ရတော့မယ်”

ထိုစဉ် အိပ်ခန်းကြီး၏တံခါးဝတွင် ရုတ်တရက် ပေါ်လာသူမှာ ဦးနန္ဒောပဲ ဖြစ်ပါ၏။

နန်းကလျာက ကျောခိုင်းအနေအထားမို့ ဦးနန္ဒောကို မမြင်ချေ။

“နင်ရော မိန်းမရနေပြီလား”

“ရည်းစားတောင် မရှိသေးဘူး”

“အောင်မယ် ... နင်ကလား ရည်းစားမရှိမှ ဟွန်း ... နင့်အကြောင်း မသိရင်ခက်မယ်၊ နင် ရွာမှာတုန်းက ငါ့ကို ရည်းစားစကားလိုက်ပြောရင်း ခလုတ်တိုက်လဲတာ မှတ်မိသေးတယ် ... ခစ် ခစ် ခစ်”

“နင်ကလည်း ဒါကျ အသေမှတ်ထား”

“အဲဒါ အမှတ်တရလေ၊ ဘဝရဲ့အမှတ်တရ ... ဟင်းဟင်း ဟင်း”

နန်းကလျာမှာ ကောင်းထက်၏လက်မောင်းကို တရင်းတန်း လက်ဖြင့်ပုတ်ခတ်ကာ ရယ်မောမဆုံးတော့ချေ။

သူမတို့ကို စိုက်ကြည့်နေသည့် ဦးနန္ဒောက မျက်မှောင်ကို ပိုကြျတ်လိုက်မိတော့သည်။

“မနေ့ နေ့လယ်က ကိုယ် မက်မန်းခြံတွေဘက် သွားနေတုန်း စက်ပြင်ဆရာနဲ့ ကလျာ ရောရောဝင်ဝင် စကားပြောနေတယ်လို့ ဦးနန္ဒောကပြောတယ်၊ သူစိမ်းယောကျ်ား တစ်ယောက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်း တရင်းတန်းဖြစ်ရတာလဲ ကလျာ”

“အို ... ကောင်းကောင်းက သူစိမ်းယောကျ်ားမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူနဲ့ကလျာနဲ့ တစ်ရွာတည်းသား ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ”

“ဪ ... ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

နန်းကလျာမှာ ဦးနုနွှာ ပြန်လည်ကုန်းတိုက်သည်ဟု ယူဆကာ ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲနေသဖြင့် ခင်ပွန်းသည်ကို မပြော စပူး လေသံမာမာဖြင့် ပြန်ပြောမိတော့သည်။

“ဪ... မင်းက အားကိုးရသွားလို့ ငါ့ကို မာရေ ကျောရေ ပြန်ပြောနေတာပေါ့... ဟုတ်လား။ ဒီလောက် ရွှေ ပေါ်မြတင်ထားတာတောင် ကလန်ကဆန်ဖြစ်ချင်သေးသလား။”

“အို ဘာလဲ... ရွှေပေါ်မြတင်၊ အဲဒီ ရွှေပေါ်မြတင် ဘဝကြီးကို ကျွန်မ မလိုချင်တော့ဘူး သိလား။”

“ဘာ”

နန်းကလျာမှာ ဒေါသဖြစ်လက်စဖြင့် ရင်ထဲ၌ မျိုသိပ် ထားရသမျှ မကျေနပ်မှုအစိုင်အခဲတို့ ပေါက်ကွဲသွားတော့၏။

“မင်း မင်း ဘာပြောလိုက်တယ် ကလျာ၊ မင်းအတွက် ငါ တည်ဆောက်ထားတဲ့ ဒီဘဝကြီးကို မလိုချင်တော့ဘူး... ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်... ဒီအိမ်ကြီးကို ရောက်ကတည်းက ကျွန်မမှာ မွန်းကျပ်နေခဲ့ရတာ၊ ရွှေဘုံပေါ်မှာစံနေရပြီး ဘယ်မှာ လဲ ပျော်ရွှင်မှု၊ ဘယ်မှာလဲ အိမ်ထောင်ရေးသုခ... သိပ်

စိတ်ပျက်တယ်၊ ဒီဘဝကြီးကို သိပ်စိတ်ပျက်တယ်... သိလား။”

“ဪ... မင်းက ရွှေဘုံပေါ်မှာ စံနေရတာကို မပျော် ဘူး။ စိတ်ပျက်တယ်ပေါ့... ဟုတ်လား။ ဟို စက်ဆရာ အစုတ် ပလုတ်ကောင်နဲ့ကျတော့ ရယ်လားမောလားနဲ့ မပျော်စပူး ပျော် နေတယ်ပေါ့... ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလို ဘဝတူချင်းပဲကောင်းတယ်၊ ဒဲ မွေ့ရာ ရွှေကော်ဇော်နဲ့နေရပြီး အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ဘဝကို ဖြတ်သန်း နေရတာထက်စာရင် တူနှစ်ကိုယ် တဲအိုပျက်မှာနေပြီး သာယာ ကြည်နူးနေရတဲ့ဘဝမျိုးကိုပဲ ဘယ်မိန်းကလေးမဆို လိုလားမှာပဲ”

နန်းကလျာက သူမခံစားချက်ဖြင့် သူမ ပေါက်ကွဲကာ သင့်၏ မသင့်၏မတွေးဘဲ လျှောက်ပြောနေမိခြင်းဖြစ်၏။ ဒါသည် ပင် ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦး၏ရင်၌ သံသယအစိုင်အခဲကို ဖြစ် တည်စေခဲ့ပြီလားမသိ။

“ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်ပေါ့ကွာ၊ သစ္စာမဲ့တဲ့ ဟာတွေ... နင်တို့ ဘယ်လောက်အထိ သစ္စာမဲ့မလဲဆိုတာ တွေ့ရအောင် လွှတ်ထားလိုက်ဦးမယ်... ဟုတ်ပြီလား။ အဲဒီ စက်ပြင်ဆရာ အစုတ်ပလုတ်ကောင်ကို ရေလိုက်တွေ ဆက်ပြင်

ခိုင်းဦးမယ်၊ ဒီအိမ်ကို ဆက်ပြီး လာခိုင်းဦးမယ်၊ မင်း အဲဒီကောင်နဲ့ ဘယ်လောက်အထိ ပရောပရည်လုပ်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့် ဦးမယ် ... သိလား”

“ကြည့် ကြည့်”

နန်းကလျာကလည်း မထူးဇာတ်ခင်းကာ အရွဲ့တိုက်ချင် စိတ်ဖြင့် ပြန်အော်လိုက်ရာ ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးမှာ ဒေါသ အိုး အကြီးအကျယ်ပေါက်ကွဲသွားပြီး ဗီရိုပုလေးပေါ်မှ ပန်းအိုးကို လှမ်းယူကာ နံရံသို့ ပစ်ပေါက်ထည့်လိုက်တော့၏။

‘ဝိုး’

‘ခွမ်း’

“ဒီမှာကလေးမ ... မင်း မောင်ဦးကို ဆက်ပြီး စိတ် ဒုက္ခမပေးစေချင်ဘူး။ ဟိုနေ့က ပြဿနာဖြစ်ပြီးတာတောင် မင်း က ဟိုစက်ပြင်တဲ့ကောင်နဲ့ ဆက်ပြီး ပရောပရည်လုပ်နေတာကို

ဆင်ခြင်သင့်တယ်၊ ကိုယ်က လင်ရှိမယားဖြစ်နေပြီပဲ၊ တခြား ယောက်ျားသားနဲ့ ဒွေးရောယှက်တင် မနေသင့်ဘူး”

နောက်ထပ်တစ်ရက်ခြားသည့်နေ့ ညနေစောင်းကာလ ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦး မက်မန်းခြံများဘက်မှ ပြန်မလာမီ အိမ်ပေါ်ထပ် လသာဆောင်မှာ ဦးနန္ဒောက နန်းကလျာကို ဩဝါဒ ခြေတော့သည်။

“ဒီမှာ ဦးနန္ဒော ... လင်ရှိမယားတွေဘာတွေ လာ ပြောမနေနဲ့၊ အခုဟာက ရှင် ကုန်းတိုက်လို့ ဖြစ်ရတဲ့ကိစ္စ ... သိ ရဲ့လား”

“ကျုပ်က ဒီစံအိမ်ကြီးနဲ့ မိသားစုကို မောင်ဦးရဲ့မိဘ လက်ထက်ကတည်းက စောင့်ရှောက်လာခဲ့ရတာကွဲ့၊ ဒီစံအိမ် ကြီးကမိသားစုကို ထိခိုက်နစ်နာစေမယ့်ကိစ္စမှန်သမျှ စောင့်ကြည့် ကာကွယ်ရမှာ ကျုပ်ရဲ့တာဝန်ပဲ၊ မသင့်တော်တာကို ကြားရ မြင်ရရင် ပြောရမှာပဲ”

“ဘာကိုမသင့်တော်တာလဲ၊ ကျွန်မက ဘာလုပ်နေလို့ လဲ”

“လင်ရှိမယားဖြစ်နေပြီး တခြားယောက်ျားနဲ့ ရယ်ရွှန်း

ဖတ်ရွှန်း ပရောပရည်နေတာ မသင့်တော်ဘူးကွဲ့”

“လာပြန်ပြီလား လင်ရှိမယား၊ အဲဒီ လင်ရှိမယားဆိုတဲ့ စကားသံကို မကြားချင်ဘူး။ ဘာလင်ရှိမယားမှ မဟုတ်ဘူး။ ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးဆိုတာ ကျွန်မရဲ့လင် မဟုတ်ဘူးရှင် ... သိရဲ့လား။ ကျွန်မကလည်း သူ့ရဲ့မယား မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ တွေက သတ်မှတ်ချက်အဆင့်ပဲရှိတယ်”

“ဒီမှာကလေးမ ... မင်း မဟုတ်တာတွေ လျှောက် ပြောမနေနဲ့၊ မင်းဟာ မောင်ဦးရဲ့ တရားဝင်မယားပဲ၊ သစ္စာမဲ့တာ ကို မောင်ဦးက သိပ်မုန်းတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်း သစ္စာမဲ့မိပါ စေနဲ့”

ဦးနန္ဒေက တင်းမာခက်ထန်စွာပြောကာ အိမ်တွင်းဘက် သို့ ချာခနဲလှည့်ဝင်သွားတော့၏။

နန်းကလျာမှာသာ မခံချင်စိတ် ဒေါသစိတ်တို့ဖြင့် တစ် ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့သတည်း။

နန်းကလျာသည် နောက်နေ့များတွင် မခံချင်စိတ်ဖြင့် အရွဲ့တိုက်ကာ ကောင်းထက်ကို ပလူးပလဲ ပိုမိုဆက်ဆံပြနေမိ တော့၏။

သူမ၏စိတ်ထဲတွင် ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက ငွေ ကြေး ဓနဥစ္စာ ဂုဏ်သရေများဖြင့် သူမကို လွှမ်းမိုးသိမ်းပိုက်ပြီး အရုပ်လေးတစ်ရုပ်လို ဥပေက္ခာပြုထားခြင်း ခံရသည်ဟု ခံစားနေ ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူမနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဒေါက်တာအောင်ကျော် ဦး၏ရင်ထဲတွင် မနာလိုစိတ်၊ သဝန်တိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာစေ ရန် ရည်ရွယ်ချက် ကောင်းထက်နှင့် တမင် ပရောပရည်လုပ်ပြ နေခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး သူမက ညဘက်တွင် နှစ်ယောက်အိပ်ခန်း ကြီးထဲမှာပင် သွားမအိပ်တော့ဘဲ သူမ၏နားနေခန်းလေးထဲမှာပင် အိပ်တော့၏။

သူမ၏လုပ်ရပ် မှားသလား၊ မှန်သလားတော့မသိ။ သူမတို့ လင်မယား၏ ဆက်ဆံရေးမှာမူ လုံးဝအေးစက်သွားတော့ သည်။

ရေမော်တာကိစ္စ၊ ရေပိုက်ပြုပြင်ခြင်းကိစ္စတို့ ပြီးဆုံးကာ
ကောင်းထက်တစ်ယောက် မြပုဏ္ဏမိစံအိမ်ကြီးဆီသို့ မလာတော့
သည့်အခါမှာလည်း နန်းကလျာ၏အိမ်ထောင်ရေးက အေးစက်
မြ အေးစက်လျက်။

နန်းကလျာ၏ မှတ်တမ်းက ဤနေရာမှာပင် ပြီးဆုံးသွား
ပါတော့သတည်း။

အသန်း (၄)

စိတ္တဝေပရုဏ

ခင်ဝင့်ဝါ ပန်းချီကားကို ကူးယူရေးဆွဲနေသည်မှာ ကိုးရက်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဒေါ်သျှင်ပုဏ္ဏမိ၏ရှပ်သွင်မှာ ရုပ်လုံးပေါ်လာပြီဖြစ်ပြီး နံရံကပ်ပန်းချီကားထဲမှ ရှပ်သွင်နှင့် ကူးရေးသော ပန်းချီကားထဲမှ ရှပ်သွင်တို့ တစ်ထေရာတည်း တူနေရာ မကြာခဏ လာရောက်ကြည့်ရှုသည့် ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးမှာ သဘောအကျကြီး ကျလျက်ရှိလေသည်။

“မဝါက လက်ရာမြောက်ပါပေတယ်ဗျာ၊ ပန်းချီကားက ပြီးဖို့တော့လိုဦးမယ်နော်”

“အတော်လေးလိုသေးတယ် ကိုဦး။ အရောင်စုံအောင် တော့ ထည့်ပြီးပါပြီ။ အဲဒီအပေါ်မှာ အသွေးတင်ရပါဦးမယ်”

“အရောင်နဲ့အသွေးက အတူတူမဟုတ်ဘူးလား မဝါ ရဲ့။”

“မတူပါဘူး ကိုဦး... အရောင်ဆိုတာက ခြပ်တစ်ခုရဲ့ မူလရှိရင်းစွဲ အရောင်ပါ။ ဥပမာအားဖြင့် ဒီပန်းချီကားထဲက မိန်းမပျို။ အဲ... ဒေါ်သျှင်ပုဏ္ဏမိရဲ့ နီလာလည်ဆွဲလေးရဲ့ မူလ အရောင်ဟာ အပြာပါ ...။”

အသွေးဆိုတာကတော့ မူလအရောင်အပေါ်မှာ ရိုက်ခတ်လာတဲ့အရောင် (colour) တွေ၊ အလင်း (light) တွေကြောင့် Effect ဖြစ်လာတဲ့ဟာကိုပြောတာပါ။ ဥပမာအားဖြင့် ဒီပန်းချီကားကို ဆရာကြီးက ရေးဆွဲရာမှာ ပြတင်းပေါက်နားမှာ ဒေါ်သျှင်ပုဏ္ဏမိကို Model ထိုင်ခိုင်းပြီး ရေးခဲ့တာဆိုတော့ သဘာဝအလင်းရောင် (Natural Light) တွေက ဒေါ်သျှင်ပုဏ္ဏမိရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာနဲ့ အဝတ်အစားတွေအပေါ်မှာ ထင်ဟပ်နေတယ်လေ။ နောက် နေရဲ့အလင်းဟာ အိမ်အပြင်ဘက်က သစ်ရွက်တွေကို ထိခတ်ပြီး အဲဒီအစိမ်းရောင်သစ်ရွက်တွေကနေ ရောင်ပြန်

(Reflection) လာဟပ်နေတော့ အပြာရောင် နီလာလည်ဆွဲလေးအပေါ် အစိမ်းလေးက ရောထွေးထင်ဟပ်နေတယ်လေ။ အဲဒါ နီလာလည်ဆွဲလေးရဲ့ အသွေးပဲပေါ့ ကိုဦး”

“အင်း... ကိုယ်ကတော့ မဝါလို ပန်းချီဆရာမဟုတ်တော့ ပန်းချီအကြောင်း နားမလည်ပါဘူး။ လှတာပဲသိတယ်။ မဝါတို့ရဲ့ ပန်းချီကလည်း အတော်အသေးစိပ်တာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ် ကိုဦး။ မူလရေးဆွဲတဲ့ ပန်းချီဆရာကြီး ဦးကြီးထက်ရဲ့ လက်ရာက အနောက်တိုင်းက ရမ်းဘရန် (Rembrandt) တို့လို ပန်းချီဆရာကြီးတွေရဲ့ ပုံတူလက်ရာမျိုးပဲ။ ပြီးတော့ ဆရာကြီးက ဒီပုံတူ (Portrait) ကို ရိုးရိုးသရုပ်မှန်အပြင် (Realism) နဲ့ ရေးထားတာမဟုတ်ဘဲ ပကတိစိတ်လှုပ်ရှားဦးဆောင်ဖန်တီးမှု (Creative activate) နဲ့ ဖန်တီးရေးဆွဲထားတာမို့ ပိုပြီးအသက်ဝင်နေတယ်”

“အင်း... မဝါရှင်းပြမှပဲ ဟောဒီ ပေမေ့ရဲ့ နံရံဆေးရေး ပန်းချီကားကြီးဟာ တန်ဖိုးကြီးမှန်း သိရတော့တယ်”

“ရှေးဆရာကြီးဦးကြီးထက်ရဲ့ Master Piece လက်ရာမို့ တန်ဖိုးကြီးတာတော့ အမှန်ပဲကိုဦး”

“အင်း... ရှေးပန်းချီဆရာကြီးရဲ့လက်ရာမို့ တန်ဖိုးကြီး တာထက် ကိုယ့်မေမေရဲ့ပုံတူ ဖြစ်နေလို့ ကိုယ့်ဘဝအတွက် တန်ဖိုးမမြတ်နိုင်အောင်ပါပဲ မဝါ။ ဒီပုံတူလက်ရာကြီး မပျက်စီး ခင် မဝါက ခုလို အချိန်မီရေးဆွဲမှတ်တမ်းပြုထားနိုင်တာကိုပဲ ကိုယ် ဝမ်းသာလှပါပြီ။ မဝါကို ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်”

“ဝါဝါကလည်း ဒီလိုဆရာကြီးရဲ့လက်ရာကို ကူးယူရေး ဆွဲရလို့ ကျေးဇူးပြန်တင်ပါသတဲ့ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ဝါဝါရဲ့လက်ရာက (Remind) ပြန်လည်ဖန်တီးယူထားရတဲ့လက်ရာမို့ မူလဆရာကြီး ရဲ့ လက်ရာအဆင့်ရဲ့ ဆယ်ပုံတစ်ပုံလောက်ပဲ ရှိမှာပါ”

“ဪ ဒါထက် ကိုယ် မနက်ဖြန်မှာ ရန်ကုန်ခဏဆင်း ရဦးမယ် မဝါ၊ မနွေကပဲ ကုမ္ပဏီက ကြေးနန်းရတယ်၊ လေးငါး ရက်တော့ ကြာမယ်၊ ရန်ကုန်ကို ဘာမှာဦးမလဲ”

“အင်း... ဝါဝါကတော့ မှာစရာမရှိပါဘူး။ ဒေါ်လေး ဘာမှာဦးမလဲ မသိဘူး။ ဒေါ်လေးကိုမေးလိုက်ဦးမယ်”

ထိုစဉ် ဒေါ်ထားရွှေမှာ အိမ်အပြင်ဘက် ပန်းခြံထဲတွင် ဆေးပေါ့လိပ် သွားဖွာနေရာမှ ဆေးလိပ်သောက်လို့ဝပြီလားမသိ၊ ဆေးလိပ်ကို မီးငြိမ်းပြီး အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာလေသည်။ ဤ

စံအိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်ရော အောက်ထပ်မှာပါ အဖိုးတန် ပါရုန် ကော်ဇောကြီးများ ခင်းထားသဖြင့် မီးပွားကျတတ်သောဆေးလိပ် သောက်လို့ပါက အပေါ်ထပ်မှာဆို ဝရံတာသို့ ထွက်သောက်ချပြီး အောက်ထပ်မှာဆိုလျှင် အိမ်အပြင် ခြံထဲဆင်းသောက်ရလေ သည်။

“ဒေါ်လေး... ကိုဦး ရန်ကုန်လေးငါးရက် သွားမလို့ တဲ့၊ ဘာမှာဦးမလဲတဲ့၊ ဦးလေးထွန်းဆီ မှာစရာရှိတာ မှာဦး မလား”

“ဪ... မောင်ဦး ရန်ကုန်ပြန်မလို့လား၊ ဒါဆို ဒေါ်လေးရော ရန်ကုန်ကို ခဏပြန်လိုက်လို့ရမလား”

“ဟင် ဒေါ်လေးကလည်း... ဒီမှာ ဝါဝါကို တစ် ယောက်တည်း ထားခဲ့မလို့လား”

“ဒီမှာ အစစ အေးချမ်းလုံခြုံပြီး အဆင်ပြေနေတာပဲ ငါ့တူမရယ်၊ မိန်းမဖော်အနေနဲ့ ဝါးဆေးတို့ အိပ်ပိုက်လည်း ရှိ နေတာပဲ၊ နင်ဦးလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်လေး အိပ်မက်တွေ မကောင်းလို့ သင်း ငါမရှိတာနဲ့ဘဲ အရက်တွေ နင်းကန်ပြန် သောက်နေသလားမသိဘူး။ ညည်းရဲ့ပန်းချီကားကလည်း”

နောက်ထပ် ဆယ့်လေးငါးရက်လောက် ကြာဦးမယ်မဟုတ်လား။
မောင်ဦး ဒီကိုပြန်လာတော့ ဒေါ်လေးပြန်လိုက်လာမှာပေါ့ တူမ
လေးရဲ့”

“ကိုဦး ... ဒေါ်လေးလိုက်ဖို့ အဆင်ပြေပါ့မလား။
ဝန်တာ လေးနေမလား”

“ဝန်မလေးပါဘူး မဝါ ... ရပါတယ်။ ဒေါ်လေးလိုက်
ချင် လိုက်ခဲ့လေ။ ဒီမြပုဏ္ဏမိမှာ မဝါအတွက် စိတ်မချစရာ
ဘာမှမရှိပါဘူး”

“အေး ... လိုက်လို့ရရင် လိုက်ချင်တယ်ကွယ်။ အိမ်က
လူကြီးကို တစ်ချက်တော့ ပြန်ကြည့်ဦးမှ။ ဒီနှစ်ဆောင်းက
အတော်အေးတာ။ အရက်အမူးလွန်ပြီး လေဖြတ်မှာစိုးရတယ်”

“ဟွန်း ... ဦးလေးထွန်းနဲ့ လေးငါးရက်ပဲ ခွဲနေရ
သေးတယ် ဖြစ်နေလိုက်တာ”

ခင်ဝင့်ဝါက နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို လှပစွာမဲ့ရွဲကာ ပြော
လိုက်ရာ ဒေါ်ထားရွှေက ပြုံးဖြူဖြူဖြင့် နှာခေါင်းရှုံ့ပြပြီး ...

“ညည်းကမှ မချစ်ဖူးသေးဘဲ ဘယ်သိမလဲအေ့၊ ချစ်
တော့လည်း ပူရတာပေါ့ ... နော် မောင်ဦးရယ်”

ဒေါ်ထားရွှေက ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးကိုပင် ပြုံးဖြူဖြူ
မျက်နှာပေးဖြင့် မျက်စပစ်ကာ သက်သေထူ၊ စစ်ကူတောင်းလိုက်
သေးသည်။

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးကမူ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဟုတ်တာ
ပေါ့ဟု ပြောကာ တဟားဟားရယ်နေတော့၏။

တကယ်တော့ ဤစံအိမ်ကြီးဝယ် ဒေါက်တာအောင်
ကျော်ဦးရော ဒေါ်ထားရွှေပါ မရှိပါက သူမအနေဖြင့် လှုပ်ရှား
စရာရှိသည်တို့ကို ပိုမိုလွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားနိုင်မည်ဖြစ်သဖြင့်
သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ရန်ကုန်ပြန်မည့်ကိစ္စကို ခင်ဝင့်ဝါမှာ စိတ်ထဲမှ
ကျိတ်ပြီး သဘောကျလျက်ရှိပါတော့သတည်း။

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးနှင့် ဒေါ်ထားရွှေတို့ ရန်ကုန်သို့
ထွက်သွားပြီး နောက်နေ့မှာ မြိုင်ဟေဝန်၏ ဈေးနေ့ဖြစ်သဖြင့်
နံနက်စောစောမှာပင် ဝါးဆေး၊ အိပ်နီတို့နှင့်အတူ မြို့ထဲသို့

ဦးနန္ဒာစိစဉ်ပေးသည့် မြင်းလှည်းဖြင့် ခင်ဝင့်ဝါ လိုက်လာခဲ့လေသည်။

ဈေးရောက်တော့ ဈေးထိပ်မှ အပ်ချုပ်ဆိုင်တွင် အင်္ကျီအပ်မည်မို့ ဈေးဝယ်ပြီးပါက ယင်းအပ်ချုပ်ဆိုင်တွင် မိမိကို ဝင်ခေါ်ရန် ဝါးဆေးတို့ကို မှာကြားလိုက်ကာ ခင်ဝင့်ဝါ လမ်းခွဲနေရစ်လိုက်၏။

ဝါးဆေးတို့ ဈေးထဲဝင်သွားသည်တွင် ခင်ဝင့်ဝါသည် အိုင်အိုချစ်သွေးရှိနေမည့် ကာကာဆိုင်သို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလျှောက်သွားလိုက်လေသည်။

ကာကာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ စားပွဲတစ်လုံးတွင် တစ်ဦးတည်းထိုင်နေသည့် အိုင်အိုချစ်သွေးကို အရပ်ဝတ်ဖြင့် တွေ့ရသည်။

“ဟော ... မိဝါပါလား။ လာ ... ထိုင်း၊ ဈေးနေ့မို့ လာတာမဟုတ်လား။ တစ်ယောက်တည်းလာတာတော့ မဟုတ်လောက်ဘူး”

“အိမ်ဖော်ကောင်မလေးတွေ ပါတယ်ဟဲ့၊ သူတို့ဈေးဝယ်ခြမ်းနေတုန်း ငါလာတာ၊ နင့်ကိုတွေ့ချင်လို့ ငါလိုက်လာတာဟ”

“ငါ့ကိုလွမ်းလို့ လာတွေ့တယ်ဆိုပါတော့ ... ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့”

“အောင်မယ်လေး ... နင်ကလည်း အရေးထဲ အသားယူနေပြန်ပြီ၊ အချိန်သိပ်မရဘူးဟ၊ အရေးကြီးတာ ပြောစရာရှိလို့ သေချာနားထောင်”

“အေးပါဟာ ... နင့်အတွက် လက်ဖက်ရည်မှာလိုက်မယ်နော်”

အိုင်အိုချစ်သွေးက ကာကာကုလားအား လက်ဖက်ရည်ဆိမ့်ဆိမ့်လေးတစ်ခွက် မှာလိုက်ပြီးနောက် ခင်ဝင့်ဝါပြောသမျှကို ဂရုတစိုက် နားထောင်လေသည်။

ခင်ဝင့်ဝါက သူမတွေ့ရှိခဲ့သည့် နန်းကလျာ၏မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲမှ အကြောင်းချင်းတို့ကို ပြောပြလိုက်လေ၏။

ခင်ဝင့်ဝါ၏စကားအဆုံးတွင် အိုင်အိုချစ်သွေးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ ...

“အင်း ... ဒီအတိုင်းဆို အဲဒီမြပုဏ္ဏမိစံအိမ်ကြီးမှာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေရှိနေတာ သေချာတယ်ဟ၊ ငါ ဒီမြို့ကိုတာဝန်အရ ရောက်နေတယ်ဆိုတာက

လည်း အဲဒီ နန်းကလျာပျောက်ဆုံးမှုနဲ့ ဆိုင်နေတယ်”

“ဟင် ... ဘယ် ဘယ်လို”

“ဒီလိုဟာ ... မန္တလေးက ဒုတိယဆေးရုံအုပ်ကြီး ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးက သူ့ရဲ့တပည့်မလေး နန်းကလျာ ပျောက် နေတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ထဲမှာ ဘဝင်မကျဖြစ်နေလို့ သူ့ရဲ့ မိတ်ဆွေ အထက်မြန်မာပြည်ပုလိပ်မင်းကြီး ဦးအောင်စိုးကို ပြော ပြတယ် ... ၊

သူ့ရဲ့တပည့်မလေး နှစ်မ နန်းကလျာကို မြိုင်ဟေဝန် က သူ့ဌေးဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက အလုပ်ကနေထွက်ခိုင်းပြီး ကျကျနန လက်ထပ်ယူသွားတယ်တဲ့။ အဲဒီသူနာပြုဆရာမလေး နန်းကလျာဟာ တစ်နယ်တစ်ကျေးကနေ အလုပ်လာလုပ်နေတဲ့ မိဘဆွေမျိုးမဲ့သူလေးတဲ့။ မန္တလေးဆေးရုံကြီးမှာ အလုပ်ဝင်တာ ဘာမှမကြာသေးဘူးတဲ့။ ဆေးရုံကြီးဝင်းရှေ့ဘက်ထိပ်က ဆေးရုံ ကြီးရဲ့ သူနာပြုအဆောင်မှာ အခန်းမရသေးလို့ ဆေးရုံကြီးနဲ့ နှစ်ပြလောက်ဝေးတဲ့ ပုဂ္ဂလိကအဆောင်မှာနေနေတုန်း ဒေါက်တာ အောင်ကျော်ဦးနဲ့တွေ့ဆုံပြီး လက်ထပ်ယူသွားတာလို့ပြောတယ်။

အဲဒီလို လက်ထပ်ပြီးလို့ တစ်လကျော်ကျော်လောက်

အကြာမှာပဲ နန်းကလျာ ဆရာတို့ဆီလာသလားလို့ ဒေါက်တာ အောင်ကျော်ဦးက ဆရာဝန်ကြီးဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးကို လာပေး တယ်တဲ့။ နန်းကလျာကို သူက ရွှေပေါ်မြတင်ထားပေမယ့် မိန်း ကလေးက သူနဲ့နေရတာ မပျော်ဘူးဆိုပြီး မြပုဏ္ဏမိစံအိမ်ကနေ ပျောက်သွားတယ်တဲ့။ နောင်ချိုဘက်ရော၊ (ပြင်ဦးလွင်) မေမြို့ ဘက်ရော လိုက်ရှာတာ နဲ့နေပြီတဲ့။ သူက မနက်အစောကြီး ထွက်သွားတာဆိုတော့ အိမ်ကအိမ်ဖော်ကောင်မလေးတွေတောင် မသိလိုက်ဘူးတဲ့ ... ၊

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက အဲဒီလိုလာပြောတာနဲ့ ဒေါက်တာရန်နိုင်စိုးလည်း လက်လှမ်းမီသလောက် ကူညီရှာဖွေ ပေးသေးတယ်တဲ့။ အဲဒါ ပြီးခဲ့တဲ့တစ်နှစ်လောက်ကလို့ ပြော တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လလောက်ကမှ ထွန်းလှဟိုတယ်မှာ ဆုံကြ ရင်း ဆရာဝန်ကြီးဒေါက်တာရန်နိုင်စိုး ပြောပြလို့ ပုလိပ်မင်းကြီး ဦးအောင်စိုးက သိပြီး အဲဒီကိစ္စဟာ ရိုးရိုးသားသားမှ ဟုတ်ရဲ့လား လို့ သံသယဝင်ခဲ့တယ် ... ၊

ဒါနဲ့ပဲ ပုလိပ်မင်းကြီးက ဆရာဝန်ကြီးကို အမှုဖွင့်ခိုင်း ပြီး အဲဒီကိစ္စ ဘယ်သူ့ကိုတာဝန်ပေးရမလဲလို့ စဉ်းစားချိန်ဆနေ

တုန်း တို့ကလည်း ရန်ကုန် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီရုံးကနေ မန္တလေး စီအိုင်ဒီရုံးကို တာဝန်နဲ့ပြောင်းလာရတော့ တို့ကိုပဲ အဲဒီအမှု (Case) အပ်ပြီး တာဝန်ပေးတယ်”

“ဪ... ဒါနဲ့များ ဘာဖြစ်လို့ အစကတည်းက မြ ပုဏ္ဏမိနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အမှု (Case) ကိုင်နေတယ်လို့ မပြောတာ လဲ”

“ဒါကတော့ တို့ရဲ့အလုပ်က လျှို့ဝှက်လေကောင်းလေ မို့ပါ မိဝါ၊ တို့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ အလုပ်တာဝန်ရဲ့သဘောကို နားလည်ပေးပါ”

“ကဲပါ ... ထားပါတော့၊ နန်းကလျာရဲ့ကိစ္စမှာ နန်း ကလျာဟာ ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးနဲ့ပေါင်းရတာမပျော်လို့ ထွက်ပြေးသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“အင်း ... နန်းကလျာနဲ့အတူ စိန်တစ်ဆင်စာနဲ့ ငွေ နည်းနည်းတော့ ပါသွားတယ်ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မြပုဏ္ဏမိကနေ ထွက်သွားတယ်လို့ပြောတဲ့ ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးရဲ့စကားကို တို့က သံသယငင်တယ် မိဝါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ့ သူ့ရဲ့အမေ ဒေါ်သျှင်ပုဏ္ဏမိကိုလည်း ဒီလိုပဲ အိမ်ကထွက်သွားတယ်လို့ ပြော

နေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ့အမြဲ အဲဒီလိုပဲပြောတယ်”

“တကယ်တော့ သူ့အမေ ဒေါ်သျှင်ပုဏ္ဏမိဟာ မြပုဏ္ဏမိ စံအိမ်ကြီးကနေ ထွက်သွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူ့ကိုယ်သူ ဆွဲ ကြိုးချပြီး သတ်သေသွားတာပဲ”

“အို ... ဘယ်လို ဘယ်လို”

ခင်ဝင့်ဝါ တုန်လှုပ်ချောက်ချား ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ် သွားသဖြင့် အသံပင်ကျယ်သွားရသည်။

“ဒေါ်သျှင်ပုဏ္ဏမိဟာ ဆွဲကြိုးချသတ်သေသွားတာ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မိဝါ ... အဲဒီ မြပုဏ္ဏမိစံအိမ်ကြီးရဲ့ အောက်ထပ် နောက်ဖေးထမင်းစားခေါင်နားက လက်ယာဘက် အခန်းလွတ်ထဲမှာ ဆွဲကြိုးချပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားခဲ့တာ ပါပဲ”

“နေ နေပါဦး ... နင်က အဲဒါတွေ ဘယ်လိုလုပ်သိ တာလဲ၊ ပြီးတော့ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ အစကတည်းက မပြောတာ လဲ ချစ်သွေး”

“မှန်တာပြောရရင် အဲဒီအကြောင်းတွေကို ငါသိခဲ့တာ ရက်ပိုင်းပဲရှိသေးတယ်ဟာ၊ ဒေါ်သျှင်ပုဏ္ဏမိဆုံးတာပဲ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပြီလေဟာ၊ အဲဒီကိစ္စကို မြိုင်ဟေဝန်မြို့နယ် လူဟောင်းတွေလောက်ပဲ သိတော့တာဟာ၊ ငါက မြပုဏ္ဏမိနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အမှု (Case) ကိုကိုင်ရပြီဆိုတော့ မြပုဏ္ဏမိစံအိမ်ကြီး က မိသားစုရဲ့နောက်ကြောင်းရာဇဝင်တွေကို သေချာသိချင်လို့ လိုက်လံစုံစမ်းထောက်လှမ်းရင်း ဒေါ်သျှင်ပုဏ္ဏမိရဲ့အမှု (Case) ကို အမှုကိုင်အရာရှိ (IO) အဖြစ်ကိုင်ခဲ့တဲ့ ပုလိပ်အရာရှိဟောင်း ကြီး ဦးတင်ဦးကို သွားမေးခဲ့ရတယ် ...။

ဦးတင်ဦးက သက်ပြည့်ပင်စင်ယူပြီး ရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်းက သူ့ဇာတိ နှစ်စမ်းမြို့လေးမှာ ခြံစိုက်နေလို့ သူ့ဆီ မရရအောင် ခဲရာခဲဆစ် စုံစမ်းလိုက်သွားပြီး မေးမြန်းခဲ့ရတာဟာ ဦးတင်ဦးပြောပြမှပဲ အကြောင်းစုံသိခဲ့ရတယ် ...။

တကယ်တော့ ဒေါ်သျှင်ပုဏ္ဏမိရဲ့ဘဝက သနားဖို့ ကောင်းတယ်ဟာ၊ သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးဟာ လေးငါးနှစ်သားအရွယ်မှာ အရိုးပျော့ရောဂါ ပိုလီယိုဖြစ်ပြီး ဒုက္ခိတလေးဖြစ်တော့မလို့ဟာ ဒါကို မိခင်မေတ္တာ

နဲ့ အဖြစ်မခံဘဲ ဒေါ်သျှင်ပုဏ္ဏမိက ပြုစုစောင့်ရှောက်ကုသခဲ့ရတယ်တဲ့ ...။

သားဖြစ်သူ လူဖြစ်မရှုံးရအောင် အိပ်လည်းဒီစိတ်၊ စားလည်းဒီစိတ်ဆိုသလို ဘဝရော လူရော စိတ်ရောနှစ်ပြီး အချိန်ပြည့် သားဖြစ်သူကိုပဲ ပြုစုကုသနေရတော့ သူ့သိပ်ချစ်တဲ့ သူ့ယောက်ျားအပေါ် မယားဝတ္တရားလည်း မကျေပွန်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ဟာ ...။

ဒီလိုနဲ့ သားဖြစ်သူ မောင်အောင်ကျော်ဦးလေး ပိုလီယိုရောဂါဆိုးရဲ့ ဘေးရန်ကလွတ်ပြီး လူကောင်းပကတိ ကျန်းမာသန်စွမ်းလာချိန်မှာတော့ ဒေါ်သျှင်ပုဏ္ဏမိရဲ့ယောက်ျား မောင်အောင်ကျော်ဦးရဲ့အဖေဟာ နောက်မိန်းမယူထားတာ ဒေါ်သျှင်ပုဏ္ဏမိ သိသွားတော့တယ် ...။

အဲဒီသတင်း အတိအကျသိရကတည်းက ဒေါ်သျှင်ပုဏ္ဏမိဟာ တင့်တယ်ရယ်ရယ်ဖြစ်ပြီး စိတ်ကယောက်ကယက် ဖြစ်လာခဲ့တယ်တဲ့၊ သူ့ရဲ့လင်ယောက်ျားကလည်း ဇနီးနဲ့သားကို လုံးဝ ဥပေက္ခာပြုပြီး မြိုင်ဟေဝန်ကို ပြန်ကိုမလာတော့ဘူး၊ အဲဒီမှာတင် ဒေါ်သျှင်ပုဏ္ဏမိဟာ စိတ်အကြီးအကျယ်ထိခိုက်ပြီး

တစ်နေ့ညနေစောင်းမှာတော့ မြပုဏ္ဏမိခင်အိမ်ကြီးရဲ့အောက်ထပ်က အခန်းမှာ သူ့ကိုယ်သူ ဆွဲကြိုးချပြီး သတ်သေသွားခဲ့တယ်တဲ့။

ဒေါ်သျှင်ပုဏ္ဏမိရဲ့အမှုကို သေမှုသေခင်းဖွင့်ပြီး ဓမ္မတာ အတိုင်း သေဆုံးခြင်းဟုတ်၊ မဟုတ် အဲဒီတုန်းက အိုင်အိုဖြစ်တဲ့ ဦးတင်ဦးက စုံစမ်းခဲ့ရတယ်။ နောက်ဆုံး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေ (Suicide) လုပ်သွားတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားကြောင်း မှတ်ချက်ပြု နိုင်ခဲ့တယ် မိဝါ”

“ဒါဆို ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက ဘာဖြစ်လို့ သူ့ အမေထွက်သွားတာ ပြန်လာမှာနဲ့ ပြောနေရတာလဲ”

“ဒါကတော့ သူ့ရဲ့စိတ္တဇအရ ပြောနေတာပဲပေါ့ မိဝါ။ ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးဟာ ကိုးနှစ်သားအရွယ်မှာပဲ သူ့အမေ ထုပ်တန်းကနေ ကြိုးတန်းလန်းနဲ့ ဆွဲကြိုးချသေတာကို မျက်ဝါး ထင်ထင် တွေ့လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာပဲ အမေလို့ အသံကုန်အော်ဟစ် ပြီး သတိလစ်လဲကျသွားခဲ့တယ်တဲ့။ သတိပြန်ရအောင် ဘယ်လိုမှ လုပ်လို့မရကြတာနဲ့ မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်) ဆေးရုံကို ညတွင်းချင်း ပို့ခဲ့ရတယ်တဲ့ မိဝါရဲ့”

“မောင်အောင်ကျော်ဦးလေးဟာ ဆေးရုံမှာ ခြောက်လ

လောက် သတိလစ်နေပြီး ကိုမာ (Coma) ရောဂါ ဖြစ်သွားတယ် ဆိုပါတော့ဟာ”

“ဪ... အဲဒီလောက်တောင် ဆိုးဝါးခဲ့တာကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ နောက် သူ့သတိရလာတဲ့အချိန်ကစပြီး သူ့အဖေက အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်လို့ သစ္စာမဲ့လို့ သူ့အမေ ဟာ စိတ်ထိခိုက်ပြီး အိမ်ကနေထွက်သွားရတယ်လို့ချည်း ပြောနေ တော့တာပဲတဲ့။ သူ့အမေ ကြိုးတန်းလန်းနဲ့ သေတဲ့အဖြစ်ကို သူ လုံးဝမေ့သွားပုံရတယ်တဲ့။ သူ စိတ်ထိခိုက်မှာစိုးလို့ သူ့အမေရဲ့ အဖြစ်မှန်ကို ဘယ်သူကမှ မပြောပြဘူးလို့ ဦးတင်ဦးကပြော တယ်”

“သူ့အဖေကလည်း ကားမှောက်ပြီးသေသွားတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်... မောင်အောင်ကျော်ဦးလေးဟာ မိဘမဲ့ သွားပေမယ့် မိဘရဲ့အမွေအများကြီး ဆက်ခံရရှိလိုက်တော့ သူ့ရဲ့ အမွေထိန်းဖြစ်တဲ့ မိသားစုရှေ့နေကြီးဦးသာဒွန်းကပဲ မြပုဏ္ဏမိ မိသားစုရဲ့လူယုံဘဏ္ဍာစိုးကြီး ဦးနန္ဒောနဲ့တိုင်ပင်ပြီး မောင်အောင် ကျော်ဦးလေးကို ရန်ကုန်မြို့ဆီ ရွှေ့ပြောင်းကျောင်းထားပေးခဲ့ တယ်။ ဆရာဝန်ဖြစ်အောင်၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီးဖြစ်အောင် ပြုစု

ပျိုးထောင်ပေးခဲ့တယ် ဆိုပါတော့”

“အင်း... ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဒေါက်တာအောင်ကျော် ဦးရဲ့ဘဝဟာ ရင်နာကြေကွဲစရာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်မိဝါ၊ သူဟာ ပညာတတ် လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက်၊ လုပ်ငန်းအကြီးအကဲ တစ်ယောက် ဖြစ်နေပေမယ့် သူ့ရဲ့စိတ်မှာ ငယ်ငယ်တုန်းကရခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာဟာ အင်မတန်ကြီးမားခဲ့တယ်။ အဲဒီစိတ်ဒဏ်ရာဟာ ဘယ်တော့မှ မပျောက်ဘဲ သူ့ရဲ့အတွင်းစိတ် မသိစိတ်ထဲမှာ ခိုအောင်းနေခဲ့တယ်။ မီးသေတောင်တစ်လုံးလိုပဲ၊ မီးသေတောင်ဆိုတာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပြာပူတွေမှုတ်ထုတ်ပြီး အသက်ဝင် ပေါက်ကွဲတတ်သလို သူဟာလည်း သူ့အမေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်အကြောင်းအရာတစ်ခုခု ကြုံရတဲ့အခါ သူ့အမေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခံစားရတဲ့ စိတ္တဇဝေဒနာ ပြန်ပေါ်လာတာမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ကို သူ့အမေနဲ့တူတယ်ဆိုပြီး မြဲပုဏ္ဏမိ ရောက်အောင် အပါခေါ်လာခဲ့တယ်။ နန်းကလျာကို သူ့အမေနဲ့ တူလို့ဆိုပြီး လက်ထပ်ခဲ့တယ်”

“အင်း... တစ်နေ့ကျရင် သူက နင့်ကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းချင်တောင်းမှာပေါ့။ အဲဒီအခါ နင် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ မိဝါ”

အိုင်အိုချစ်သွေးက ပြုံးစနဲ့နဲ့မျက်နှာပေးဖြင့် စသလို နောက်သလိုမေးရာ ခင်ဝင့်ဝါက မျက်စောင်းပစ်ထိုးလိုက်တော့၏။

“တော်ပါဟာ ... နန်းကလျာရဲ့အဖြစ်ကို သိရတာနဲ့ တင် စိတ်ပျက်လွန်းလို့”

“စိတ်ကူးမလွဲနဲ့နော်၊ သူဟာ တစ်ခုလပ်၊ ဒါမှမဟုတ် မုဆိုးဖိုဆိုပေမယ့် တကယ့်ကို ကျိုကျိုတက် ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးနော်”

“အေး... အဲဒါဆို နင့်နမ ကြည်ပြာနဲ့ပေးစားလိုက်၊ ငါကတော့ မချမ်းသာရင်နေပါစေ... စိတ်တူကိုယ်တူ အကြင်နာချင်း တူသူကိုပဲ စဉ်းစားမှာ”

“အဲဒါဆို နင်နဲ့ငါက စိတ်တူကိုယ်တူပဲလေဟာ၊ ငါ့ကို စဉ်းစားပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ခွေးကောင် ... စကားအကောင်းပြောတာ ဖောက်မလာနဲ့”

“တကယ်ပြောတာပါ မိဝါ ... ငါနောက်နေတာမဟုတ်ဘူး။ နင်နဲ့ စာအဆက်အသွယ်ပြတ်သွားကတည်းက နင့်ကို လွှမ်းနေရတာဟာ၊ ခုလို စိတ်တူကိုယ်တူပြန်ဆုံရတော့ အရမ်းဝမ်းသာရတာပဲ ... တကယ် တကယ်”

အိုင်အိုချစ်သွေးက မျက်နှာပိုးမသတ်ဘဲ ပြုံးစနဲ့နဲ့ အမူအရာဖြင့် ဆက်ပြောနေရာ ခင်ဝင့်ဝါက မျက်လုံးလေးပြူ။ အံလေးကြိတ်ပြီး ခပ်တိုးတိုးကြိမ်းတော့သည်။

“ခွေးကောင် ... ဒီမှာ စိတ္တဓေးမားနဲ့ဆုံပြီး အခက်အခဲအကျပ်အတည်းတွေ့လို့ အားကိုးပြီး လာတိုင်ပင်ပါတယ် ... အသားချည်း ယူနေ၊ နောက်တစ်ခါ နင့်ကို လာမတွေ့တော့ဘူး”

“မိဝါကလည်း အလကားစတာပါဟာ၊ နင်ကရော ငါ့ကို လာမတွေ့ဘဲ နေနိုင်လို့လား”

“ကြည့် ... ပြောလေ ကဲလေပါလား။ ရေခွေးပန်းကန်လုံးနဲ့ ကောက်ထုလိုက်လို့၊ တော်ကြာ ပုလိပ်အရာရှိကို ရိုက်လို့ဆိုပြီး ငါ အဖမ်းခံနေရဦးမယ်”

“ကိုယ့်ချစ်သူက ထုတာပဲ၊ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်လည်း ငါက အမူမဖွင့်ပါဘူး ... ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

“တော်ပြီ တော်ပြီ ... နင်ဟာလေ ငယ်ကျင့်ကို မပျောက်သေးဘူး ... သိလား။ ငါသွားတော့မယ်၊ ဝါးဆေးတို့ဈေးထဲက ထွက်လာခါနီးပြီ”

ခင်ဝင့်ဝါက ထိုင်ရာမှထသည်။ သည်တော့မှ အိုင်အိုချစ်သွေးက မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်ပြီး သူမ၏မျက်နှာကို မော့ကြည့်ကာ အလေးအနက် စကားဆိုသည်။

“မိဝါ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိစီရိယအပြည့်ထားပြီး နေနော်၊ ငါလည်း မြပုဏ္ဏမိကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေမှာပါ”

“အေးပါ ... ငါ့အတွက် စိတ်ချပါ၊ ကဲ ... ငါသွားပြီ”

“အေး အေး”

ဈေးအဝဆီသို့ထွက်ခွာသွားသည့် သူငယ်ချင်းမလေးကို ငေးကြည့်ကျန်ရစ်ရင်း အိုင်အိုချစ်သွေး၏ရင်က သိမ်မွေ့စွာခုန်လှုပ်လျက်ရှိသည်။

“ဪ မိဝါ မိဝါ ... နင့်ကို ဆရာကြီးဦးငွေကိုင်ဆီမှာ ပန်းချီပညာ အတူဆည်းပူးကတည်းက အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ငါ ချစ်လာခဲ့ရတာပါဟာ၊ ဘဝအရေးအတွက် လှုပ်ရှားရင်း

နှင်နဲ့ငါ ဝေးခဲ့ရပေမယ့် ဆက်သွယ်လို့ရသရွေ့ ငါ ဆက်သွယ်ခဲ့
ပါတယ်။ ဘယ်တော့မှ မမေ့ခဲ့ပါဘူး။ ခုတစ်ကြိမ် ပြန်ဆုံခြင်း
ကတော့ ထာဝရမဝေးဖို့ ဆုံစည်းခြင်းဖြစ်ပါစေလို့ပဲ ရင်ထဲမှာ
အခါခါ ဆုတောင်းနေပါမယ်ဟာ”

လျှို့ဝှက်အလောင်း

မြပုဏ္ဏမိစ်အိမ်ကြီးသို့ ပြန်ရောက်သည်တွင် ခင်ဝင့်ဝါ
စိတ်အဝင်စားဆုံးမှာ ဒေါ်သျှင်ပုဏ္ဏမိ ဆွဲကြိုးချသေဆုံးသည်
ဆိုသော အခန်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

“အင်း ... ညကျမှ အဲဒီအခန်းထဲ ဝင်ကြည့်နိုင်ဖို့
ကြိုးစားရမယ်။ ညကျရင် အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ ငါနဲ့ ဦးနန္ဒောတို့ပဲရှိမှာ
အောက်ထပ်မှာလည်း ဟိုကောင်မလေးနှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။
ဦးနန္ဒောက အိမ်ပေါ်ထပ် နောက်ဖေးအဆောင်မှာ အိပ်တာဆို
တော့ အသံမထွက်အောင် သတိထားလှုပ်ရှားရင် သူနိုးမလာ

နိုင်ဘူး။ ဝါးဆေးတို့ဆိုတာလည်း အိမ်မှုကိစ္စတွေနဲ့ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းထားတော့ အိပ်ပြီဆိုတာနဲ့ သိုးနေတာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီစံအိမ်ကြီးထဲမှာ ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးမရှိတုန်း လှုပ်ရှားရတာ ကောင်းတယ်”

ခင်ဝင့်ဝါက နေ့လယ်စာစားရန် ထမင်းစားဆောင်သို့ ဝင်ထွက်သည့်အခါမှာရော ညစာစားရန် ထမင်းစားဆောင်သို့ လာရသည်အခါမှာပါ ထမင်းစားခန်းဆောင်နှင့်ကပ်လျက် လက်ယာဘက်အခန်းတံခါးကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်ရလေသည်။

“အင်း ... ဒီမျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းနှစ်ခုစလုံးက ကြေးသော့ခလောက်ကြီးတွေ ခတ်ထားတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ချစ်သွေးဆီက ရလာတဲ့ သော့ဝိဇ္ဇာလေးနဲ့ ကြိုးစားဖွင့်ရင် ရနိုင်တယ်”

ခင်ဝင့်ဝါမှာ ယင်းအခန်းထဲဝင်ကြည့်ရန် စိတ်စောနေသဖြင့် တစ်နေ့လုံး ပန်းချီဆွဲရသည်ကိုပင် မဖြောင့်ချေ။

သည်ကြားထဲ ဒေါ်သျှင်ပုဏ္ဏမိမှာ ဤစံအိမ်ကြီးထဲတွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆွဲကြိုးချသေဆုံးသွားသည်ဟု သိလာရသည့် နောက်ပိုင်း၌ နံရံကပ်ပန်းချီကားကြီးထဲမှ ဒေါ်သျှင်ပုဏ္ဏမိ၏ မျက်နှာကို သေချာကြည့်ရန် ဝန်လေးနေမိ၏။

သေချာကြည့်မိပြန်လျှင်လည်း ပန်းချီကားထဲမှ ဒေါ်သျှင်ပုဏ္ဏမိက မျက်လုံးများပြူးကာ သူမကို စိုက်ကြည့်နေသလိုလို ထိုမျက်ဝန်းများသည်ပင် ညှိုးငယ်နွမ်းလျသွားသလိုလို စိတ်ဝယ်ခံစားလာရသည်။

အိမ်ဖော်မလေးများကမူ ဒေါ်ထားရွှေမရှိသဖြင့် သူမတို့က ခင်ဝင့်ဝါပန်းချီဆွဲလျှင် တစ်ယောက်တစ်လဲ အဖော်ရအောင် လာထိုင်စောင့်ပေးကြ၏။

“အင်း ... ဒီပုံစံနဲ့ ငါ ဟိုအခန်းထဲ ဝင်ကြည့်လို့ဖြစ်ပါ့မလား”

စိတ်ထဲဝယ် မဝံ့မရဲဖြစ်မိသော်လည်း စူးစမ်းလေ့လာလိုစိတ်က ပြင်းပြနေသဖြင့် မည်သို့ဖြစ်စေ ယင်းအခန်းထဲ ဝင်ကြည့်ဖြစ်အောင်ကြည့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်ခိုင် ချထားလိုက်တော့သည်။

“ဆရာမ ... ဝါးဆေးတို့ ဆရာမရဲ့အခန်းမှာ ဒီညလာ အိပ်ပေးရမလား”

“ဪ ... အင်း ရပါတယ်ကွယ်၊ မမတစ်ယောက်တည်း အိပ်ရဲပါတယ်”

ဤတွင် အိမ်ပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသည့် ဦးနန္ဒောက ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် ဆရာမ၊ ကောင်မလေးတွေကို ခေါ်အိပ် လိုက်ပါလား။ ကျုပ် အောက်ထပ်ကအခန်းတစ်ခုခုမှာ ဆင်းအိပ် ပါ့မယ်”

“အို... မဟုတ်တာဘဲ၊ ဒုက္ခမရှာပါနဲ့၊ ဦးနန္ဒော ကိုယ့် အခန်းမှာပဲ ကိုယ်အိပ်ပါ။ ရပါတယ် ... ဝါဝါ အိပ်ရဲပါတယ်”

တကယ်တော့ ဦးနန္ဒောနှင့် ဝါးဆေးတို့ပြောသည့်အတိုင်း အိပ်သင့်သော်လည်း ခင်ဝင့်ဝါမှာ သူမအကြံနှင့်သူမမို့ သူတို့၏ အစီအစဉ်ကို အတင်းငြင်းပယ်လိုက်ရသည်။

အကာလညက မှောင်မိုက်လျက်ရှိပြီ။ တောင်ပေါ်ဒေသ ၏ဆောင်းလယ်ကာလပေမို့ အပူချိန်က ဒဿမ လေး၊ ငါးခန့်ဖြစ် နေရာ လုံခြုံသည်စံအိမ်ကြီးထဲမှာပင် စိမ့်နေအောင်အေးလှသည်။

သို့တိုင် တာဝန်ကျေပွန်လှသည့် ဦးနန္ဒောက တော်တော် နှင့်မအိပ်ဘဲ မီးအိမ်တစ်လုံးကို ဝဲဘက်လက်ဖြင့် ဆွဲကိုင်လျက် ဘော့(စ်)ဘောရိုက်တံအဟောင်းကို လက်ယာဘက်လက်တွင် ကိုင် စွဲကာ ခြံကြီးထဲ လှည့်ပတ်စစ်ဆေးလိုက်၊ စံအိမ်ကြီး၏ အောက် ထပ်အနံ့၊ အထက်ထပ် အနံ့လျှောက်ကြည့်လျက် တံခါးပေါက် များ ချက်ထိုးပိတ်ထားခြင်း ရှိ၊ မရှိ၊ မီးအိမ်များတွင် ဆီရှိ၊ မရှိ စစ်ဆေးလိုက်ဖြင့် လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်မှာ ညဉ့်အတော်နက် သည်အထိ ဖြစ်၏။

ခင်ဝင့်ဝါမှာ ဦးနန္ဒော၏ လှုပ်ရှားမှုတို့ ငြိမ်သွားသည် အထိ သည်းခံစောင့်စားနေလိုက်ပြီး ညဉ့်သန်းခေါင်တိုင်သည်တွင် ဦးနန္ဒော၏ လှုပ်ရှားမှုများ ငြိမ်သွားပြီး တစ်အိမ်လုံး ဆိတ်ဆိတ် ငြိမ်သွားမှ သူမ၏လုပ်ငန်းကို စတင်တော့သည်။

သူမက ညဝတ်ဘောင်းဘီရှည်နှင့်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားပြီး အင်္ကျီအပေါ်မှ ဂျာကင်ထပ်ဝတ်လိုက်ကာ လက်နှိပ်မီးကို ကိုင်စွဲ လျက် အိပ်ခန်းထဲမှ လှမ်းထွက်ခဲ့တော့၏။

စကြိုလမ်းမှာ နံရံကပ်မီးအိမ်လေးများ၏ အလင်းဖျော့ ဖျော့အောက်တွင် ရှင်းလင်းဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိလေသည်။

သူမက စကြဲလမ်းအတိုင်း ခြေဖော့နင်း လျှောက်လာခဲ့ပြီး ကျွန်းလှေကားကြီးအတိုင်း အောက်ထပ်သို့ တစ်ထပ်ချင်း ဆင်းလာတော့၏။

အောက်ထပ်တစ်ခုလုံးမှာလည်း နံရံကပ်မီးအိမ်တို့၏ အလင်းဖျော့ဖျော့အောက်တွင် ပကတိ ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိကာ ခေါင်းရင်းဘက်နံရံမှ တိုင်ကပ်နာရီကြီး၏ တစ်ချက်ချက်မြည်သံသာ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိလေသည်။

ဝါးဆေးတို့အိပ်စက်ရာ ဝဲဘက်နောက်ဖေးမီးဖိုဆောင်သည်လည်း လှုပ်ရှားမှုမဲ့လျက်။

ခင်ဝင့်ဝါက ဧည့်ခန်းမကြီးကိုဖြတ်လျှောက်ကာ လက်ယာဘက် နောက်ဖေးဆောင်ထဲ စကြဲလမ်းအတိုင်း လျှောက်ဝင်လာခဲ့လေသည်။

ထမင်းစားဆောင်သို့မရောက်မီ ကြေးသော့ခလောက်ကြီး ခတ်ထားသည့် အခန်းတံခါးရှေ့အရောက်တွင် ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ သော့ဝိဇ္ဇာလေးကို ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

သူမက ဝန်းကျင်ဝဲယာသို့ မျက်လုံးဝှေ့ကြည့် အကဲခတ်

လိုက်ပြီးမှ သော့ဝိဇ္ဇာလေးကို ကြေးသော့ခလောက်ကြီး၏ သော့ပေါက်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်ကာ ဟိုဘက် သည်ဘက် ခပ်ကြာကြာ လှည့်လိုက်လေ၏။

ထိုစဉ် စကြဲလမ်း၏ဧည့်ခန်းမကြီးဘက်ဆီမှ မီးရောင်လိုလို မြင်လိုက်ရရာ ခင်ဝင့်ဝါမှာ ကိုယ်လုံးလေး ဆတ်ခနဲတုန်သွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံးအေးခဲသွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

“အို ဦး ဦးနန္ဒာနဲ့တူတယ်”

လှမ်းမြင်နေရသည့် မီးရောင်က တဖြည်းဖြည်း လင်းလာရာ ခင်ဝင့်ဝါမှာ လန့်ဖျပ်သွားပြီး ကြေးသော့ခလောက်ကြီးထဲ ထိုးသွင်းထားသည့် သော့ဝိဇ္ဇာလေးကို ကမန်းကတမ်း နုတ်လိုက်လျက် ထမင်းစားဆောင်ထဲသို့ ကသုတ်ကရက် ပြေးဝင်လိုက်ရတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အိမ်နောက်ဖေးဘက်သို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာသည့်ခြေသံကို ကြားလိုက်ရရာ ခင်ဝင့်ဝါမှာ ထိတ်ထိတ်ဖျာဖျာ ဖြစ်သွားရတော့၏။

“အို . . . ဒီ ဒီဘက်ကိုလာနေပြီ၊ ငါ့ ငါ့ကို ဒီလိုအချိန်ကြီး ဒီလိုနေရာမှာတွေ့သွားရင် ဒုက္ခပဲ၊ ဘယ်လိုအကြောင်းပြလို့မှ

မသင့်တော်ဘူး။ ဘယ်ဘယ်မှာ ပုန်းရပါ။”

သူမက ပုန်းစရာ ခိုစရာကို ကျီးကျန်းတောင်းမှောက် ရှာဖွေလိုက်သည်။ သို့သော် ထမင်းစားပွဲခုံရှည်ကြီးနှင့် ကုလား ထိုင်များသာရှိသည့် ထမင်းစားခန်းကြီးမှာ လူမပြောနှင့် ကြောင် တစ်ကောင်အတွက်ပင် ခိုနားစရာနေရာမရှိချေ။

“ဟို ဟိုတံခါးက ဘယ်ကိုထွက်တဲ့တံခါးလည်း မသိ ဘူး”

ထမင်းစားခန်း၏နံရံမှာ ချက်ထိုးထားသည့် တံခါးတစ် ချပ်ကို တွေ့ရာ သူမက ချက်ဖြုတ်ပြီး တံခါးရွက်ကို ဆွဲဖွင့်ကြည့် လိုက်တော့သည်။

“ဪ ဇိတံခါးချပ်က မီးဖိုခန်းနဲ့ဆက်နေတဲ့ တံခါး ပေါက်ပဲ”

ခင်ဝင့်ဝါမှာ မီးဖိုခန်းထဲသို့ ကူးသွားလိုက်ပြီး တံခါးချပ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်၏။

ထိုစဉ် လက်ဝဲဘက်လက်၌ မီးအိမ်ကိုကိုင်စွဲထားသည့် ဦးနုနွှာမှာ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ ဟိုသည် စစ်ဆေး ကြည့်ရှုနေသည်။

“ဟင် ... ဇိတံခါးရွက်ကို ချက်မထိုးထားပါလား။ ဇိ တံခါးပေါက်ကို ညဦးပိုင်းတုန်းက ငါစစ်ပြီးသားပါ။ အင်း ... ငါ စစ်ပြီးမှ အိမ်ဖော်မလေးတွေ ဖွင့်တယ်ထင်တယ်”

သူက တံခါးရွက်ကိုဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး မီးဖိုခန်းကြီးထဲသို့ လှမ်းဝင်ခဲ့တော့၏။

ယင်းအချိန်တွင် ခင်ဝင့်ဝါမှာ မီးဖိုခန်းထဲမှထွက်ပြီး ဝါးဆေးတို့၏ အိပ်ခန်းများရှေ့မှဖြတ်ကာ စကြံလမ်းအတိုင်း အိမ် ရှေ့ညောင်ခန်းဆောင်ကြီးဆီ ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းခဲ့ရတော့၏။

ထိုမှ ကျွန်းလှေကားကြီးပေါ်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း သတိ ထားတက်ခဲ့ပြီးနောက်တွင်မူ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြင့် ရောက်ရှိသွားပါတော့၏။

“ဟူး ... တော်ပါသေးရဲ့၊ ငါ့ကို ပက်ပင်းကြီးမိရင် ရှင်းပြလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး”

သူမ၏အခန်းထဲ ပြန်ရောက်မှ သက်ပြင်းချနိုင်ပါတော့ သတည်း။

ခင်ဝင့်ဝါမှာ လုံ့လဝီရိယကြီးမားလှသော ဦးနန္ဒော
ကြောင့် နောက်ညများတွင်လည်း အခွင့်မသာ ဖြစ်နေရတော့၏။

တတိယမြောက်ညမှာမူ အခွင့်အခါကိုစောင့်ရင်း သူမမှာ
မေးခနဲအိပ်ပျော်သွားရာ မိုးစင်စင်လင်းမှန်းတော့သည်။

“အင်း... ဒီညတော့ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဟိုအခန်းကို
ဖွင့်ကြည့်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမယ်၊ မနက်ဖြန်ဆို ဒေါက်တာ
အောင်ကျော်ဦးတို့ ပြန်ရောက်လာနိုင်တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့”

သူမမှာ စဉ်းစား၍မရသဖြင့် တစ်နေ့လုံး စိတ်ညစ်နေမိ
သည်။ ပန်းချီရေးရသည့်အခါမှာလည်း စိတ်မပါ လက်မပါ
ဖြစ်နေရလေသည်။

“ဦးနန္ဒောက ညဘက်ဆို တစ်ညလုံးမအိပ်ဘူးလား
မသိဘူးနော်... အိပ်ရာက မတစ်ရေးနိုးတိုင်း စကြဲလမ်းမှာ
သူ့ရဲ့ခြေသံကို ကြားကြားနေရတယ်”

ဝါးဆေးတို့က သူမကို ညစာပြင်ကျွေးစဉ် ခင်ဝင့်ဝါက
အမှတ်မထင် ပြောလိုက်မိသည်။

“ဘယ်အိပ်မှာလဲ ဆရာမရဲ့၊ သူက ညအိပ်ခါနီးတိုင်း
ကော်ဖီခါးခါးသောက်တာကိုး၊ ဆရာတို့ ခရီးသွားတဲ့အချိန်မှာ
နီးနီးကြားကြားဖြစ်အောင်လို့တဲ့၊ ကျွန်မတို့က ညကိုးနာရီဆို
သူ့အတွက် ကော်ဖီဖျော်ပြီး ပို့ပေးရတယ်လေ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

ဤတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားမိပြီး ခင်ဝင့်ဝါ အကြံရ
သွားတော့၏။

“အင်း... မမလည်း စာမဖတ်ရတာကြာပြီ၊ နေ့လယ်
နေ့ခင်းကျတော့လည်း ပန်းချီရေးနေရတာနဲ့ မအားဘူးလေ၊ ဒီည
တော့ စာဖတ်ချင်တယ်၊ မမအတွက်ပါ ကော်ဖီတစ်ခွက်ပို့ပေး
နော်၊ ဦးနန္ဒောဆီ ပို့ရင်းနဲ့ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ... ဝါးဆေးတို့ လာပို့ပါမယ်”

သို့ဖြင့် ည ၉-နာရီခန့်တွင် အိပ်ခန်းက ငွေလင်ပန်းလေး
ပေါ် ကော်ဖီနှစ်ခွက်တင်လျက် ခင်ဝင့်ဝါ၏အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာ
သည်။

“ဆရာမ... ကော်ဖီလာပို့တာပါ”

“ဪ... အေး အေး၊ ဒီစားပွဲပေါ်မှာ လင်ပန်းခဏထူ

လိုက်ပါဦးကွယ်”

အိပ်နီက သူမ၏စကားအတိုင်း ကော်ဖီဖန်းကို ခုတင် နံဘေးမှ စာကြည့်စားပွဲပေါ် အသာချလိုက်သည်။

“အိပ်နီ ညီမလေး... ဘုရားခန်းထဲမှာ မမဖတ်မယ့် စာအုပ်လေး ကျန်ရစ်ခဲ့လို့ သွားယူပေးစမ်းပါကွယ်၊ ငါးရာငါးဆယ် နီပါတ်တော်စာအုပ်လေး ဘုရားစင်ရှေ့က ကလပ်ပေါ်မှာတင် ထားမိခဲ့တယ်ကွဲ့။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ”

အိပ်နီက ရိုသေစွာပြောကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားစဉ် ခင်ဝင့်ဝါက သူမ အိပ်မပျော်လျှင်သောက်ရန် ဆောင်ထားလေ့ရှိ သည့် အိပ်ဆေးပြားလေးကိုချေလျက် ကော်ဖီခွက်တစ်ခွက်ထဲသို့ ထည့်ပြီး ဇွန်းလေးဖြင့် မွှေလိုက်လေသည်။

ပြီးတော့ သူမက အိပ်ဆေးမခတ်ထားသော ကော်ဖီ ခွက်ကို လင်ပန်းပေါ်မှ ယူထားလိုက်လေသည်။

“ဆရာမ ဒီစာအုပ်လားရှင့်”

ခဏအကြာမှာ အိပ်နီက အစိမ်းရောင်အဖုံးလေးနှင့် စာအုပ်ကို ကိုင်ကာ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာ၏။

“ဪ... အေး အေး။ ကဲ ကဲ... ဦးနုနွေအတွက် ကော်ဖီ သွားပို့လိုက်ပါဦးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ”

အိပ်နီက ရိုသေစွာပြောကာ ငွေလင်ပန်းလေးကို ယူ လျက် အိပ်ခန်းထဲမှထွက်သွားသည်။

ခင်ဝင့်ဝါမှာ ပြုံးလျက် ကော်ဖီကို တစ်ကျွက်မော့ သောက်လိုက်ပါတော့၏။

ထို့နောက်မှာမူ သူမက အချိန်ကုန်အောင်စောင့်ရင်း မှန်အိမ်မီးဖြင့် စာအုပ်ကိုဖတ်နေလိုက်သည်။

ညဆယ်နာရီထိုးခန့်တွင်မူ ခြံရှေ့မှကားဟွန်းသံကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားရတော့၏။

“တီ တီ တီ တီ”

“ဟင်... ကားဟွန်းသံကလည်း အဆက်မပြတ်တီးနေ ပါလား”

သူမက အိပ်ရာပေါ် လဲလျောင်းရင်း စာဖတ်နေရာမှ လူးလဲထလိုက်ပြီး မှန်ပြတင်းမှနေ၍ ခြံတံခါးဝဆီ လှမ်းငုံကြည့် လိုက်၏။

ခြံတံခါးဝရှေ့တွင် ကားတစ်စီးရပ်နေသည်ကို လရောင် ဖြင့် မြင်ရသည်။

“အို ... ဒေါ်လေးတို့ ပြန်လာတာလားမသိဘူး”

နောက်နေ့နေခင်းပိုင်းလောက်မှရောက်မည်ဟု ထင်ထား သူတို့က ညကြီးမင်းကြီး ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီ။

သူမ စိတ်ရှုပ်သလိုဖြစ်သွားစဉ်မှာပင် ခြံထောင့်ရှိ ခြံ စောင့်တဲမှ ခြံစောင့်ဒလဝမ် ပြေးထွက်လာပြီး သံတံခါးကြီး၏ သော့ကို ဖွင့်ပေးနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

“သွားပါပြီ၊ ဒီညတော့ ငါ့အစီအစဉ်ပျက်ပြီထင်ပါရဲ့”

ခဏချင်းမှာပင် မြပုဏ္ဏမီ တစ်အိမ်လုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဆူဆူညံညံဖြစ်သွားတော့၏။

ဦးနန္ဒောက မီးစက်ကို ချက်ချင်းဆင်းမောင်းသဖြင့် စံအိမ် ကြီးတစ်ခုလုံး လှုပ်စစ်မီးရောင်များ လက်ဖြာကာ စံအိမ်ကြီး၏ အရှင်သခင်ကို ကြိုဆိုလိုက်လေသည်။

ခင်ဝင့်ဝါလည်း အောက်ထပ်သို့ အပြေးအလွှား ဆင်း လာရတော့၏။

“ဒေါ်လေး ... ဦးလေးထွန်း နေကောင်းရဲ့လား”

“အောင်မယ်လေး ... ကောင်းလိုက်တာမှ ဒေါင်ဒေါင် ကို မြည်လို့”

“မောင်ဦးတို့ မနက်ဖြန်မနက် ဒါမှမဟုတ် နေ့ခင်း လောက်မှရောက်မယ်ထင်ထားတာ”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေး ဦးနန္ဒော ... ရန်ကုန်ကွမ်းခြံတူ တာကနေ နေ့ခင်းပိုင်းထွက်တဲ့ရထားနဲ့ လိုက်လာလိုက်တာ ညနေကတည်းက မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်) ကိုရောက်နေတာ ကားက မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်) ကထွက်လာပြီးမှ လမ်းမှာ နှစ်ခါပျက်တာနဲ့ မြိုင်ဟေဝန်ကို မိုးကြီးချုပ်မှ ရောက်တော့တာလေ”

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးတို့ လမ်းခရီးမှဝယ်လာသည့် မုန့်များကို အိမ်ဖော်မလေးများပါ ပျော်ပျော်ပါးပါး စားသောက် စကားစမြည်ပြောကြရင်း ည ၁၁-နာရီလောက်မှ မီးစက်ပိတ်ကာ အိပ်ရာအသီးသီးသို့ ဝင်ကြတော့၏။

ဒေါ်ထားရွှေမှာ ခရီးပန်းလာသဖြင့် ခေါင်းအုံးနှင့်ခေါင်း ထိသည်နှင့် အိပ်မောကျသွားတော့သည်။

ခင်ဝင့်ဝါမှာမူ ကော်ဖီခါးခါးလည်း သောက်ထားသဖြင့် မျက်စိကြောင်လျက် စံအိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးရှိ လူများ အိပ်မောကျ

ချိန်ကို စောင့်စားနေလိုက်၏။
သို့ဖြင့် ညဉ့်သန်းခေါင်တိုင်ခဲ့ပြီ။
မြပုဏ္ဏမိစံအိမ်ကြီးမှာ တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်တော့။
ခါတိုင်း ကြားကြားနေရသည့် ဦးနန္ဒော၏ခြေသံကိုလည်း
စကြဲလမ်းမှာ မကြားရတော့သဖြင့် ခင်ဝင့်ဝါက အောင်နိုင်သူနယ်
ပြုံးလိုက်မိ၏။

“အင်း ... ဦးနန္ဒောလည်း အိပ်ဆေးတန်ခိုးနဲ့ နတ်
ပြည်ရောက်နေပြီထင်တယ်။ ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးလည်း
ခရီးပန်းလာတော့ ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်မောကျသွားလောက်ပြီ၊
ငါ့ရဲ့လုပ်ငန်းကို စလေမှပဲ”

သို့ဖြင့် ခဏအကြာမှာပင် ခင်ဝင့်ဝါသည် လက်နှိပ်ဓာတ်
မီးလေး ကိုင်စွဲလျက် အိပ်ခန်းထဲမှ မြွေတစ်ကောင်နယ် တိတ်
ဆိတ်စွာ ထွက်လာခဲ့ပြီ။

သူမက စကြဲလမ်းကို ခြေဖော့နင်းဖြတ်လျှောက်ပြီး
နောက် ကျွန်းလှေကားကြီးအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့ပြီး လှေကားထစ်
တစ်ဆစ်ချိုးရောက်တော့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကာ နံရံကပ်
ပန်းချီကားကြီးထဲမှ ဒေါ်သျှင်ပုဏ္ဏမိကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သေး

၏။ သည်တစ်ခါတော့ ပန်းချီကားကြီးထဲမှ ဒေါ်သျှင်ပုဏ္ဏမိက
သူမကို သတိပေးသည့်နယ် မျက်လုံးပြူးလျက် စူးစူးရဲရဲ ကြည့်
နေသည်ဟု ထင်သည်။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ခင်ဝင့်ဝါသည် ဒေါ်သျှင်ပုဏ္ဏမိ
ဆွဲကြိုးချသေသည်ဆိုသော အခန်းရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး သူမ
က သော့ပိစွာလေးဖြင့် ကြေးသော့ခလောက်ကြီးကို ကြိုးစားဖွင့်
ပြန်သည်။

အတန်ကြာအောင် ဟိုလှည့် သည်လှည့်လုပ်မှ သော့က
ဖွင့်သွားတော့၏။

‘ချောက်’

ခင်ဝင့်ဝါက အခန်းတံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်ပြီး လက်နှိပ်
ဓာတ်မီးလေးထွန်းလျက် မည်းမည်းမှောင်နေသော အခန်းထဲသို့
ထုမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

အခန်းထဲသို့ လုံးလုံးလျားလျားရောက်သွားမှ တံခါးရွက်
တို့ အသာပြန်စေ့ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့်
အခန်းအနှံ့သို့ ထိုးကြည့်လိုက်၏။

ထိုရာအခါ အခန်းအလယ်တွင် ထုပ်တန်းပေါ်မှ ကြီး

တန်းလန်းဖြင့် တွဲလောင်းကျနေသည့် ဆံပင်ဖားလျားနှင့် လူသေ
ကောင်ကြီးကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရာ ငယ်သံပါအောင်
လန့်အော်လိုက်မိတော့သည်။

“အောင်မယ်လေး”

သို့သော် ချက်ချင်းသတိဝင်ပြီး ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ်ပိတ်
လိုက်၏။

“ဟယ် ... ညဝတ်အင်္ကျီဖားဖားကြီးနဲ့ ဒေါ် ဒေါ်သျှင်
ပုဏ္ဏမိရဲ့ အလောင်းကြီးပါလား”

သို့သော် ကြောက်စိတ်ကိုထိန်းပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့်
သေသေချာချာထိုးကြည့်မှ ထိုအရာမှာ တကယ့် လူသေ
အလောင်းကြီးမဟုတ်ဘဲ အတွင်းမှ လူပုံသဏ္ဍာန် ကြိမ်ဖြင့်ယက်
ကာ စက္ကူဖြင့် အပေါ်မှအုပ်ပြီး ဆေးခြယ်ထားသော လူရုပ်တုသာ
ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

မိန်းမတစ်ယောက် တကယ်ဆွဲကြိုးချသေနေသည့်ဟန်
ဖန်တီးထားခြင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။

“ဒီရုပ်တုကြီးကို ဘာသဘောနဲ့ ဒီလိုလုပ်ထားပါလိမ့်”
မည်သို့ဖြစ်စေ မှောင်ပိန်းနေသောအခန်းကြီးထဲတွင်

အနီရုပ်တုမှာ ကြောက်ဖွယ်လိလိ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ခင်ဝင့်ဝါသည် စိတ်ပျက်စွာ သက်ပြင်းလေးချလိုက်ပြီး
လျှင် ထိုအခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။

အခန်းတံခါးကို ပြန်စေ့ပိတ်ကာ မျောက်လက်၌ ကြေး
သော့ခလောက်ကြီးကို ပြန်ခတ်လိုက်ပြီးလျှင်မူ ထိုအခန်းနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ အခန်းကိုပါ သော့ဖွင့်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
လေသည်။

“ဒီလို အခွင့်အရေးရတဲ့ညမှာ ငါကြည့်လိုရာ ကြည့်ထား
မှ”

သို့ဖြင့် ခင်ဝင့်ဝါက ယင်းအခန်းတံခါးမှ ကြေးသော့
ခလောက်ကြီးကိုလည်း သော့ပိစွာဖြင့် ကြိုးစားဖွင့်လိုက်လေသည်။

ခက်ခက်ခဲခဲဖြင့် အတန်ကြာ ဟိုလှည့်သည်လှည့်လုပ်ပြီး
မှ သော့ခလောက်ကြီးက ပွင့်သွားတော့၏။

‘ချောက်’

သူမက ဆုတ်ဆိင်းမနေတော့ဘဲ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ
မည်းမှောင်နေသော အခန်းကြီးထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်တော့သည်။

“အင်း ... ဒါကတော့ စတိုခန်းနဲ့တူတယ်”

ဖုန်သောသောထနေသော အခန်းကြီးထဲတွင် တိုလီ မုတ်စ ပရိဘောဂ အကျိုးအပဲ့ပစ္စည်းဟောင်းတို့ကို ပြန့်ကျဲလျက် တွေ့ရသည်။

အခန်းအလယ်မှာမူ ကော်ဇောဟောင်းတစ်ချပ်ကို ခင်း ထားပြီး ယင်းကော်ဇောပေါ်၌ လေးထောင့်စားပွဲတစ်လုံးရှိနေကာ စားပွဲပေါ်တွင် ပန်းအိုးအကွဲအပဲ့ သုံးလေးလုံးကိုတွေ့ရ၏။

မည်သို့မျှ အသုံးမတည့်တော့သည့် ကြွေပန်းအိုးအကွဲ အပဲ့တို့ကို တခုတ်တရတင်ထားသော စားပွဲခုံအားကြည့်ရင်း သူမ၏စိတ်ဝယ် သဘာဝမကျသလို ခံစားထင်မြင်လာမိတော့ သည်။

ယင်းစားပွဲခုံအောက်၌ ခင်ထားသော ကော်ဇောကလည်း ဖုန်သောသောတင်နေသော်လည်း စုတ်ပြတ်လို့မနေ၊ အနားတို့က အစ ဖွာလန်ပြုစုတ်ခြင်းမရှိ ပကတိအကောင်းအတိုင်း ဖြစ်၏။

ပြီးတော့ သည်သို့သောပစ္စည်းပစ္စယအစုတ်အဟောင်း တို့ကို ပစ်စလက်ခတ်ထားသည့် စတိုခန်းအား သော့အခိုင်အမာ ခတ်ကာ ပိတ်ထားဖို့ မလိုအပ်ပါ။

“အင်း... ဒီအခန်းထဲမှာ လူသူမသိစေချင်တဲ့ လျှို့ဝှက်

တဲ့ အရာတစ်ခုခု ရှိနေလို့သာ အခုလိုလုပ်ထားတာဖြစ်မယ်” ခင်ဝင့်ဝါ သင်္ကာမကင်းအဖြစ်ဆုံးအရာမှာ ကော်ဇော ခင်းထားသည့်နေရာဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူမက ကြမ်းပြင်ပေါ် ဒူးတစ်ဖက်ထောက် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ကော်ဇော၏အနားစကို လှန်ကြည့်၏။ အထီးမှ စားပွဲခုံခင်းထားသဖြင့် ကော်ဇောကိုသိပ်မရွံ့မရှား

သူမက ပြန်ထရပ်လိုက်ပြီး ဦးစွာ စားပွဲခုံပေါ်မှ ကြွေ ပန်းအိုးကြီးတို့ကို ကြမ်းပြင်ပေါ် လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ချလိုက် သည်။ ပြီးလျှင် စားပွဲခုံကို အားစိုက်မကာ တဖြည်းဖြည်းရွှေ့၏။

လေးလံလှသည့် ကျွန်းစားပွဲခုံအဟောင်းကြီးကို ကော် ဇောနှင့်လွတ်ရုံရွှေ့ပြီးနောက် ကော်ဇောကို ဖြည်းဖြည်းချင်းလှန် တော့သည်။

“ဟော... ငါထင်တဲ့အတိုင်း ဒီမှာ အံ့ဖုံးတစ်ခုပါလား။ ဒီနေရာမှာ အံ့ဖုံးရှိမှန်းမသိအောင် လုပ်ထားတာကိုး”

ခင်ဝင့်ဝါက အံ့ဖုံးကို လက်ကိုင်မှကိုင်လျက် အားစိုက် ကာ ဆွဲမတော့သည်။

‘ကျီ’

အံဖုံးက တစ်ချက်သာအသံမြည်ပြီး ပွင့်သွားတော့၏။

“ဟော ... အောက်မှာ လှေကားထစ်တွေပါလား၊
လက်စသတ်တော့ ဒီမှာ မြေအောက်ခန်းရှိနေတာကိုး”

အထူးအဆန်းဆိုလျှင် လှေလာစူးစမ်းရန် ဝါသနာထုံလှ
သည့် ခင်ဝင့်ဝါသည် ခြေအောက်ခန်းထဲဆင်းကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်ပါတော့၏။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် သူမက လှေကားထစ်များကို နင်း
ကာ မြေအောက်ခန်းထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့ပြီး မှောင်ပိန်းနေသည့်
မြေအောက်ခန်းထဲသို့ လက်နိပ်မီးဖြင့်ထိုးကြည့်ရင်း အောက်ဆုံး
လှေကားထစ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ။

ထိုစဉ် မျှော်လင့်မထားသောအသံတစ်သံကို ခင်ဝင့်ဝါ
ကြားလိုက်ရ၏။ ယင်းအသံမှာ အံဖုံးတံခါးဝအပေါ်မှ လူတစ်ဦး
တစ်ယောက်၏ ခြေသံပင်ဖြစ်ပါ၏။

“ဟင်”

သူမမှာ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးခဲမတတ် ထိတ်လန့်တကြား
ဖြစ်ကာ အပေါ်သို့မော့ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပင် အံဖုံးတံခါးကို အပေါ်
မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ပိတ်လိုက်ပါတော့၏။

‘ဘုံး’

“အို”

ခင်ဝင့်ဝါမှာ ပြင်းထန်စွာ သွေးပျက်ချောက်ချားကာ
ခေတ္တခဏ ကြက်သေသေသွားရလေသည်။

“ငါ ငါတော့ ထောင်ချောက်မိသွားပြီ ... ဘုရား
ဘုရား ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရတော့မလဲ”

ခင်ဝင့်ဝါသည် ကျောက်သားလှေကားထစ်များအတိုင်း
ပြန်တက်လာကာ အံဖုံးတံခါးကို အားစိုက်လျက် တွန်းမလိုက်ဘဲ
တံခါးရွက်က လှုပ်ပင်မလှုပ်။ ပခုံးဖြင့် တွန်းတိုက် မကြည့်ပြန်
သည်။ အံဖုံးက နည်းနည်းမျှ မကြွ။

“အပေါ်ကနေ အလေးအပင်တစ်ခုခု ဖိထားလိုက်ပြီနဲ့
တူတယ်၊ အဲဒီအပေါ်ကလူဟာ ဘယ်သူပါလိမ့် ... ဦးနန္ဒော
လား၊ ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးလား၊ ဒါမှမဟုတ် တခြားတစ်

ယောက်ယောက်လား”

လားပေါင်းများစွာဖြင့်တွေးရင်း ခင်ဝင့်ဝါသည် လှေကား ထစ်များအတိုင်း ပြန်ဆင်းလာခဲ့၏။

ထို့နောက်မှာမူ သူမသည် ညှိစိုစိုအနံ့နံ့လျက် စိုစိုထိုင်းထိုင်း ဖြစ်နေသည့် မြေအောက်ခန်းကြီးအနံ့သို့ လက်နှိပ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်တော့သည်။

စနစ်တကျဆောက်လုပ်ထားပြီး အင်တေဖြင့် သရွတ်ကိုင်ထားသည့် မြေအောက်ခန်းကြီးမှာ ပေနစ်ဆယ်ပတ်လည်ခန့် ကျယ်ဝန်းလေသည်။

မြေအောက်ခန်းကြီးထဲတွင် ထွေထွေထူးထူး မည်သည့် အရာမျှ ရှိမနေဘဲ မြေအောက်ခန်း၏ ဝဲဘက်နံရံအနီးတွင်မူ ကျောက်သေတ္တာလိုလို ရှည်မျောမျောအရာတစ်ခု ရှိလေသည်။

ခင်ဝင့်ဝါက ထိုကျောက်သေတ္တာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားကာ စူးစမ်းလေ့လာလိုက်ပြီးနောက် ကျောက်သေတ္တာ၏အဖုံး ကျောက်ပြားကြီးကို အားစိုက်တွန်းဖွင့်ရလေသည်။

‘ဂျစ် ဂျစ် ဂျစ်’

ကျောက်သားချင်းပွတ်တိုက်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီး

ကျောက်သေတ္တာကြီးက ထက်ဝက်မျှပွင့်သွားသည်တွင် ကျောက်သေတ္တာထဲမှ ပုပ်အုံ့အုံ့အနံ့ဆိုးက လှိုက်ခနဲ တက်လာတော့၏။

“အို ... နံလိုက်တာ”

သူမက နှာခေါင်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပိတ်ရင်း အခြားလက်ထဲရှိ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ကျောက်သေတ္တာကြီး၏အထဲသို့ ထိုးကြည့်လိုက်မိလေသည်။

ကျောက်သေတ္တာထဲတွင် ပက်လက်လဲလျောင်းလျက် ရှိသော အမျိုးသမီးအလောင်းတစ်လောင်းကို ချောက်ချားဖွယ် တွေ့ရတော့၏။

“အို ... လူ လူသေအလောင်းကြီးပါလား”

ရုပ်ဆင်းသိပ်မပျက်လှသည့် အလောင်း၏မျက်နှာကို သူမ ချောက်ချောက်ချားချားဖြင့်ကြည့်ရင်း ပိုမိုတုန်လှုပ်လာတော့၏။

“အို ... သူ သူ့ကို ငါ တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ဖူးပါတယ်၊ ဘယ်မှာပါလိမ့်၊ ဘယ်မှာပါလိမ့် ...။

အလိုလေး ... ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ငါ ပန်းချီဆွဲနေတုန်း လှေကားထစ်တွေအပေါ်မှာ ရပ်ကြည့်နေတဲ့သူဟာ ဒီ

ဒီအလောင်းပါပဲလား။ သူ့ရဲ့ သွယ်လျလျပျက်နှာကို ငါ မှတ်မိ
တယ် ...။

ဪ... လက်စသတ်တော့ ဒါဟာ ပျောက်ဆုံးနေ
တယ်ဆိုတဲ့ နန်းကလျာရဲ့အလောင်းပါလား ...။

နန်း နန်းကလျာကိုသတ်ပြီး အလောင်းကို ဒီမြေ
အောက်ခန်းထဲမှာ ဖျောက်ဖျက်ထားတာပဲ ...။

ငါ့ ငါ့ကိုရော သတ်မလားမသိဘူး”

ခင်ဝင့်ဝါသည် ကျောက်ခေါင်းတလားကြီးကို ပြန်ဖုံး
လိုက်ပြီး ယင်းနှင့်ဝေးရာ မြေအောက်ခန်းကြီး၏ နံရံတစ်ဖက်
နားသွားကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် မှီထိုင်ချလိုက်မိတော့၏။

သူမသည် ကျောက်သားနံရံကို နွမ်းလျစွာမှီထိုင်ရင်း
ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှသဖြင့် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပါတော့သတည်း။

သုဒ္ဓသစ်အိပ်

‘ဗွမ်း’

အေးစက်လှသော ရေဖြင့် ပျက်နှာကိုပက်ခြင်း ခံလိုက်
ရသဖြင့် အိပ်မောကျနေသည့် ခင်ဝင့်ဝါမှာ လန့်ဖျပ်နိုးသွားတော့
၏။

နိုးနိုးချင်းမှာပင် ယမန်နေ့ညက အဖြစ်အပျက်တို့ကို
ချက်ချင်းအမှတ်ရသွားပြီး သူမ၏ ရှေ့နှစ်လံခန့်အကွာတွင် ခါး
ထောက်ရပ်ကြည့်နေသည့်သူအား အလန့်တထိတ် မော့ကြည့်
လိုက်သည်။

“အို ... ဦး ဦးနန္ဒော”

“ဟား ဟား ဟား ... သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်မလုပ်ဘဲ စပ်စုတဲ့ပန်းချီဆရာမက ဟိုသစ္စာဖျက်မနန်းကလျာရဲ့နောက်ကို လိုက်ချင်လို့ ငါ့ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ပေါ်အောင် လုပ်တာပေါ့ ... ဟုတ်လား။ နင့်ကို မသင်္ကာလို့ နင့်ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို စောင့်ကြည့်ပြီး လက်ဦးမူယူလိုက်တာပဲ။ ခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ ... ဟား ဟား ဟား”

“ဪ ... ဒါဆို နန်းကလျာကို ရှင်သတ်လိုက်တာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ နန်းကလျာဟာ မောင်ဦးနဲ့လက်ထပ်ပြီးမှ စွန့်ခွာထွက်ပြေးဖို့ ကြံစည်တယ်။ ဟိုစက်ပြင်ဆရာအစုတ်ပလုတ်နဲ့ ဆက်သွယ်မှုယူပြီး လင်သားအပေါ် သစ္စာမဲ့ခဲ့တယ်။ ငါ သားတစ်ယောက်လိုချစ်တဲ့ မောင်ဦးအပေါ်မှာ သစ္စာမဲ့တာကို အမုန်းဆုံးပဲ။ သိပ်မုန်းတယ်။ ဒါကြောင့် သတ်ပစ်လိုက်တာ ... သိရဲ့လား။ သစ္စာမဲ့ချင်ဦးလေ ... ဟား ဟား ဟား”

“ဒေါ်သျှင်ပုဏ္ဏမိ ဆွဲကြိုးချသေတဲ့ပုံစံ လုပ်ထားတာ

လည်း ရှင့်ရဲ့လက်ချက်ပဲပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... မောင်ဦး တစ်နေ့ကျရင် သူ့အမေ သေသွားပြီဆိုတာကို လက်ခံလာတဲ့အခါ သူ့အမေ ဘယ်လိုသေခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ပြချင်လို့ စပ်ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ဆီမှာ အပ်ပြီး အဲဒီအရပ်ကြီး လုပ်ခိုင်းခဲ့တာပါပဲ ... ၊

ကဲ ... ငါ့ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို စပ်စပ်စုစု ဖော်ထုတ်ဖို့ကြိုးစားတဲ့ ပန်းချီဆရာမ ... နန်းကလျာလို သေစေရမယ်။ သေဖို့သာပြင်ပေတော့ဟေ့”

ဦးနန္ဒောသည် သားရိုင်းတစ်ကောင်နယ်ပင် အော်ဟစ်လျက် အရွယ်နှင့်မမျှသော လျှင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် ခင်ဝင့်ဝါကို ခုန်အုပ်ကာ လည်ပင်းကို ပြုတ်တူနယ် သံမာလှသည့် လက်ကြီးနှစ်ဖက်ဖြင့် စုံညှစ်တော့၏။

“အစ် အစ် အစ်”

ခင်ဝင့်ဝါက အစွမ်းကုန် ရုန်းကန်တွန်းထိုး ကာကွယ်သော်လည်း သူမ၏လည်ပင်းက အစ်သည်ထက်အစ်လာကာ အသက်ရှူကြပ်လာတော့သည်။

ခင်ဝင့်ဝါမှာ အားအင်ကုန်ခန်းသလို ဖြစ်လာပြီး တွန်း

ထိုးရှန်းကန်မှ အားလျော့လာကာ သတိလစ်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာတော့၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ...

‘ဖြောင်း’

ကျယ်လောင်သည့်ထိခတ်သံနှင့်အတူ ခင်ဝင့်ဝါကို သတ်ဖြတ်ရန် ကြိုးစားနေသည့် ဦးနန္ဒော၏ခေါင်းမှ သွေးတို့ ဖြာခနဲထွက်သွားကာ လူကလည်း ကျောက်သားကြမ်းပြင်အပေါ် ပုံလျက် လဲကျသွားတော့သည်။

“အား ... ကျွတ် ကျွတ်”

သို့သော် ဇွဲနပဲကြီးလှသည့် ဦးနန္ဒောသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခေါင်းကို အုပ်ကိုင်လျက် အခြားလက်တစ်ဖက်က ကျောက်သားကြမ်းပြင်ကိုထောက်ကာ ချက်ချင်း ကုန်းရှန်းထရင်းသူ့ကို ရိုက်လိုက်သူအား ဒေါသတကြီးမော့ကြည့်လိုက်လေသည်။

သို့သော် ထိုခဏမှာပင် သူ၏မျက်နှာကြီးသည် သွေးဆုတ်သလို ပွေးခနဲဖြစ်သွားကာ ဖင်ထိုင်ကျသွားတော့၏။

“ဟင် ... မောင် မောင်ဦး၊ လူလေး ... မင်း မင်းက

ငါ့ကို ရိုက်တယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်အိပ်ပျော်နေတုန်း အောက်ထပ်

ကနေ အသံတစ်ခုခုကြားလို့ နိုးလာပြီး ထကြည့်ရာက ဒီမြေအောက်ခန်းအထိ ရောက်လာခဲ့ရတာပဲ။ ခင် ခင်ဗျားကြီးက ကျုပ်အမေလို မြတ်နိုးမိတဲ့သူတွေကို ဒုက္ခပေးသတ်ဖြတ်ခဲ့တာပါလားဗျ၊ ဟင် ... ဒါကြောင့် ခုလိုရိုက်ပြီး တားဆီးလိုက်ရတာပဲ။ ခင်ဗျားကြီးက ကျုပ်ရဲ့ဘဝကို ဖျက်ခဲ့တယ်”

ဦးနန္ဒောမှာ သူ့ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ရင့်ရင့်သီးသီးပြောနေသည့် ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း မျက်လုံးအိမ်တို့ထဲမှ မျက်ရည်တို့ လိမ့်ဆင်းကျလာကြတော့၏။

ပြီးလျှင် အသံတုန်တုန်ဖြင့် သူကပြောသည်။

“လူ လူလေး ... ကျုပ် ကျုပ်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ကွယ်။ မင်းကို ဦးနန္ဒောက သားလေးလိုချစ်ခဲ့တာပါ။ မင်းကိုဒုက္ခပေးမယ့် သစ္စာဖျက်မ၊ ဝိစ္စာမတွေ့ကိုပဲ ရှင်းခဲ့တာပါ။ မင်းဘက်ကနေ မခံနိုင်လို့ လုပ်ခဲ့ရတာပါ”

“အို ... မလိုချင်ဘူး။ ခင်ဗျားကြီးဟာ ကျုပ်ရဲ့အမေကိုယ်ပွားတွေကို သတ်တဲ့သူ၊ သတ်ဖို့ကြိုးစားတဲ့သူ၊ ကျုပ်ရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေကို ဖျက်ဆီးတဲ့သူ၊ ခင်ဗျားကိုလည်း ကျုပ်

ပြန်သတ်မယ်၊ ကဲ ... သေပေတော့”

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက လက်ထဲမှ ဘော့စ်ဘော တုတ်ကိုကိုင်မြှောက်ကာ လွှဲရိုက်ချလိုက်စဉ် ...

‘ဒိုင်း’

“အ”

သေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ဒေါက်တာ အောင်ကျော်ဦး၏လက်မှ သွေးတို့ ဖြာခနဲထွက်ကာ လက်ထဲမှ ဘော့စ်ဘောတုတ်မှာလည်း ကျောက်သားကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွတ် ကျသွားပါတော့၏။

‘ဒေါင် ဂလောင် ဂလောင်’

ဒေါက်တာအောင်ကျော်ဦးက သေနတ်ကျည်ရှပ်မှန်သွား သည့် သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကိုင်ရင်း သေနတ်ဖြင့်ပစ်လိုက်သူကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

မြေအောက်ခန်းသို့ဆင်းသည့် ကျောက်သားလှေကား ထစ်တို့ပေါ်တွင် ပစ္စတိုသေနတ်ကိုင်ကာ ရပ်နေသည်က အိုင်အို ချစ်သွေးပဲဖြစ်ပါ၏။

“ဟင် ... ချစ်သွေး”

ခင်ဝင့်ဝါက ဝမ်းသာအားရခေါ်ရင်း ထရပ်လိုက်စဉ် ယူနီဖောင်းအပြည့်နှင့် ပုလိပ်သားသုံးလေးယောက်က အိုင်အို ချစ်သွေး၏နောက်မှ ဆင်းလိုက်လာကြပြီး ဦးနန္ဒောကို လက် ထိတ် ခတ်လိုက်တော့၏။

“တို့ ဒီမြပုဏ္ဏမိစ်အိမ်ကြီးကို အမြဲစောင့်ကြည့်နေခဲ့တာ ပါ မိဝါ။ ဒီနေ့ညမှာမှ အိမ်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေတာတွေ ကို ညကြည့်မှန်ပြောင်းနဲ့ တွေ့ရလို့ ပစ္စတိုရောင်တွေကိုပါခေါ်ပြီး အချိန်မီဝင်ချလာခဲ့တာပါပဲ”

မြေအောက်ခန်းထဲမှ ဦးနန္ဒောကို လက်ထိပ်ခတ် ခေါ် သွားကြသလို ပုလိပ်သားနှစ်ယောက်က ဒေါက်တာအောင်ကျော် ဦးကို ဖေးမ, ကူတွဲကာ ကျောက်သားလှေကားအတိုင်း တက်သွား ကြပါတော့၏။

“ကဲ မိဝါ ... နင်လည်း ပင်ပန်းလှပါပြီ၊ အိမ်ပေါ်မှာ အနားယူလိုက်ဦး၊ ပြီးမှ ... တို့ စစ်ချက်ယူမယ်နော်”

“အေးပါဟာ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါ တယ် ချစ်သွေးရယ်”

ခြံဝင်းရှေ့ပိုင်းရှိ စွယ်တော်ပန်းရုံနံ့ဘေးမှ ခုံတန်းလျား
လေးမှာ အတူယှဉ်တွဲထိုင်ရင်း ခင်ဝင့်ဝါက နံနက်ဦးနေပြည်နုနု
အောက်တွင် ခုံညားလှပတင့်တယ်လျက်ရှိသည့် မြပုဏ္ဏမိစံအိမ်
ကြီးကို ငေးမော့ကြည့်ကာ ချစ်သွေးကို ခပ်တိုးတိုးလေး ပြော
လိုက်လေသည်။

“ဒီ မြပုဏ္ဏမိစံအိမ်ကြီးမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေဟာ
ကြောက်စရာ၊ ထိတ်လန့်စရာ၊ ကြေကွဲစရာတွေပဲနော်၊ တကယ်
ပြဿနာစံအိမ်ကြီးပါပဲ ချစ်သွေးရယ်”

“မြပုဏ္ဏမိမှာ အဲဒီလိုအဖြစ်အပျက်တွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာ
ဟာ တကယ်တော့ သမုဒယသံယောဇဉ်တွေကြောင့် ဖြစ်ပျက်
ခဲ့တာပါ မိဝါ၊ ဒါကြောင့် ဒီစံအိမ်ကြီးဟာ ပြဿနာစံအိမ်၊
အန္တရာယ်စံအိမ် မဟုတ်ပါဘူး။ သမုဒယစံအိမ်ပါ မိဝါရယ်”

“စိတ္တဇဝေဒနာကို ကုစားပြီးတဲ့နောက် ဒေါက်တာ
အောင်ကျော်ဦးတစ်ယောက် ဒီသမုဒယစံအိမ်ကြီးကို အေးချမ်း
အောင်မြင်စွာ ဦးဆောင်သွားနိုင်ပါစေလို့ပဲ တို့ ဆုတောင်းပါ
တယ်ဟာ”

ခု နစ် စဉ် ကြယ် စာ ပေ

“ပြီးတော့”

“ပြီးတော့ ... ဘာဖြစ်သလဲ ချစ်သွေး”

“စိတ်တူကိုယ်တူ နင်နဲ့တို့နှစ်ယောက်လည်း အေးငြိမ်း
ချမ်းမြေ့လှတဲ့ သမုဒယစံအိမ် တည်ဆောက်ကြရအောင်လို့နော်”

“နောက်ဆုံးတော့ ဒီဘူတာပဲ ဆိုက်တာပဲပေါ့ ... ဟုတ်
လား”

“ဒါပေါ့ ... သမုဒယရထားကတော့ အချစ်ဘူတာပဲ
ဆိုက်ရမှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား ... ဟား ဟား ဟား ဟား”

ဆက်လက်ကြိုးစားပါဦးမည်

စိတြအာဓု